

พรรษาวิสุทธิ์

พระราชภาวนาวิสุทธิ์ (ไชยบุญย์ ธมฺมชโย)

เจ้าอาวาสวัดพระธรรมกาย

ต.คลองสาม อ.คลองหลวง จ.ปทุมธานี

ขอบเขตแห่งการจำพรรษาในระดับที่ลึกลงไปอีก
คือ จำพรรษาอยู่ในวงกายของเรา
กายยาววา หนาืบ กว้างศอกนี้
ให้เป็นปริมณฑลของใจ เป็นสถานที่จำพรรษาของเรา

โดยเอาใจมาหยุดอยู่ตรงศูนย์กลางกายฐานที่ ๗
ซึ่งเป็นตำแหน่งที่ถูกต้องในการเดินทางไปสู่อายตนะนิพพาน
ถ้าเอาใจมาหยุดอยู่ตรงนี้ ตลอดวัน ตลอดคืน ตลอดเวลา
เรียกได้ว่า “เป็นการจำพรรษาอย่างแท้จริง”

พระราชภาวนาวิสุทธิ (ไชยบูลย์ ธมฺมชโย)

พระราชภาวนาวิสุทธิ (ไชยบูลย์ ธรรมชโย)

เจ้าอาวาสวัดพระธรรมกาย

ต.คลองสาม อ.คลองหลวง จ.ปทุมธานี

คำนำ

วันเข้าพรรษา เป็นวันที่ดีที่สุดอีกวันหนึ่งของทุกปี ที่ พระภิกษุและสามเณรทั้งหลาย จะได้อธิษฐานจิตอยู่ จำพรรษาร่วมกัน และรับฟังโอวาทอันทรงคุณค่าจาก พระเดชพระคุณพระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อรัญมชโย) ผู้เป็นอธิบดีสงฆ์ ณ วัดพระธรรมกาย ซึ่งทุกครั้งท่าน จะ คอยตอกย้ำให้ลูกๆ ทุกรูป ได้ตระหนักถึงคุณค่าของชีวิต ในเพศนัkbวช

เพศนัkbวช เป็นเพศที่บริสุทธิ์ มีโอกาสสร้างความดีได้ อย่างเต็มที่ โดยมีเป้าหมายสูงสุด คือ การขจัดอาสวกิเลสให้สิ้นไป และทำพระนิพพาน ให้แจ้งตามแบบอย่าง พระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ด้วยปรารถนา จะให้เป็นกำลังใจ เป็นแนวทางในการ ฝึกฝนตนเอง และเป็นการตอกย้ำเป้าหมายชีวิตของเหล่านัkbสร้างบารมีทั้งหลายให้มั่นคงยิ่งขึ้นไป คณะผู้จัดทำ

จึงรวบรวมโอวาทที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อกำหนดให้แก่พระภิกษุสามเณร เนื่องในวันเข้าพรรษา ย้อนหลังไปกว่า ๑๐ ปี มาจัดพิมพ์เป็นรูปเล่ม ให้ชื่อว่า **“พรรษาวิสุทธี”** เพื่อเป็นเครื่องระลึกถึงความตั้งใจในวันเข้าพรรษา ที่พระภิกษุสามเณรทุกรูปต่างอธิษฐานจิต เพื่อจะฝึกฝนอบรมตนเอง ให้บริสุทธิ์ บริบูรณ์ ทั้งกาย วาจา ใจ

กราบขอบพระคุณ ในความกรุณาของพระเดชพระคุณหลวงพ่อกับเป็นอย่างยิ่ง ที่อนุญาตให้จัดพิมพ์พระธรรมเทศนา **“พรรษาวิสุทธี”** นี้ ออกเผยแพร่เป็นธรรมบรณการ

ขออำนาจบุญกุศล อันจะเกิดขึ้นจากการจัดพิมพ์หนังสือนี้ ส่งผลดลบันดาลให้ทุกท่านเข้าถึงพระธรรมอันบริสุทธิ์ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าโดยเร็วพลันเทอญ

กองวิชาการ สถาบันพัฒนาบุคลากร

๑๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๒

สารบัญ

วันเข้าพรรษา -----	๘
พรรษาแห่งความสมปรารถนา -----	๑๘
๓ ป. ปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ -----	๒๖
สมณสัญญา -----	๔๕
คุณวิเศษ -----	๕๘
บรรพชิตที่แท้ -----	๗๖
พรรษาแห่งการหยุดนิ่ง -----	๘๖
ภารกิจที่แท้จริง -----	๑๐๐
ถวายเป็นพุทธบูชา -----	๑๑๕
เรื่องจริงที่รอกการพิสูจน์ -----	๑๒๓
ปล่อยชีวิตยอมตาย -----	๑๓๐

หนุททานิ ภิกขเว อามนุตยามิ โว วยธุมมา
สงฺขารรา อปฺปมาเทน สมฺปาเทถ ๕

ภิกษุทั้งหลาย

บัดนี้ เราขอเตือนพวกเธอว่า
สังขารทั้งหลายมีความเสื่อมไปเป็นธรรมดา
พวกเธอจงยังความไม่ประมาทให้ถึงพร้อมเถิด

(ที.มหา. ๐๓/๐๔๓/๐๔๐)

วันเข้าพรรษา

วันเข้าพรรษา คือ อะไร

“พรรษา” แปลว่า ฤดูฝน

“เข้าพรรษา” หมายถึง เข้าฤดูฝน

วันเข้าพรรษา ก็คือ วันแรกที่พระสงฆ์จะอยู่จำพรรษาที่วัด ไม่ไปพักแรมหรือค้างคืนที่ไหน จนครบ ๓ เดือน นับตั้งแต่วันแรม ๑ ค่ำ เดือน ๘ (หลังวันอาสาฬหบูชา ๑ วัน) ถึงวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๑ ถ้าปีใดมีอธิกมาสในปีนั้นวันเข้าพรรษาจะเลื่อนตรงกับวันแรม ๑ ค่ำ เดือน ๘ หลัง

ความเป็นมาของวันเข้าพรรษา

ในสมัยพุทธกาล เมื่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ เวฬุวนาราม กรุงราชคฤห์ สมัยนั้นยังมิได้ทรงบัญญัติเรื่องการจำพรรษา ภิกษุทั้งหลายจึงเที่ยวจาริกไปในทุกฤดูกาลตลอดทั้งปี

ในสมัยนั้น ช่วงฤดูฝนเป็นฤดูกาลในการทำไร่ทำนา ของชนทั้งหลาย เพราะเป็นฤดูที่อากาศเหมาะสม และมี น้ำท่าอุดมสมบูรณ์ เมื่อภิกษุเที่ยวจาริกไปในสถานที่ต่างๆ นั้น บางครั้งไม่ได้ระมัดระวัง ก็เปลอเหยียบข้าวกล้าในนา ทำให้ ความเสียหายแก่พืชพันธุ์เหล่านั้น และในบางครั้งก็พลาด พลังเหยียบสัตว์ตายไปก็มี

ชาวบ้านทั้งหลายจึงว่ากล่าวติเตียนว่า ทำไมพระภิกษุ ซึ่งเป็นเชื้อสายพระศากยบุตรจึงได้เที่ยวจาริกตลอด ฤดูหนาว ฤดูร้อน และฤดูฝน เทียวเดินเหยียบย่ำข้าวกล้าของชาวไร่ ชาวนา แล้วยังเหยียบสัตว์เล็กสัตว์น้อยตายไปเป็นจำนวนมาก

แม้พวกปริพาชกอัญญเดียรถีย์ ผู้มีมิชฉาปฏิฐิติ ยัง พักอาศัยอยู่ประจำตลอดฤดูฝน หรือแม้แต่ฝูงนก ก็ยังทำรัง อยู่บนยอดไม้ตลอดฤดูฝน แต่พระภิกษุเหล่านี้กลับเที่ยวจาริก ไปตลอดทุกฤดูกาล นำความเดือดร้อนไปให้แก่ประชาชน และเป็นอันตรายแก่ชีวิตสัตว์เล็กสัตว์น้อยอีกด้วย

เมื่อเหล่าภิกษุได้ยินชาวบ้านว่ากล่าวติเตียนเช่นนี้ จึง กราบทูลเรื่องนี้แด่พระผู้มีพระภาคเจ้า พระองค์จึงทรง บัญญัติพระวินัย ให้ภิกษุทั้งหลายอยู่จำพรรษาเป็นเวลา ๓ เดือน

ภิกษุทั้งหลายต่างสงสัยว่าจะต้องจำพรรษาเมื่อใดหนอ จึงกราบทูลถามพระพุทธองค์ พระพุทธองค์ตรัสตอบว่า เราอนุญาตให้เข้าพรรษาในฤดูฝน

ภิกษุทั้งหลายก็สงสัยอีกว่า วันเข้าพรรษาในฤดูฝน เป็นวันไหนกันแน่ จึงพากันไปกราบทูลถามพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

พระพุทธองค์จึงรับสั่งว่า ภิกษุทั้งหลาย วันเข้าพรรษามีอยู่ ๒ วันด้วยกัน คือ วันเข้าพรรษาดัน และวันเข้าพรรษาหลัง

วันเข้าพรรษาดัน ได้แก่ วันที่ดวงจันทร์เสวยฤกษ์ อาสาฬหสว่างแล้ว ๑ วัน ตรงกับวันแรม ๑ ค่ำ เดือน ๘

วันเข้าพรรษาหลัง ได้แก่ วันที่ดวงจันทร์เสวยฤกษ์ อาสาฬหสว่างแล้ว ๑ เดือน ตรงกับวันแรม ๑ ค่ำ เดือน ๙ หากภิกษุรูปใดมาจำพรรษาในวันเข้าพรรษาดันไม่ทัน ก็สามารถเข้าจำพรรษาในวันเข้าพรรษาหลังได้

สัตตาหกรณียะ กิจที่ทรงอนุญาตให้ไปกลับภายใน ๗ วัน

ตลอดฤดูกาลแห่งการจำพรรษา พระพุทธองค์ทรงห้ามพระภิกษุเที่ยวจาริกไปในสถานที่ต่างๆ ตลอดฤดูฝน ยกเว้นเมื่อมีเหตุจำเป็น ที่เรียกว่า “สัตตาหกรณียะ” จึง

จะทรงอนุญาตให้เดินทางในระหว่างพรรษาได้ โดยให้กลับภายใน ๗ วัน

ความเป็นมาแห่งสัตตาคกรณียะ

หลังจากที่พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงบัญญัติการอยู่จำพรรษาแล้ว ครั้งหนึ่งเมื่อพระองค์ประทับอยู่ ณ เขตวนาราม กรุงสาวัตถี มีอุบาสกชาวเมืองโกศลคนหนึ่ง ชื่อ อุเทน ได้สร้างวิหารถวายสงฆ์ เมื่อสร้างเสร็จแล้วก็ส่งคนไปนิมนต์ภิกษุทั้งหลายมา เพื่อตนจะได้ถวายวิหารทาน และฟังธรรม

แต่ภิกษุทั้งหลายตอบว่า พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงบัญญัติไว้ว่า ภิกษุเข้าพรรษาแล้ว ต้องอยู่ประจำที่ตลอด ๓ เดือน จะเที่ยวไปในที่ต่างๆ ตามความประสงค์เหมือนช่วงก่อนเข้าพรรษาไม่ได้ ขออุบาสกอุเทนจงรอก่อนเถิด เมื่อหมดเขตพรรษาแล้วภิกษุทั้งหลายจะรีบพากันไป แต่ถ้าหากอุบาสกมีภารกิจอื่นที่ต้องรีบทำ และจำเป็นต้องถวายวิหารในเวลานั้น ก็ให้ถวายแก่ภิกษุที่ประจำอยู่ในอารามใกล้ๆ นั้นเถิด

อุบาสกอุเทนทราบข่าวแล้ว ก็ไม่พอใจ ถึงกับกล่าวติเตียนภิกษุสงฆ์ว่า เมื่อเราส่งข่าวไปแล้ว เหตุใดพระคุณเจ้าทั้งหลายจึงไม่มา ทั้งๆ ที่เราก็คือเป็นทายกผู้ทำกิจการงาน

ของสงฆ์ เป็นผู้อุปฐากสงฆ์

ภิกษุทั้งหลายได้ยินคำติเตียนดังนี้แล้ว ก็พากันไปกราบทูลพระผู้มีพระภาคเจ้าให้ทรงทราบ พระองค์จึงตรัสว่า ตถาคตอนุญาตให้ไปได้ ๗ วัน ผู้ที่จะไป ได้แก่ ภิกษุ ภิกษุณี นางสิกขมานา (สามเณรีที่ได้รับการอบรม เป็นเวลา ๒ ปี เพื่ออุปสมบทเป็นภิกษุณี) สามเณร สามเณรี อุบาสก อุบาสิกา แต่เมื่อไปแล้ว ต้องกลับมาให้ทันภายใน ๗ วัน

ถ้ามีใครสร้างวิหาร เพิง ปราสาท ปราสาทโล้น ถ้าบริเวณ ชุ่มประตุ เรือนไฟ ศาลาเรือนไฟ สระโบกขรณี มณฑป อาราม พื้นอาราม ฯลฯ แล้วได้ส่งข่าวให้คนไปนิมนต์ภิกษุว่า ขอให้พระคุณเจ้ามาเถิด ข้าพเจ้าทั้งหลายมีความประสงค์จะให้ท่าน จะฟังธรรม และอยากเห็นภิกษุทั้งหลาย ภิกษุทั้งหลายก็ควรจะไปได้ แต่ต้องกลับมาให้ทันภายใน ๗ วัน

สัตตาทกฺรณียะ ที่พระพุทฺธองค์ทรงอนุญาตมีดังต่อไปนี้

๑. เมื่อมีสาธุชนปรารถนาจะบำเพ็ญบุญกุศล และส่งคนมานิมนต์ ในกรณีเช่นนี้ทรงอนุญาตให้ไปได้เฉพาะที่เขาส่งคนมานิมนต์ ถ้าไม่ส่งคนมานิมนต์ ก็ไม่ทรงอนุญาตให้ไป

๒. เมื่อเพื่อนสหธรรมิกอาพาธ จะส่งคนมานิมนต์หรือไม่ก็ตาม ทรงอนุญาตให้ไปช่วยดูแลได้

๓. เมื่อเพื่อนสทรรมิกเกิดความไม่ยินดีในการประพฤติพรหมจรรย์ เกิดความรังเกียจ หรือเกิดความเห็นผิด ทรงอนุญาตให้ไปเพื่อระงับเหตุนี้ๆ ได้

๔. เมื่อเพื่อนสทรรมิก (เฉพาะภิกษุ ภิกษุณี) ต้องอาบัติสังฆาทิเสส ปรารธนาจะออกจากอาบัตินั้นใดก็ตาม พระองค์ทรงอนุญาตให้ไปได้

๕. เมื่อสงฆ์ปรารธนาจะทำสังฆกรรมลงโทษภิกษุรูปใดรูปหนึ่ง และภิกษุรูปที่จะถูกลงโทษต้องการให้ไป เพื่อไกลเกลี้ยไม่ให้ต้องรับโทษ หรือให้โทษเบาลง หรือไปเพื่อแนะนำภิกษุรูปนั้นให้ปฏิบัติโดยชอบด้วยพระวินัย หรือเพื่อปลอบใจ เป็นต้น ก็ทรงอนุญาตให้ไปได้

๖. เมื่อนางสิกขมานา หรือสามเณรปรารธนาจะบวช ทรงอนุญาตให้ไป เพื่อช่วยเหลือในการนั้นได้

๗. มารดา บิดา พี่น้อง หรือ ญาติเจ็บป่วย แม้จะส่งคนมานิมนต์หรือไม่ก็ตาม เมื่อทราบเรื่องก็สามารถไปได้

๘. เมื่อวิหารชำรุด สามารถไปเพื่อหาสิ่งของมาปฏิสังขรณ์ได้

การขาดพรษาที่ไม่ต้องอาบัติ

ภิกษุใดไม่อยู่จำพรษา หรือพบวัดที่จะจำพรษาแล้ว
แกล้งเดินทางเลยไปเสีย ภิกษุนั้นต้องอาบัติทุกกฐ แต่ก็มี
ข้อยกเว้นบางกรณี คือเมื่อมีเหตุจำเป็นเกิดขึ้น ทำให้ไม่
สามารถจำพรษาในที่นั้นๆ ต่อไปได้ ก็ทรงอนุญาต ไม่ให้
ต้องอาบัติ ในกรณีดังต่อไปนี้

๑. เมื่อถูกลัทธิร้ายรบกวน ถูกโจรปล้น วิหารถูก
ไฟไหม้ หรือน้ำท่วม

๒. เมื่อชาวบ้านถูกโจรปล้น แล้วอพยพหนีไป ทรง
อนุญาตให้ไปกับเขาได้ และหากชาวบ้านแตกกันเป็น ๒ ฝ่าย
ทรงอนุญาตให้ไปกับฝ่ายข้างมากได้ หรือถ้าฝ่ายข้างมาก
ไม่มีศรัทธาเลื่อมใส ก็ทรงอนุญาตให้ไปกับฝ่ายน้อยที่มี
ศรัทธาเลื่อมใสได้

๓. เมื่อเกิดปัญหาขาดแคลนอาหาร หรือยารักษาโรค
หรือขาดผู้บำรุง ทำให้ได้รับความลำบากในปัจจุบัน ๔ ทรง
อนุญาตให้ไปอยู่ที่อื่นได้

๔. หากมีผู้เอาทรัพย์มาล่อ ทรงอนุญาตให้ไปให้
พ้นได้

๕. เมื่อภิกษุสงฆ์ หรือภิกษุณีสงฆ์แตกกัน หรือมีผู้พยายามทำให้แตกกัน หรือทำให้แตกกันแล้ว ทรงอนุญาตให้ไป เพื่อช่วยระงับความไม่สามัคคีนั้นได้

ทรงอนุญาตการจำพรรษาในที่บางแห่ง

ภิกษุบางรูป ประสงค์จะจำพรรษาในที่บางแห่งต่างๆ กัน ทรงผ่อนผันให้จำพรรษาได้ คือ

๑. ในคอกสัตว์ (อยู่ในที่ของนายโคบาล)
๒. เมื่อคอกสัตว์ย้ายไป ทรงอนุญาตให้ย้ายตามไปได้
๓. ในหมู่เกวียน
๔. ในเรือ

ทรงห้ามจำพรรษาในที่ไม่สมควร

ทรงห้ามการจำพรรษาในที่ไม่สมควร (ไม่ปลอดภัย หรือ คับแคบเกินไป) คือ

๑. ในโพรงไม้
๒. บนกิ่งหรือคาบไม้
๓. กลางแจ้ง
๔. ไม่มีเสนาสนะ (ที่นอนที่นั่ง)

๕. ในโลงศพ
๖. ในกลด
๗. ในตุ่ม

ข้อห้ามอื่นๆ

๑. ห้ามตั้งกติกากาที่ไม่สมควร เช่น ตั้งกติกากว่าในพรรษา จะไม่บวชสามเณรให้ เป็นต้น

๒. ห้ามรับปากว่าจะจำพรรษาในที่ใดแล้ว แต่กลับไม่จำพรรษาในที่นั้น

พุทธประเพณีการจำพรรษาได้ยึดถือปฏิบัติสืบเนื่องกันมาเป็นเวลายาวนานกว่า ๒,๕๐๐ ปี นับตั้งแต่วันที่พระพุทธองค์ทรงบัญญัติพระวินัย ณ เวฬุวนาราม ในครั้งนั้นประเพณีอันดีงามนี้ก็ยังคงยึดถือปฏิบัติสืบเนื่องตลอดมา トラบกระทั่งถึงทุกวันนี้

การอยู่จำพรรษานั้น เป็นการเปิดโอกาสให้ภิกษุทั้งหลายได้พบปะสนทนาธรรม แลกเปลี่ยนความรู้ และประสบการณ์ซึ่งกันและกัน เพื่อการประพฤติพรหมจรรย์ให้บริสุทธิ์บริบูรณ์ยิ่งขึ้น มีเวลาประพฤติปฏิบัติธรรม ทำใจหยุดใจนิ่ง

มากขึ้น เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของการเข้ามาบวชในบวร
พระพุทธศาสนา คือ การทำพระนิพพานให้แจ้ง อันเป็นเป้า-
หมายสูงสุดของทุกชีวิต

พรรษาแห่งความสมปรารถนา

(วันพุธที่ ๒๘ เดือนกรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๒)

ลูกๆ ที่รักทั้งหลาย

เราได้อธิษฐานจิตอยู่จำพรรษา ที่วัด
พระธรรมกายโดยพร้อมเพรียงกันแล้ว ได้อธิษ-
ฐานจิตด้วยความตั้งใจมั่นว่าจะรักษาพระธรรม
วินัยให้สมบูรณ์ และตั้งใจจริงที่จะประพฤติ
ปฏิบัติธรรมกันอย่างเต็มที่ เพื่อให้เป็นนักบวช
ที่สมบูรณ์ ทั้งปริยัติ ปฏิบัติ และปฏิเวธ ถึง

พร้อมด้วยศีล สมาธิ ปัญญา ให้เป็นอริศีล อริจิต อริปัญญา ซึ่งเป็นหน้าที่ของพระภิกษุที่บวชเข้ามาในบวรพระพุทธศาสนา

จะเห็นได้ว่า วันเวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว ดูเหมือนเราเพิ่งอธิษฐานพรรษาผ่านไปไม่นานเมื่อปีที่แล้ว ตอนนี้อเราก็มาอธิษฐานกันใหม่อีกครั้ง

หลวงพ่อยากให้ลูกทุกรูป ใช้เวลาที่อยู่ร่วมกันระหว่างพรรษานี้ให้เป็นประโยชน์อย่างยิ่ง ทุ่มเทศวิตลิตใจ ให้กับการปฏิบัติธรรมอย่างจริงจัง ให้ตลอดระยะเวลา ๓ เดือนนี้ผ่านไปอย่างมีคุณค่า เต็มเปี่ยมไปด้วยความสุข เปี่ยมไปด้วยบุญบารมี เพื่อให้เราได้บรรลุวัตถุประสงค์ของการบวชกันทุกรูป

ตอกย้ำเป้าหมาย

ถ้าเราจำได้ ตั้งแต่เริ่มบวชเข้ามา ในวันแรกของการเปลี่ยนเพศจากคฤหัสถ์มาเป็นบรรพชิต วันนั้นเราได้บอกความตั้งใจจริงของเราต่อหน้าพระอุปัชฌาย์ ต่อหน้าคณะสงฆ์ ต่อหน้าพระประธานว่าอย่างไร หลวงพ่อยากให้ลูกทุกรูป หมั่นตอกย้ำความตั้งใจดั้งเดิมของเรา ที่ได้ปฏิญาณตนในวันบวชต่อท่านเหล่านั้นว่า

**สรรพทุกขนิสสรณนิพพานสัจฉิกรณตถาย
บวชเพื่อการสลัดออกจากทุกข์ทั้งปวง และทำพระ
นิพพานให้แจ้ง**

เพราะฉะนั้น การบวชครั้งนี้ เราทิ้งความสะตวกสบาย ทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างทางโลก โดยไม่อาลัยอาวรณ์ เพราะหวังจะสลัดออกจากกองทุกข์ เพื่อมุ่งทำพระนิพพานให้แจ้ง นิพพานนั้นเป็นเอกันตบรมสุข สะอาด บริสุทธิ์อย่างยิ่ง ฉะนั้นผู้ที่จะไปถึงได้ก็ต้องสะอาด บริสุทธิ์ ปราศจากอาสวกิเลสด้วย

กรณียกิจที่แท้จริง

เพราะเราเล็งเห็นว่า ชีวิตของฆราวาสมีสุขน้อยมีทุกข์มาก มีปัญหาไร้รอยแปด ถ้าเราอยู่ทางโลกจะแสวงหาหนทางไปนิพพานก็ยาก เพราะมีเครื่องกังวลมาก ทำให้ขาดเวลาและอารมณ์ในการปฏิบัติธรรม ซึ่งหลงพอมองว่า การปฏิบัติธรรมเป็นกรณียกิจ คือ กิจที่เราจะต้องทำอย่างแท้จริง เป็นงานที่แท้จริงของเรา เพื่อแสวงหาหนทางพระนิพพาน เราจึงได้สละทิ้งทุกอย่างมาบวช

ชีวิตนักบวชเป็นชีวิตที่ประเสริฐที่สุด เป็นชีวิตที่เอื้ออำนวยต่อการบรรลุธรรมมากกว่าชีวิตทางโลก เพราะ

ปลอดจากเครื่องกังวลต่างๆ ทางโลก จึงมีเวลาทำความเพียรมากกว่าฆราวาส และได้อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ดี มีหมู่คณะที่คิดพูด และทำเหมือนกัน มีเป้าหมายที่จะไปนิพพานเหมือนกัน

กล้าพิจารณาตนเอง

วันเวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว จาก ๑ พรรษา ๒ พรรษา กลายเป็น ๑๐ พรรษา จากพระนวกะ มาเป็นพระเถระ เราจะรู้ตัวเองดีว่า ปีที่ผ่านๆ มา เราได้ทำในสิ่งที่เราปรารถนาแล้วหรือยัง สมหวังแล้วหรือยัง ไกลจะสมหวังหรือยัง หรืออย่างน้อยผลการปฏิบัติธรรมของเราดีขึ้นหรือเปล่า

ภายนอกเราสามารถพรางตากันได้ จะแสร้งทำเป็นเบิกบาน ร่าเริง มีความสุขอย่างไรก็ตาม **เราพรางตาคนอื่นได้ แต่พรางตาตัวเองไม่ได้** เพราะเราอยู่กับตัวเองตลอดเวลา

พรรษานี้ ถึงเวลาแล้วที่เราจะต้องกล้าหาญ หันมาพิจารณาตัวเองนะลูกนะ ว่าพรรษาที่ผ่านๆ มา เราได้ทำความตั้งใจของเราที่จะทำพระนิพพานให้แจ้งมากน้อยเพียงไร

พรรษานี้ เราจะเริ่มต้นเอาจริงเอาจัง ตั้งใจกันให้ดีทีเดียวว่า จะประพฤติปฏิบัติธรรมให้เต็มที่ เพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง

จำพรรษาในวงกาย

สำหรับขอบเขตการจำพรรษา ทิศตะวันออก ตก เหนือ ใต้ ภายในวัด ลุกๆ ทราบกันดีอยู่แล้ว แต่ขอบเขตแห่งการจำพรรษาในระดับที่ลึกลงไปอีก คือ **จำพรรษาอยู่ภายในวงกายของเรา** กายยาววา หนาคืบ กว้างศอกนี้ ให้เป็นปริณทลของใจ เป็นสถานที่จำพรรษาของเรา

โดยเอาใจมาหยุดอยู่ตรงศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ซึ่งเป็นตำแหน่งที่ถูกต้องในการเดินทางไปสู่อายตณนิพพาน ถ้าเอาใจมาหยุดอยู่ตรงนี้ตลอดวัน ตลอดคืน ตลอดเวลา เรียกได้ว่าเป็นการจำพรรษาอย่างแท้จริง

การทำอย่างนี้จะเป็นเครื่องควบคุมใจเราให้อยู่ในเส้นทางของพระอรหันต์ เกาะเกี่ยวอยู่กับความบริสุทธิ์ของพระธรรมวินัย เมื่อทำได้บ่อยเข้า ใจจะบริสุทธิ์เข้าไปเรื่อยๆ

พอหยุดถูกส่วน ใจจะแล่นสู่ภายใน เข้าถึงสภาวะธรรมต่างๆ ที่มีอยู่แล้วในเส้นทางสายกลาง ซึ่งเป็นเครื่องขจัดกิเลสเข้าไปถึงชีวิตภายในที่นิ่งสงบอยู่ในอิริยาบถเดียวกัน ซ้อนๆ กันไปตามลำดับในศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ เป็นชีวิตที่ละเอียดประณีต ชีวิตที่บริสุทธิ์กว่าก็ซ้อนอยู่ในชีวิตที่หยาบกว่า กายธรรมนั้นแหละจะทำให้เราเข้าสู่พระนิพพานได้

เพราะฉะนั้น ลูกทุกรูปจะต้องเอาใจใส่ เอาใจมาใส่ไว้ ที่ศูนย์กลางกาย จนกระทั่งเข้าถึงทางไปสู่อายตนิพพาน ไม่ว่าจะมีการกิจใดๆ ก็ไม่เป็นอุปสรรคต่อการเดินทางสู่ภายใน

กิจวัตรกิจกรรม คือ ทางมาแห่งบุญ หาใช่ข้อแม้ ข้ออ้าง เจื่อนไซ

กิจวัตรกิจกรรมของเรา คือ เครื่องส่งเสริมให้ไปสู่อายตนิพพาน ต่างเป็นไปเพื่อการสั่งสมบุญบารมี หากเราคิดอย่างนี้ก็จะไม่มีข้อแม้ ข้ออ้าง เจื่อนไซใดๆ ที่ทำให้ใจเราห่างจากศูนย์กลางกายได้ แม้บางภารกิจจะทำให้เราเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าก็ตาม หลวงพ่อเชื่อมั่นว่า สิ่งเหล่านี้ไม่เป็นอุปสรรคต่อการวางใจไว้ที่ศูนย์กลางกาย ฐานที่ ๗ เพราะกิจวัตรทุกอย่างที่ทำ ล้วนเป็นทางมาแห่งบุญ ที่คอยเกื้อหนุนให้เราได้เข้าถึงธรรมกายภายในทั้งนั้น

หลวงพ่อได้เคยยกตัวอย่างญาติโยมทางโลก เหล่าผู้นำบุญทั้งหลาย แม้เขาจะมีหน้าที่มากมาย ทั้งเครียดและเหน็ดเหนื่อยจากการทำงาน การทำมาหากิน แต่เขาสามารถจัดสรรวันเวลาได้เป็นอย่างดี สามารถปฏิบัติธรรมควบคู่กับการทำงานในอาชีพ จนประสบความสำเร็จ

หลวงพ่อดีขึ้นชมกัลยาณมิตรหญิงท่านหนึ่ง ที่จังหวัด เพชรบูรณ์ มีอาชีพขับสามล้อเครื่อง มีชีวิตอยู่ไปวันๆ คือ วันไหนได้เงิน วันนั้นก็ยังมีชีวิตอยู่ แล้วก็หมดในวันนั้น วันรุ่งขึ้นก็ต้องหาเงินใหม่

แม้เธอจะมีวิถีชีวิตแบบนี้ แต่มีหัวใจที่ยิ่งใหญ่

กลางวันทำมาหากินเพื่อรวบรวมปัจจัย เมื่อตรวจตราดูว่า เพียงพอต่อการดำรงชีวิตในวันนั้นแล้ว ก็กลับมาบ้าน อาบน้ำ อาบทำ สวดมนต์ ไหว้พระ นั่งสมาธิ ทำอย่างนี้ทุกวัน อย่างสม่ำเสมอ จนใจรวมเข้าสู่ภายใน มีประสบการณ์ภายใน เข้าถึงความสุขจากสมาธิ มีกำลังใจเข้มแข็ง ที่จะสร้าง ความดีให้ยิ่งขึ้นไป ได้เสียดเงินในแต่ละวัน จนกระทั่งครบ ๑๐,๐๐๐ บาท นำมาทำบุญสร้างพระธรรมกายประจำตัว และได้ทำบุญถวายทุนการศึกษา แต่พระภิกษุสามเณรทั่วประเทศอีกด้วย

ถ้าเขามีข้ออ้างว่า ต้องทำมาหากิน เหนื่อย กลับมาบ้านต้องรีบพักผ่อน เพื่อเก็บเรี่ยวแรงไว้ทำมาหากิน ถ้าเขามีข้ออ้าง เขาก็คงทำอย่างนี้ไม่ได้ แต่นี่เขาเป็นบัณฑิต หญิงจริงๆ ได้นำสิ่งที่ได้ยินได้ฟังมาปฏิบัติ จนสมหวังได้ในระดับหนึ่งทีเดียว

เมื่อเทียบกับเรา ที่ตัดเครื่องกังวลต่างๆ ออกหมดแล้ว เหลือแต่เพียงงานที่นำมาซึ่งความบริสุทธิ์ของใจ ไม่ว่าจะเป็นการศึกษาธรรมะ กิจวัตร กิจกรรมของสงฆ์ การสวดมนต์ ไหว้พระ ทำภาวนา รับผิดชอบงานที่หมู่คณะมอบหมาย ใครถนัดอย่างไรก็ทำอย่างนั้น **สิ่งที่เราทำล้วนเป็นทางมาแห่งบุญตลอดเวลา เพราะฉะนั้นต้องไม่มีข้อแม้ ข้ออ้าง หรือเงื่อนไขใดๆ ทั้งสิ้น**

พรรษานี้ให้ตั้งใจจำพรรษา ทั้งข้างนอก ข้างในให้ดี ข้างนอกก็รักษาขอบเขตเอาไว้ ข้างในก็เอาใจไว้ที่ศูนย์กลางกาย ฐานที่ ๗ มีวงกายเป็นเขตปริมณฑลของใจ ฝึกใจให้หยุดให้นิ่ง เพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง

หากทำได้แบบนี้แล้ว พรรษานี้จะเป็นพรรษาแห่งความสมปรารถนาของลูกๆ ทุกรูป

๓ ป. ปรียัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ ตามแบบอย่างพระพุทธองค์

(วันพฤหัสบดีที่ ๙ เดือนกรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๑)

ลูกๆ ที่รักทั้งหลาย

วันนี้เป็นวันเข้าพรรษา เมื่อสักครู่นี้เรา
ได้พร้อมใจกันอธิษฐานพรรษา โดยมีความ
ตั้งใจมั่นว่า เราจะจำพรรษาอยู่ในขอบเขตที่
สงฆ์ได้กำหนดเอาไว้เท่านั้น เราจะอยู่รักษา
พระธรรมวินัยนี้ ตลอดระยะเวลา ๓ เดือน

สำหรับประเพณีการอยู่จำพรรษา พวกเราได้ศึกษาและทราบกันดีอยู่แล้ว หลวงพ่อจะไม่นำมาอธิบายในที่นี้ แต่มีเรื่องที่จะมาพูดคุยแนะนำให้เราทราบว่า ในระหว่างที่อยู่จำพรรษานั้น เราควรทำอะไรกันบ้าง

ตามแบบอย่างพระพุทธองค์

การที่เราได้ตัดสินใจสละทิ้งทุกสิ่งทุกอย่าง ทั้งความสนุกสนานเพลิดเพลินในทางโลก ทั้งหมู่ญาติ ทั้งครอบครัว ทั้งธุรกิจการงาน ทั้งทุกสิ่งมา เพราะพิจารณาเห็นว่า **ชีวิตของฆราวาสนั้นอัดอั้นคับแคบ ไม่กว้างขวาง ไม่เหมาะที่จะแสวงหาทางพ้นทุกข์** เพราะต้องเกี่ยวข้องกับเครื่องกังวลมากมาย จึงหาโอกาสมาศึกษาวิธีการที่จะทำตัวของเราทำใจของเราให้พ้นจากความทุกข์ทั้งหลาย

ดังที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา ได้ตรัสไว้ว่า **“ชีวิตฆราวาสคับแคบ เป็นทางมาแห่งธุลี บรรพชาเป็นทางปลอดโปร่ง การที่บุคคลผู้ครองเรือนจะประพฤติพรหมจรรย์ให้บริสุทธิ์บริบูรณ์เพียงอย่างเดียวดุจสังข์ขัด ไม่ใช่ทำได้ง่าย อย่างกระนั้นเลย เราพึงปลงผมและหนวด ทุ่มหม่มผ้ากาสาวพัสตร์ ออกบวชเป็นบรรพชิต”**

ดังนั้น ลูกๆ จึงได้ตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยวเข้ามาบวช
ในบวรพระพุทธศาสนา เพราะเห็นว่า **ชีวิตนักบวช และคำ
สอนของพระบรมศาสดาเท่านั้น** ที่สามารถทำให้หลุดพ้น
จากความทุกข์ทั้งปวงได้ โดยศึกษาจากต้นแบบ คือ พระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า และพระอริยสาวกทั้งหลายในกาลก่อน

พระพุทธองค์และพระอริยสาวกทั้งหลายนั้น แต่เดิม
ท่านก็เป็นบุคคลธรรมดา มีชีวิตเช่นเดียวกับพวกเราี้แหละ
แต่ท่านมีดวงปัญญาและกำลังบุญบารมีมากมายมหาศาล
ท่านมองเห็นว่า **ชีวิตในโลกนั้นเป็นทุกข์ มีสุขน้อย แต่มี
ทุกข์มาก** ไม่ว่าจะ เป็นชนระดับใดก็ตาม จะเป็นชนชั้นล่าง
ชั้นกลาง ชั้นสูง เป็นเศรษฐี มหาเศรษฐี เป็นพระราชามหา
กษัตริย์ ล้วนแต่มีความทุกข์ด้วยกันทั้งสิ้น

โดยเฉพาะพระบรมครูของเราก็มามาจากตระกูลกษัตริย์
พระอริยสาวกทั้งหลายที่มาจากตระกูลกษัตริย์ก็มากมาย จาก
มหาเศรษฐี พ่อค้า คหบดี นักวิชาการก็มาก จากชนชั้น
กลาง ชั้นล่าง ก็ไม่น้อย ซึ่งชีวิตของชาวโลกในยุคนั้นกับยุค
นี้ก็ไม่ได้แตกต่างกัน เพราะพื้นฐานของชีวิตนั้นเป็นทุกข์
เหมือนกัน

ท่านเหล่านั้นได้พิจารณาเห็นว่าชีวิตเป็นทุกข์ จึงคิด
หาหนทางที่จะออกจากทุกข์ ด้วยปัญญาของท่านก็พบว่า

ชีวิตของฆราวาสนั้นอัดอัดคับแคบ ต้องเสียเวลาทำมาหากิน สนุกสนานเพลิดเพลินไปวันๆ มีหน้าซ้ำยังมีเครื่องกังวลมากมาย และมองเห็นว่าชีวิตของนักบวชมีเครื่องกังวลน้อย มีเพียงปัจจัย ๔ เป็นเครื่องอาศัย เพื่อให้ชีวิตดำรงอยู่ได้เท่านั้น ไม่ต้องเสียเวลาไปยุ่งเกี่ยวกับสังคมภายนอก มีเวลาว่างมากพอสำหรับการแสวงหาหนทางพ้นทุกข์

ท่านจึงได้ตัดสินใจออกบวช แล้วก็ได้ศึกษา ฝึกฝนอบรมตนเอง จนกระทั่งได้พบหนทางพ้นทุกข์ เข้าถึงพระธรรมกายภายใน เข้าถึงความเป็นอริยบุคคล เข้าถึงความ เป็นพระอรหันต์ลัมมาสัมพุทธเจ้าในที่สุด

พวกเราทั้งหลายก็เช่นเดียวกัน ได้อาศัยท่านเหล่านั้นเป็นต้นแบบ แล้วก็เกิดกุศลศรัทธา อยากจะทำอย่างท่าน อยากเป็นอย่างท่าน เราจึงได้ทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างมาบวช เพื่อเจริญรอยตามท่านเหล่านั้น

บัดนี้เราได้ดำรงอยู่ในเพศของนักบวชโดยสมบูรณ์แล้ว เมื่อมีความตั้งใจแน่วแน่ อยากเป็นอย่างท่าน เราก็จะต้องทำอย่างท่าน ท่านทำอย่างไร เราก็ต้องทำอย่างนั้น

ภายในพรรษานี้เรามีเวลาอย่างจำกัด ในฤดูกาลที่ดี อากาศยังไม่ทันหนาว และเพิ่งผ่านพ้นฤดูร้อนมาหยกๆ ฝนฟ้าก็ตกลงมา ให้ความชุ่มฉ่ำเย็นกายเย็นใจ ให้กายและใจของ

เรานั้นบันเทิง ร่าเริง สดชื่น เหมาะสมที่จะศึกษาพระธรรมวินัย และประพฤติปฏิบัติธรรมกันอย่างเต็มที่

เพราะฉะนั้นภายในพรรษานี้ เมื่อเราตั้งใจจะอยู่จำพรรษากันที่นี่ โดยไม่ไปค้างคืนที่ไหน ก็ขอให้ทุ่มเทชีวิตจิตใจ เพื่อศึกษาพระธรรมวินัย และตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมให้เต็มที่

ไตรสิกขา การศึกษาที่แท้จริง

พระธรรมคำสอนนั้นท่านแบ่งเอาไว้เป็น ๓ ป. คือ ปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ เรื่องของการศึกษาก็มีอยู่เพียง ๓ อย่าง คือ ไตรสิกขา ได้แก่ ศิลสิกขา จิตตสิกขา และ ปัญญาสิกขา

การศึกษาทั้ง ๓ อย่างนี้เป็นหน้าที่อันสำคัญของพระภิกษุสามเณรที่บวชเข้ามาในบวรพระพุทธศาสนาที่จะพึงศึกษาอย่างเต็มที่ เพราะเป็นการศึกษาที่แท้จริง

หลวงพ่อบอกยืนยันว่าไตรสิกขานี้ เป็นสิ่งที่นักบวชควรศึกษาและต้องศึกษาให้ได้ เมื่อเราได้ครองผ้ากาสาวพัสตร์อยู่ในเครื่องแบบนี้แล้ว สิ่งที่เราควรศึกษาก็มีเพียงเท่านั้น

เรียนเพื่อพ้นโลก

หลวงพ่อบอกให้นักบวชบางท่าน แทนที่จะศึกษาเรื่อง ไตรสิกขา กลับหันไปศึกษาวิชาในทางโลก หวังจะได้วุฒิเทียบเท่าปริญญาตรี โดยให้เหตุผลว่าเรียนเพื่อให้พ้นโลก เพราะถ้าไม่ทำอย่างนั้นก็ไม่รู้จะนำความรู้อะไรไปสอนญาติโยมได้ บอกว่าเรียนเพื่อให้พ้นโลก แต่เท่าที่สังเกต ในกาลต่อมาก็ไม่พ้นโลกสักที เพราะในที่สุดก็มักจะลาสิกขาออกไปอยู่กับโลก

วัตถุประสงค์ที่แท้จริงในการศึกษาของพระภิกษุสามเณรนั้น ไม่ใช่เรียนเพื่อให้พ้นโลก แต่เราเรียนเพื่อให้พ้นโลก ไม่อย่างนั้นจะเรียกว่า “โลกุตระ” ได้อย่างไร

เราเรียนเพื่อวัตถุประสงค์อย่างนี้เท่านั้น เรียนเพื่อความพ้นโลก เพราะว่าโลกนี้เป็นทุกข์ โลกทั้ง ๓ ทั้งกามภพ รูปภพ และอรุภพ ไม่มีอะไรที่น่าสนใจอย่างจริงจังที่จะติดข้องอยู่ มีเพียงที่เดียวที่เราควรจะไปและอยู่ ที่นั่นก็คือ **“พระนิพพาน”**

นี่คือวัตถุประสงค์ของการบวช ที่มีพระผู้มีพระภาคเจ้า และพระอรียสาวกทำเป็นแบบอย่างเอาไว้

หลวงพ่อบอกว่าลูกหลวงพ่อกันทุกคน ก็คงมีความตั้งใจเช่นเดียวกับพระผู้มีพระภาคเจ้าและพระอรียสาวกทั้งหลาย

เราได้ใช้สติปัญญาพิจารณาตนเอง และไตร่ตรอง คำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว จึงได้ตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยวที่จะเข้ามาบวชในบวรพระพุทธศาสนา

เพราะฉะนั้นเมื่อเราเป็นนักบวชแล้ว จงมาเรียนเพื่อความพ้นโลกเถิด อย่าไปหวังเรียนแค่ให้พ้นโลกเลย เพราะไม่เกิดประโยชน์อันใด

สิ่งที่ชาวโลกอยากรู้

หลวงพ่อบวชมา เผลอประเดี๋ยวเดียวปีนี้เข้าพรรษาที่ ๓๐ แล้ว หลวงพ่อตัดตะ* ท่านก็บวชมาเกือบ ๓๐ พรรษา พระเถรานุเถระที่นั่งข้างๆ หลวงพ่อ ก็ล้วนมีพรรษา มากทั้งสิ้น ได้เป็นครูบาอาจารย์สั่งสอน แบ่งปันความรู้ที่ได้ศึกษามาให้ แก่สาธุชนทั้งหลายซึ่งเป็นชาวโลก แต่ก็ไม่เคยถูกถามเกี่ยวกับเรื่องวิชาทางโลกเลย ไม่ว่าจะเป็นเศรษฐศาสตร์ รัฐศาสตร์ คณิตศาสตร์ หรือศาสตร์อื่นใดก็ตาม สิ่งที่เขาถามกันนั้น ล้วนเป็นสิ่งที่เขาไม่รู้ แล้วก็อยากจะรู้ เพื่อที่จะดำเนินชีวิตให้ถูกต้องและปลอดภัย

---

* พระภาวนาวิริยคุณ (เผด็จ ทัดตชีโว) รองเจ้าอาวาสวัดพระธรรมกาย

เขาจะถามเรื่องบุญเรื่องบาป ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว เพราะเขาอยากจะเป็นคนดี ตั้งแต่เป็นคนดีในระดับหนึ่ง ที่เรียกว่า กัลยาณชน จนกระทั่งอยากมีความดีที่ยิ่งๆ ขึ้นไป แต่เขาไม่รู้ว่าความดีนั้นคืออะไร และจะทำอย่างไรจึงจะได้ความดี เพราะการเป็นคนดีนั้น จะต้องมีความดี จึงจะเรียกว่าเป็นคนดี นี่คือคำถามที่เขาอยากจะได้คำตอบกัน

เขาอยากจะรู้เรื่องของชีวิต เช่นว่า

ก่อนที่จะมีชีวิตในปัจจุบัน ชีวิตในอดีตมีไหม ?

หลักในการดำรงชีวิตในปัจจุบัน ทำอย่างไรจึงจะดี จึงจะประณีต จึงจะวิเศษ ?

ชีวิตหลังความตาย มีการดำรงอยู่ไหม ?

ทำอย่างไรจึงจะทำให้ชีวิตหลังจากละโลกไปแล้ว ประณีต มีความสุขยิ่งๆ ขึ้นไป ?

ชาวโลกเขาอยากจะรู้กันอย่างนี้ นี่คือนสิ่งที่หลวงพ่อบอก ยืนยัน และพระเถระที่นั่งอยู่รอบข้างหลวงพ่อก็ยืนยันอย่างนี้

เพราะฉะนั้นลูกทั้งหลายที่ได้ตั้งใจมาบวชอยู่ร่วมกัน ในวัดพระธรรมกาย จะเป็นพระเป็นเณรก็ดี ก็ควรมีความ

คิดเดียวกันว่า เราจะมาศึกษาพระธรรมวินัย ศึกษาไตรสิกขา คือ ศีล สมาธิ ปัญญา ให้เข้าใจอย่างถ่องแท้ เพื่อให้พ้นโลก ให้คิดกันอย่างนี้นะลูกนะ

คิดใหญ่ไม่คิดเล็ก

เมื่อเราคิดอย่างนี้แล้วจะมีผลอย่างไร ก็จะเกิดผลอันยิ่งใหญ่ ทำให้เราอยากเป็นพระเป็นเณรที่สมบูรณ์ แล้วก็จะศึกษาค้นคว้าวิธีการ ที่ทำให้ได้เป็นพระเป็นเณรที่สมบูรณ์

หลวงพ่อตตะท่านได้จัดทำหนังสือเล่มหนึ่ง ชื่อว่า “พระแท้” เพื่อให้ทราบว่ พระภิกษุ สามเณรที่แท้ควรเป็นอย่างไร ท่านก็คัดลอกมาจากพระไตรปิฎก ผนวกกับประสบการณ์ของท่าน และสิ่งที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน นำมารวบรวม และเรียบเรียงเป็นหมวดเป็นหมู่ เพื่อให้ง่ายต่อการศึกษา ให้พวกเราไปอ่านไปศึกษาและปฏิบัติตาม

เมื่อความรู้สึกชนิดนี้เกิดขึ้น คือ ความรู้สึกที่ยิ่งใหญ่ ที่อยากจะเป็นพระเป็นเณรที่สมบูรณ์ ก็จะทำให้เกิดความขวนขวายที่จะศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม

หลวงพ่อก็ว่า ใครก็ตามที่บวชเข้ามาครองผ้า กาสาวพัสตร์แล้ว มีความคิดอยากจะเป็นพระเป็นเณร

**ที่แท้จริง ถือว่าเป็นความคิดที่ยิ่งใหญ่ ใหญ่กว่าความคิด
ที่จะเป็นพระเจ้าจักรพรรดิที่ครองโลกเสียอีก**

เพราะความรู้ลึกซึ้งชนิดนี้เมื่อเกิดขึ้นแล้ว จะทำให้เรา
ตั้งใจศึกษาพระธรรมวินัยอย่างเต็มที่ แล้วจะศึกษาด้วยใจรัก
มีฉันทะเกิดขึ้นเองเลย ไม่ใช่ศึกษาด้วยความจำใจหรือจำยอม
เราจะศึกษาพระธรรมวินัย และทำกิจของสงฆ์ด้วยความสุข
สนุกสนาน และมีความบันเทิงตลอดเวลาทีเดียว

เมื่อมีฉันทะแล้ว วิริยะ จิตตะ วิมังสา ก็จะตามมา
ธรรมเป็นคุณเครื่องแห่งความสำเร็จ ที่ทำให้เราเป็นพระเถระ
ที่สมบูรณ์ก็จะเกิดขึ้นตามมาเป็นลำดับทีเดียว

เมื่อเป็นอย่างนี้ ความปรารถนาของเราที่อยากจะ
เข้าถึงพระธรรมกายก็ดี อยากจะเป็นพระธรรมกายก็ดี หรือ
อยากศึกษาวิชาธรรมกายก็ดี ความปรารถนานี้ก็จะเป็นอยู่ใน
กำมือ เราจะสมหวังได้ด้วยความรู้ลึกซึ้งอย่างนี้ คือความอยาก
เป็นพระเป็นเถระที่แท้จริง อยากจะเรียนเพื่อความพ้นโลก

การบวชที่ได้อันสงฆ์อันยิ่งใหญ่

การบวชของเรา ไม่ว่าจะบวชช่วงสั้นหรือบวชช่วง
ยาวก็ตาม หรือบางคนอาจจะลาพักชั่วคราวจากการทำงาน

จากการศึกษาเล่าเรียน ที่เราเรียกว่าบวชช่วงสั้นนั้น เราจะ **ต้องมีความคิดอยากจะเป็นพระเป็นเณรที่แท้จริง มีความตั้งใจทำพระนิพพานให้แจ้งเหมือนกัน การบวชคราวนี้ จึงจะมีอานิสงส์มาก** อย่าคิดว่าบวชเพียงแค่นี้ผ่านไปวันหนึ่งคืนหนึ่ง จนกระทั่งครบ ๓ เดือน แล้วจะได้อานิสงส์ใหญ่ อย่าพึงคิดอย่างนั้น

บุญกุศลจะเกิดขึ้นต่อเมื่อ เราคิดอยากเป็นพระเป็นเณรที่แท้จริง แล้วก็ตั้งใจศึกษาพระธรรมวินัย ทุ่มเทศวิตจิตใจประพฤติข้อวัตรปฏิบัติตามแบบแผน ที่พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงวางเอาไว้ และได้มีพุทธานุญาตไว้ ซึ่งเป็นทั้งคำสั่งและคำสอนอย่างนี้

บวชเข้ามาแล้วต้องมีความนึกคิด มีจิตสำนึกอย่างนี้ การบวชในครั้งนี้จะเกิดอานิสงส์อันยิ่งใหญ่

ไม่ใช่เป็นนักบวชแล้ว แต่ยังมีกรกระทำอย่างชาวโลก คิดอย่างชาวโลก ทำแบบชาวโลก อย่างนั้นเขาเรียกว่าเอาผ้าเหลืองมาห่อๆ เอาไว้ ยังไม่ได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับผ้ากาสาฬหพัศตร์

เพราะฉะนั้น จะบวชช่วงสั้น หรือบวชช่วงยาวไม่สำคัญ แม้จะบวชเพียงวันเดียว ที่เขาเรียกว่า **บวชหน้าไฟ**

ในงานศพ บวชเพียงวันเดียวแต่อยากให้ผู้ตายได้อานิสงส์
มาก พอเริ่มต้นบวช เราก็คงมีความตั้งใจที่จะทำพระ
นิพพานให้แจ้ง จะตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมอย่างเต็มที่

**เพราะการประพฤติปฏิบัติธรรมมีอานิสงส์อัน
ยิ่งใหญ่ หากเราทำใจหยุดแค่ประเดี๋ยวเดียว ชั่วระยะซ่าง
กระตึกหู ฐูแลบลัน ที่พบความสว่างภายใน อานิสงส์
นั้นก็ยิ่งใหญ่มากยิ่งกว่าการสร้างโบสถ์ สร้างวิหาร
หลายหลังทีเดียว เพราะฉะนั้นแม้บวชเพียงวันเดียวก็ให้มี
ความคิดอย่างนี้**

ลูกๆ ที่ลามาบวช ๓ เดือน ควรจะตระหนักให้ยิ่งกว่า
นั้นเข้าไปอีก หรืออย่างน้อยก็คิดอย่างนั้น จึงจะได้อานิสงส์
ใหญ่ติดตัวเราไป เมื่อลาสิกขาไปแล้ว จะได้มีความปีติ
ภาคภูมิใจ และมีความสุขทุกครั้งที่นั่งถึง

ยามใดได้ระลึกย้อนหลังว่า เราได้ลาครอบครัว ลา
ที่ทำงานมาบวชเป็นเวลา ๓ เดือน ตลอดพรรษาเราได้เป็น
พระแท้ ตั้งใจศึกษาพระธรรมวินัย ปฏิบัติตามข้อวัตรปฏิบัติ
ตามคำสั่งคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอย่างเต็มที่

นึกถึงที่ไรก็นำมาซึ่งความชื่นใจ ปลื้มใจ แล้วก็ภาค
ภูมิใจทุกครั้ง เพราะเราไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่า คนอย่าง

เรานี้หรือจะทำอย่างนี้ได้ แต่เราก็ได้ทำไปแล้ว และทำได้ ด้วยความซึ้นบาน

**ตื่นจากจำวัดเห็นผ้าเหลืองห่มคลุมกาย วิญญาน
ของความเป็นพระเป็นเณรก็สวมใส่อยู่ในกายในใจของ
เราตลอดเวลา** ทั้งวันเราก็ประพฤติปฏิบัติตามคำสั่งสอน
ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จนกระทั่งเข้าจำวัด ภาพเหล่านี้
ก็พรังพรูฉายมาให้เห็น เป็นภาพการสร้างบารมีอันงดงาม
นึกถึงที่ไรเราก็ปลื้มปีติ มีความซึ้นบานรำไป

แม้ลาสิกขาไปแล้ว ก็ยังเห็นคุณค่า เห็นประโยชน์ของ
พระพุทธศาสนา ก็จะช่วยกันยกย่องสรรเสริญคำสอนของ
พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ช่วยกันทำนุบำรุงพระพุทธศาสนา
กันสืบต่อไป

การบวชด้วยความตั้งใจที่จะเป็นพระแท้มีอานิสงส์มาก
อย่างนี้ และไม่ใช่แค่นั้น ยังเป็นพลวปัจจัย ส่งผลไปถึงภพชาติ
ต่อไปในอนาคต ให้เราได้เกิดในบวรพระพุทธศาสนา ได้เดิน
ในเส้นทางพระนิพพานของพระอรหันต์ต่อไปอีก

ส่วนผู้ที่ตั้งใจบวชอุทิศชีวิต เพื่อที่จะศึกษาวิชา-
ธรรมกาย เมื่อบวชเข้ามาแล้วก็ต้องตั้งใจทำให้เต็มที่เต็ม
กำลัง **สิ่งใดที่เป็นข้าศึกต่อการเข้าถึงวิชาธรรมกาย ก็**

พึงละเว้นสิ่งนั้น สิ่งใดเป็นเครื่องส่งเสริมต่อการศึกษา
วิชาธรรมกาย เราก็ทำสิ่งนั้นให้เพิ่มพูนทับทวียิ่งขึ้นไป

๙๐ วัน ช่วงเวลาแห่งเพชรพลอย

ภายในพรรษานี้ เรามีเวลาจำกัดแค่เพียง ๙๐ วันเท่านั้น ประเดี๋ยวเดี๋ยวก็ออกพรรษาแล้ว ให้ลูกทุกรูปใช้วันเวลาตลอด ๙๐ วันนี้ ให้เป็นช่วงเวลาแห่งเพชรพลอย คือ ให้มีคุณค่าสูงสุดสำหรับชีวิต ให้ตั้งใจประพฤติข้อวัตรปฏิบัติต่างๆ ที่สงฆ์กำหนดไว้ให้ดี รักษาศีลให้บริสุทธิ์บริบูรณ์ ทำสมาธิให้แจ่มแจ้ง เพราะสมาธิเป็นบ่อเกิดแห่งปัญญา จะเป็นจุดเชื่อมโยงของทุกสิ่ง

เพราะฉะนั้นพรรษานี้พึงตั้งใจฝึกฝนอบรมตนเองอย่างเต็มที่ ทำใจให้หยุดนิ่งให้เข้าถึงพระธรรมกายให้ได้ ไม่ว่าเราจะมีภารกิจอันใดก็ตาม อย่าให้สิ่งเหล่านั้นมาเป็นข้ออ้างหรือเงื่อนไข ที่จะทำให้เราเกียจคร้านในการฝึกฝนใจให้หยุดให้หนึ่ง

หยุดนิ่งนี้แหละจะทำให้เกิดปัญญา เกิดความสุขภายใน อันเป็นแหล่งประชุมแห่งคุณธรรม ความดีงามทั้งหลาย และอานุภาพทั้งปวง

ดูอย่างหลวงพ่อดัดปากน้ำ ภาชีเจริญ ครูบาอาจารย์ของเราเป็นแบบอย่าง ท่านมีปิติ มีความสุขอยู่กับใจหยุดใจนิ่งตลอดเวลา และสรรเสริญคำว่า **“หยุดเป็นตัวสำเร็จ”** ท่านสรรเสริญคำนี้ตลอดชีวิตของท่าน

แม้ใครมีภารกิจอันใดก็ตาม จะศึกษาเล่าเรียน จะทำหน้าที่เป็นครูบาอาจารย์เขา หรือช่วยเหลือกิจการงานส่วนรวมของพระศาสนาก็ตาม อย่าให้สิ่งเหล่านั้นเป็นอุปสรรคหรือข้ออ้าง ที่จะทำให้เราเกียจคร้านในการทำใจหยุดใจนิ่ง

กิจวัตรกิจกรรมต่างๆ ที่หลวงพ่อดัดมอบหมายให้หมู่คณะทำนั้น ล้วนเป็นบุญเป็นกุศลที่จะคอยเกื้อกูลสนับสนุนให้เราได้เข้าถึงวิชาธรรมกายอย่างแท้จริงทั้งสิ้น เพราะฉะนั้นอย่าหลีกเลียงที่จะทำกิจวัตรกิจกรรมเหล่านั้นนะลูกนะ ให้เราทำกิจวัตรกิจกรรมต่างๆ ควบคู่กันไปกับการประพฤติปฏิบัติธรรม

อย่างเช่น เราเป็นนักเรียนต้องเรียนพระปริยัติธรรม และหลวงพ่อดัดตั้งเป้าให้สอบให้ได้ยกชั้น เราก็มุ่งเมเทชีวิตจิตใจเพื่อการศึกษาพระปริยัติธรรมให้เต็มที่ ศึกษาพระบาลีให้เต็มที่ สอบยกชั้นให้ได้ควบคู่กับการปฏิบัติธรรม ให้ทำไปพร้อมๆ กันอย่างนี้

ยกชั้นพระบาลี

พูดถึงการศึกษาพระบาลีนั้น เป็นสิ่งที่มีความจำเป็นอย่างยิ่ง นอกจากเราจะได้รับความรู้ทางด้านอักษรศาสตร์แล้ว ยังได้ทราบถึงแนวทางที่จะดำเนินชีวิตตามคำสั่งสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งจะทำให้เราพ้นโลกได้ มีสิ่งที่ตั้งงามที่ซ่อนอยู่ในภาษาบาลี ที่เก็บรักษาคำสั่งสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเอาไว้อีกมากมายก่ายกองทีเดียว

หลวงพ่อยังนึกเสียดายว่า หลวงพ่อไม่มีโอกาสได้ศึกษาภาษาบาลี พอบวชได้วันหนึ่ง รุ่งขึ้นอีกวันหนึ่งก็ต้องสร้างวัดเรื่อยมา ต้องสอนธรรมปฏิบัติอย่างเดียว ไม่มีเวลาได้ศึกษาพระบาลี เพราะฉะนั้นลูกรูปไหนเป็นผู้มีบุญที่ได้มีโอกาสศึกษาพระบาลี ก็ขอให้ศึกษาแทนหลวงพ่อด้วย ศึกษาให้เต็มที่ และสอบยกชั้นให้ได้

การสอบยกชั้นนี้เป็นเรื่องปกติของการศึกษา ไม่ว่าจะอยู่ทางโลกหรือทางธรรมก็ตาม ทางโลก เมื่อเรียนไปแล้วก็ต้องสอบให้ได้ สอบไม่ได้ ก็ต้องซ้ำชั้น ต้องเสียเงิน เสียทอง เสียเวลา เสียอารมณ์ เสียกำลังใจ เสียอะไร อีกเยอะแยะ เพราะฉะนั้นทางโลกเขาก็ต้องสอบให้ได้

ทางธรรมก็เหมือนกัน เราเรียนบาลีกัน ปีหนึ่งมี ๒ วิชาบ้าง ๓ วิชาบ้าง อย่างมากก็ ๔ วิชา มีไม่กี่วิชาแค่นี้เอง

และเป็นวิชาที่น่าเรียนน่าศึกษา เพราะเกี่ยวข้องกับวิชาของเราเสียด้วย ก็ควรจะทุ่มเทจิตใจศึกษาให้เต็มที่ สอบให้ได้

ถ้าลูกๆ ที่เป็นนักเรียนมีความคิดอย่างนี้ หลวงพ่อว่าทุกคนจะสอบยกชั้นได้สำเร็จอย่างแน่นอน ให้เกิดเป็นความอัศจรรย์ของการศึกษาพระบาลี ซึ่งการสอบได้ยกชั้นจำนวนเป็นหลักร้อยอย่างนี้ยังไม่เคยมีมาก่อน ตั้งแต่สร้างชาติสร้างแผ่นดินมา ตั้งแต่มีพระพุทธศาสนาปักหลักในชาติของเรา เราก็จะได้สร้างความอัศจรรย์นี้ให้บังเกิดขึ้น และทำให้เกิดขึ้นทุกๆ ปี จนกลายเป็นเรื่องปกติทีเดียว

ถ้าเราทำได้ การสอบได้ยกชั้นนี้ก็จะส่งผลต่อวงการคณะสงฆ์ทั่วทั้งสังฆมณฑล เขาจะหันมาตื่นตัวศึกษาพระบาลีกันอย่างเต็มที่ แทนที่จะไปศึกษาเอาวุฒิปริญญาเทียบกับทางโลก ก็จะหันมาศึกษาพระบาลีกันอย่างจริงจัง

เมื่อพระเถรสนใจศึกษาพระบาลี ก็จะมีความรู้แบ่งปันให้กับญาติโยมที่สนับสนุนเรา พระพุทธศาสนาจะได้เจริญรุ่งเรืองยิ่งขึ้นไป

บริหารเวลาให้พอเหมาะพอดี

ส่วนในเรื่องกิจวัตรกิจกรรมต่างๆ ที่ได้จัดเอาไว้ก็ไม่

เป็นอุปสรรคสำหรับการศึกษา **การปฏิบัติธรรมก็ดี หรือการทำงานส่วนรวม การปิดกวดเสนาสนะก็ดี สิ่งเหล่านั้นเป็นสิ่งที่ควรทำ** ทำแล้ว ได้เห็น ได้งาน ได้บุญ ได้ความสำราญใจ ทั้งบุญ ทั้งเห็น ทั้งงาน ทั้งความสำราญใจ จะไปพร้อมๆ กัน

การออกกำลังกาย คือ การทำให้ร่างกายของเราสดชื่นกระปรี้กระเปร่า **การไม่ออกกำลังกาย คือ การทำร้ายตัวเอง** ทำให้เลือดลมในตัวของเราเดินได้ไม่สะดวก ร่างกายก็จะเจ็บไข้ได้ป่วย เพราะฉะนั้นกิจวัตรกิจกรรมที่จัดเอาไว้ให้ นั้นเป็นไปเพื่อสุขภาพกาย สุขภาพใจ และบุญกุศล ตลอดจนกระทั่งการอยู่ร่วมกันอย่างเป็นสุขของหมู่คณะ และเป็นประโยชน์ต่อการเข้าถึงวิชาธรรมกายทั้งสิ้น

ส่วนผู้ที่ทำหน้าที่บริหารงานก็ดี หรือทำงานด้านโยธาก็ดี พึงรับทราบเอาไว้ว่า **หน้าที่นั้นเป็นส่วนหนึ่งแห่งการสร้างบารมี แต่อย่าให้สิ่งเหล่านั้นมาขัดขวางหนทางแห่งการเข้าถึงวิชาธรรมกาย**

แม้จะมีภารกิจมากมายเกี่ยวกับเรื่องการบริหารก็ดี เกี่ยวกับเรื่องการบริหารก็ดี หรืองานโยธาก็ดี ถ้าเราบริหารเวลาของเราเป็น **หลวงพ่อก็เชื่อว่า** เราจะมีเวลาสำหรับการ **ประพาศปฏิบัติธรรม** เพื่อให้เข้าถึงวิชาธรรมกายอย่าง

แน่นอน เพราะญาติโยมทั้งหลายที่เขามีภารกิจอยู่ในทางโลก เขายังจัดสรรเวลาสำหรับนั่งธรรมะ จนกระทั่งเข้าถึงวิชาธรรมกายได้

หลวงพ่อบอกย้ำว่า เข้าถึงวิชาธรรมกาย ไม่ใช่ เฉพาะเข้าถึงธรรมกายอย่างเดียวเท่านั้น

นี่เป็นตัวอย่างที่ดีที่เราควรจะศึกษาและนำมาปฏิบัติ บางอย่างเราหากำลังใจในการทำความดีจากญาติโยม บางอย่างเราก็จะต้องสร้างด้วยตัวของเราเอง **จริงๆ แล้วกำลังใจที่จะสร้างความดีนั้นมีอยู่แล้ว** ภายในกลางตัวของเรา **เหลืออย่างเดียว คือ ให้นำออกมาใช้เท่านั้น**

เพราะฉะนั้น หลวงพ่อหวังว่าภายในพรรษานี้ ลูกทุกๆ รูป จะตั้งใจประพฤติธรรมกันอย่างเต็มที่ ให้สมกับที่ได้ตั้งใจวชเข้ามาในบวรพระพุทธศาสนา และได้อยู่จำพรรษา ร่วมกันที่วัดพระธรรมกายแห่งนี้ เพื่อให้เป็นแบบแผนแบบอย่างที่ดีต่อวงการคณะสงฆ์ต่อไปในอนาคต

สมณสังคายนา

(วันอาทิตย์ที่ ๒๐ เดือนกรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๐)

ลูกๆ ที่รักทั้งหลาย

วันนี้เราได้พร้อมใจกันอธิษฐานอยู่
จำพรรษาที่วัดพระธรรมกาย และได้ทราบขอบ
เขตของการอยู่จำพรรษากันเรียบร้อยแล้ว
วัตถุประสงค์ของการอยู่จำพรรษา เนื่องจาก
ในฤดูฝนครั้งพุทธกาลไม่เหมาะที่จะเดินธุดงค์
เพราะว่าดินฟ้าอากาศแปรปรวน และเป็นฤดู
ที่ชาวนาชาวไร่เขาประกอบกิจการงานกสิกรรมกัน

มีโอกาสดลาดพลังไปเหยียบย่ำข้าวกล้าในนาของเขา หรือ
พืชไร่ของเขา จนกระทั่งเกิดความ เตือดร้อน

พระลัมมาลัมพุทธเจ้าจึงทรงมีพระบรมพุทธานุญาตให้
ภิกษุอยู่จำพรรษาร่วมกันตามกฎเกณฑ์ของพระวินัย ธรรม-
เนียมนี้ได้รับการสืบทอดกันมากกว่า ๒,๕๐๐ ปี แล้วก็จะรักษา
สืบท่อไปตราบกาลปาวสาน

**วัตถุประสงค์ของการอยู่จำพรรษา ก็เพื่อให้พระ
เถรทั้งหลายได้มีโอกาสศึกษาพระธรรมวินัย และปฏิบัติ
ธรรมกันให้เต็มที่ เพื่อให้ได้บรรลุมรรคผลนิพพาน**

สำหรับผู้ที่บรรลุแล้วก็ทำหน้าที่ให้ธรรมทาน เฉลี่ย
แจกจ่ายความสุขไปยังผู้มีบุญ ผู้ใคร่ต่อการแสวงหาธรรม
แสวงหาหนทางพ้นทุกข์ วัดพระธรรมกายก็เช่นเดียวกัน เรา
จะยึดแบบแผนอันดีงาม ที่ปฏิบัติกันมาอย่างดีแล้ว เป็นเวลา
อันยาวนานนับพันปี

ในพรรษานี้หลวงพ่อก็อยากให้ลูกทุกๆ รูป ได้ตั้งใจ
ศึกษาพระธรรมวินัย ทั้งปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ และเทศนา
นอกจากเป็นการรักษาขนบธรรมเนียมประเพณีนี้ไว้แล้ว
ยังเป็นการแสวงหาประโยชน์อันสูงสุดให้แก่ตัวของเราเองด้วย

การที่เราตัดสินใจสละทิ้งทุกสิ่งจากทางโลก จาก
ครอบครัวและหมู่ญาติ จากความสนุกสนานเพลิดเพลินทาง

โลก เข้ามาบวชในบวรพระพุทธศาสนา **วัดอุปประสงค์หลัก** ก็คือ **ต้องการแสวงหาธรรมผลนิพพาน** เมื่อตั้งใจอย่างนี้แล้ว ก็ควรจะรักษาความตั้งใจที่ดีนี้ให้ได้ตลอดไป และทำให้ได้ บรรลุวัตถุประสงค์จริงๆ ภายในพรรษานี้หลวงพ่อยากให้ ลูกทุกรูปตั้งใจเป็นพระที่ดี สามเณรที่ดี

คิด พูด ทำ อย่างสมณะ

พระและสามเณรที่ดีนั้นจะต้องมี “สมณสัญญา”

คือ คิดแบบสมณะ พูดแบบสมณะ และทำแบบสมณะ

เมื่อใดเราลืมตาตื่นขึ้นมา เห็นผ้ากาสาหวัดพัดรุ่มคลุ่ม ภายของเราอยู่ ก็ให้มีจิตสำนึกในการเป็นนักบวชขึ้นมาทันที แล้วก็คิดแบบพระ พูดแบบพระ และทำแบบพระ ทำอย่างนี้ไปจนกระทั่งเข้าจำวัด

วิธีคิดแบบสมณะ พูดแบบสมณะ หรือทำแบบสมณะนั้น มีแบบอย่างอยู่แล้วในพระธรรมวินัย อันเป็นตัวแทนของพระบรมศาสดา ซึ่งเราต้องชวนชวายุศึกษา ทั้งศึกษาจากตำรับตำรา และถามผู้รู้ คือ ครูบาอาจารย์ เพื่อให้ท่านช่วยขจัดสิ่งที่สงสัยอยู่ให้หมดสิ้นไป เราจะได้ปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง และเป็นสมณะที่สมบูรณ์ เป็นเนื้อนาบุญ เป็นอายุของพระพุทธศาสนา ควรแก่การเคารพ กราบไหว้

บูชา ของมนุษย์และเทวดาทั้งหลาย

หากทำได้แบบนี้ ตัวเราเองก็จะเกิดความปีติ ปราโมทย์ว่า เรานี้มีความดีเต็มเปี่ยมอยู่ในกาย วาจา และใจ แม้แต่ตัวเรายังเคารพและชื่นชมตัวเราเองได้ว่า ตัวเรานี้เป็นสมณะที่สมบูรณ์ทั้งข้างนอกและข้างใน และจะเต็มด้าในธรรมปีตินี้ได้ตลอดทั้งวันทั้งคืน

สมณส์ญญาพาเข้าถึงธรรม

ธรรมปีติจะทำให้เราเข้าถึงปัสสัทธิ คือ ความสงบกายและใจ กายก็ไม่กระสับกระส่าย ใจก็ไม่ฟุ้งซ่าน มีใจตั้งมั่น บริสุทธิ ผ่องใส เต็มเปี่ยมไปด้วยกุศลธรรม

ใจที่เต็มเปี่ยมไปด้วยกุศลธรรมนี้ จะส่งผลให้เราเข้าถึงเอกัคคตา คือ ใจหยุดนิ่งเข้าถึงความเป็นหนึ่งภายใน เป็นตัวของตัวเอง เป็นอิสระ พ้นจากนิเวรทั้ง ๕ และพ้นจากอกุศลธรรม ใจจะสะอาด บริสุทธิ ผ่องใสยิ่งขึ้นไป ตามลำดับ ตามกำลังของความเพียร และความตั้งใจจริงของเรา

จนกระทั่งเข้าถึงดวงธรรมภายใน ที่มาพร้อมกับความสว่างไสว ความสุขอันละเอียดอ่อน ความสมหวังในชีวิต และความรู้แจ้ง มาพร้อมกับสติปัญญา และทุกสิ่งที่ดีงาม นับเป็นความสมหวังอันดับแรกของการที่ได้เข้ามาบวช

ในบวรพระพุทธศาสนา

ด้วยความบริสุทธิ์ที่ได้ประทับประคองมาทั้งวัน ตั้งแต่ตื่นจากจำวัด จนกระทั่งเข้าจำวัด เราจะมีความรู้สึก ศรัทธา เลื่อมใสในพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตลอดวัน ตลอดคืน ตลอดเวลา ใจจะตีมด้าเข้าไปตามลำดับ จนกระทั่งเข้าไป ถึงภายในกาย และเข้าถึงพระธรรมกายในที่สูงสุด

เมื่อเราได้เข้าถึงพระธรรมกายแล้ว ความสงสัยใน สรรณะก็หมดสิ้นไป เพราะเราได้เข้าถึงพุทธรัตนะ ธรรม- รัตนะ และสังฆรัตนะ ด้วยตัวของเราเอง

**เราจะรู้ว่าพระธรรมกายนั้นเป็นสิ่งที่จริง อยู่ใน
ตัวของเรา เข้าถึงได้จริง ด้วยกำลังความเพียร และ
วิธีการที่ถูกต้อง**

รวมทั้งเป็นสิ่งที่ดีงาม เพราะดับทุกข์ได้ และให้ความ
สุขที่พูดไม่ออก บอกไม่ถูกทีเดียว จนกระทั่งเราสามารถ
ศึกษาวิชาธรรมกายได้

เมื่อศึกษาวิชาธรรมกายได้แล้ว เราจะได้หลุดพ้น
จากการเป็นบ่าวเป็นทาสของพญามารที่บังคับบัญชาเราอยู่
บังคับสรรพสิ่งและสรรพสัตว์ทั้งหลายอยู่

นี่เพียงแค่มีสถนสัญญา เราก็จะได้อันสงส์ที่ยิ่งใหญ่
ไพศาลอย่างนี้ หลวงพ่อจึงอยากให้ลูกๆ อย่าได้ดูเบาในสมณ
สัญญากันนะจ๊ะ

สำหรับผู้ที่บวชใหม่ ยังศึกษาพระธรรมวินัยได้ไม่
ทั่วถึง ก็จำง่าย ๆ ว่า **วิธีที่จะทำให้มีสมณสัญญา คือ ทนที่
ที่ตื่นนอนขึ้นมา สิ่งแรกที่เราจะนึกถึงก่อนสิ่งอื่นทั้งหมด
คือ พระรัตนตรัยที่ศูนย์กลางกายของเรา**

ให้เรานึกถึงพระพุทธรูปแก้วใสๆ แทนพุทธรัตนะ
ดวงแก้วใสๆ แทนธรรมรัตนะ หรือนึกถึงหลวงพ่อดำปากน้ำ
ภาษีเจริญ ผู้เป็นครูบาอาจารย์ของเรา แทนสังฆรัตนะ ให้
นึกถึงอย่างใดอย่างหนึ่ง ให้พระรัตนตรัยนี้วนเวียนอยู่ใน
จิตใจของเราตั้งแต่ตื่นนอน จนกระทั่งจำวัด

การหยุดนิ่งและการเคลื่อนไหวที่เป็นไปพร้อมกัน

ตลอดทั้งวัน ไม่ว่าเราจะทำกิจวัตรหรือกิจกรรมใดๆ
ก็ตาม ให้รักษาใจให้หยุดให้นิ่งอยู่ในกลางตัว กลางพระ
ธรรมกาย กลางดวงธรรม หรือกลางพระรัตนตรัยที่เรา
กำหนดได้ในระดับที่ยังเป็นบริกรรมนิมิต **ข้างในหยุดนิ่ง ข้าง
นอกเคลื่อนไหว** ให้สองสิ่งนี้ไปด้วยกันเหมือนเงาตามตัว

จากประสบการณ์ภายในของผู้ที่เข้าถึง เราได้ค้นพบว่า **สิ่งที่ไปด้วยกันได้และต้องไปด้วยกัน คือ การหยุดนิ่ง และการเคลื่อนไหว อยู่ ณ จุดเดียวกัน**

เมื่อหยุดถูกล้วน ใจจะเคลื่อนเข้าไปสู่ภายใน ความชัด ใส สว่าง บริสุทธิ์ ความสุขทั้งหลาย และการเห็นแจ้ง รู้แจ้งจะมาพร้อมกับการหยุดนิ่ง ยิ่งเราหยุดนิ่งมากขึ้น ใจก็จะยิ่งกว้างใหญ่ ยิ่ง ใส สว่าง บริสุทธิ์ ผ่องใสมากขึ้น

บุคคลใดก็ตามมีสองสิ่งนี้ คือ การหยุดนิ่งและการเคลื่อนไหวไปพร้อมๆ กันอย่างนี้ บุคคลนั้นเป็นยอดคน

ธงชัยของโลก

พรพรรณนี้ หลวงพ่ออยากให้ลูกทุกรูปเป็นยอดมนุษย์ เป็นยอดพระ ยอดสามเณร ยอดอุบาสก ยอดอุบาสิกา เป็นธงชัย เป็นขวัญกำลังใจแก่ชาวโลกทั้งหลาย ในสถานการณ์ที่เขากำลังตื่นตระหนกด้วยวิกฤตการณ์ต่างๆ อันเป็นเรื่องปกติธรรมดาของโลก

เมื่อเขาเห็นลูกทุกรูปมีใจที่มั่นคง มีกระแสนแห่งความสุขแผ่ซ่านออกจากกาย จากดวงตา ปรากฏเป็นรอยยิ้มบนใบหน้าที่สุดชื่น แจ่มใส ก็จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่

ยิ่งใหญ่ขึ้นในจิตใจของเขา โดยที่เขาก็ไม่รู้ว่าเป็นเพราะอะไร

ผู้ที่มีคำถามเมื่อได้เห็นลูกทุกรูปแล้ว คำถามนั้นก็
สิ้นไปโดยไม่ต้องถาม ผู้ที่มีปัญหาเมื่อพบลูกแล้ว ก็หมดปัญหา
ผู้ที่มีความทุกข์เมื่อพบลูกทุกรูปแล้ว จิตก็ดับทุกข์ได้ ผู้ที่มี
ความสุข เมื่อเห็นลูกแล้ว ยิ่งเพิ่มความเบิกบาน นั่นคือ
การเปลี่ยนแปลงชีวิตครั้งยิ่งใหญ่ ที่จะทำให้เขาเข้าถึงความ
สุขและความสำเร็จในชีวิตทุกระดับ ตั้งแต่นักเรียน นักศึกษา
ผู้ครองเรือน กระทั่งผู้ที่อยู่ในวัยชรา

โลกร่มเย็นด้วยสมณสัตตญา

แม้เพื่อนภิกษุสามเณรด้วยกัน เมื่อเห็นลูกทุกรูปก็จะ
เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นมาในจิตใจของเขา อยากปรับปรุง
เปลี่ยนแปลงตนเอง ให้เป็นนักบวชที่สมบูรณ์ขึ้นมา นั่นคือ
ลูกทุกรูปได้เป็นประจูดวงประทีป ได้สร้างมหากุศลอันยิ่ง
ใหญ่ ได้เป็นเนื้อนาบุญ และได้เป็นอายุของพระศาสนาแล้ว
โดยที่ลูกไม่รู้ตัว

เราทำตรงนี้แค่นี้ แต่มีผลที่ยิ่งใหญ่ไปออกตรงโน้น
เหมือนตักน้ำรดโคนต้นไม้เพียงหนึ่งชั้น แต่มีผลไปถึงลำต้น
กิ่ง ก้าน ใบ ดอก และมีผลแจกจ่ายเป็นทานแก่นกกา และ

มนุษย์ทั้งหลาย น้ำขุ่นเดียวยังมีผลถึงมนุษย์และสรรพสัตว์ทั้งหลาย ที่ได้ลิ้มรสความหอมหวานสดชื่นของผลไม้

การมีสมณสัจญาเพียงวันต่อวัน ก็มีผลให้สังฆมณฑลเกิดการตื่นตัว และมีการเปลี่ยนแปลงที่ยิ่งใหญ่ เหมือนเป็นการปฏิวัติที่เดียว แต่ก็เป็นการปฏิวัติที่เกิดขึ้นมาในใจโดยไม่ต้องใช้ศัสตราวุธ ใช้เพียงธรรมอาวุธ คือ ความดีที่ลูกทำทุกวัน ด้วยจิตสำนึกที่มีสมณสัจญาเท่านั้น

ลูกก็ลองนึกมองต่อไปว่า อะไรจะเกิดขึ้น เมื่อสังฆมณฑลเกิดการเปลี่ยนแปลงที่ยิ่งใหญ่ พระได้รับการยกย่องว่าเป็นสรณะ เป็นที่พึ่งของชาวโลกทั้งหลาย โดยเฉพาะพุทธศาสนิกชน

ชาวพุทธทุกคนมีความปรารถนาเป็นเวลายาวนานว่าอยากเห็นพระแท้ อยากเห็นพระอริยเจ้า เป็นความปรารถนาที่มีอยู่ในใจส่วนลึกของชาวพุทธทุกคน แม้จะไม่ได้บอกกล่าวออกมาก็ตาม

เมื่อเขาเห็นการเปลี่ยนแปลงทั่วสังฆมณฑลอย่างนี้ ก็ จะเกิดการเปลี่ยนแปลงที่ยิ่งใหญ่ต่อไป สู่ระดับพุทธศาสนิกชนที่ได้พบเห็นสมณะ เขาจะเริ่มเข้าใจในพุทธพจน์

ที่ตรัสไว้ว่า **สมณานุญ ทสฺสนํ การเห็นสมณะทั้งหลายเป็นมงคลอันสูงสุด** นี่เป็นการเห็นอันวิเศษ หรือการเห็นอันยอดเยี่ยม ที่เรียกว่า **ทสฺสนานุตตริยะ** เห็นแล้วทำให้ปลื้มใจ เห็นแล้วทำให้ใจใส ใจสะอาด มีความสุข และอยากทำความดีให้ยิ่งๆ ขึ้นไป

จากนั้น บุคคลที่พบเห็นสมณะ และมีใจเลื่อมใสในพระรัตนตรัยแล้ว ก็จะเป็นธรรมโฆชะ เป็นผู้ประกาศธรรม นำธรรมไปสู่ครอบครัว สมาชิกในครอบครัวจะมีส่วนในการได้รับกระแสธารแห่งบุญ และจะเกิดการเปลี่ยนแปลงที่ยิ่งใหญ่ภายในครอบครัวของเขา

ครอบครัว คือ หน่วยสำคัญของสังคมและของโลก ถ้าทุกครอบครัวอยู่เย็นเป็นสุข ก็หมายถึงประเทศชาติอยู่เย็นเป็นสุข เมื่อประเทศชาติอยู่เย็นเป็นสุข ก็หมายถึงทั้งโลกจะอยู่เย็นเป็นสุขด้วย

น้ำเพียงขันเดียว มีผลต่อเหล่านกกา และมนุษย์ทั้งหลายชนิด **สมณสังฆญาเพียงเล็กน้อยที่เราทำวันต่อวัน ตั้งแต่ตื่นจากจำวัดจนกระทั่งเข้าจำวัด ก็จะมีผลอันยิ่งใหญ่ต่อโลกฉับนั้น**

ดังนั้น ลูกๆ อย่าได้ดูเบา ให้นำสิ่งที่หลวงพ่อบอกนี้ ให้ทำวันละเล็กวันละน้อย ตั้งเป้าหมายเล็กๆ ไว้ในใจของ

เราแค่วันต่อวันว่า **เราจะเป็นนักบวชที่สมบูรณ์ให้ได้** อะไรที่เป็นข้าศึกต่อความเป็นนักบวช เราจะเว้นทั้งทางกาย ทางวาจา และทางใจ จะทำใจให้ใส สะอาด บริสุทธิ์ สว่างไสว ยิ่งกว่าพระจันทร์ในคืนวันเพ็ญ และยิ่งกว่าดวงแก้วมณีโชติรส

กตเวทียोगนักบวช

ผู้ที่บวชเป็นภิกษุสามเณรแล้ว ได้ชื่อว่าเป็นลูกของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มีธรรมเป็นทายาท เป็นทายาททางธรรม มีธรรมหล่อเลี้ยงรักษาอยู่ เราได้ตัดขาดจากหมู่ญาติแล้ว ในระดับของเครื่องกังวล คือ ความผูกพัน แต่ไม่ได้ตัดขาดความกตัญญูกตเวทิต

สิ่งที่โยมพ่อโยมแม่ตั้งความปรารถนาอย่างแท้จริง

คือ **บุญกุศล** ที่จะเกิดขึ้นจากลูกพระลูกเณรที่มาบวชในบวรพระพุทธศาสนาเท่านั้น เพราะบุญกุศลนี้จะส่งผลให้ ท่านมีความสุขไปทุกภพทุกชาติ กระทั่งถึงที่สุดแห่งธรรม

เพราะฉะนั้นสิ่งที่ลูกพระลูกเณรจะมอบให้ท่านได้ ก็คือ พระธรรมคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และบุญกุศลที่ลูกพระลูกเณรตั้งใจปฏิบัติตนอยู่ในเพศสมณะ ไม่ใช่สิ่งอื่นใดเลย นี่คือข้อปฏิบัติที่ถูกต้องระหว่างลูกพระลูกเณร กับ บพการี

อย่าลืมนะ เราเป็นคลังแห่งธรรมะ เป็นธรรม-
ทายาท เป็นเนื้อนาบุญ สิ่งที่เราจะมอบให้ท่านได้ ก็ต้อง
เป็นสิ่งที่มี เราไม่ใช่เศรษฐีมหาเศรษฐี ที่มีทรัพย์อย่าง
ชาวโลก เพราะเราไม่ได้ครองเรือน ไม่ได้ทำมาหากิน

สมณลัญญา จะช่วยให้เราเกิดความรู้สึกอย่างนี้ เรา
เป็นคลังแห่งความบริสุทธิ์ เป็นคลังแห่งบุญ และทุกสิ่งที่ดี
งาม พึงให้สิ่งที่ดีงามนี้แก่ทุกๆ คน ตั้งแต่โยมพ่อโยมแม่ จน
ถึงเพื่อนร่วมทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ทั้งหลาย

**จงให้ในสิ่งที่ใครก็ให้ไม่ได้ ซึ่งเมื่อให้แล้วท่านจะ
มีความสุขไปทุกภพทุกชาติ กระทั่งถึงที่สุดแห่งธรรม**

หากทำได้แบบนี้ชีวิตของสมณะจะสมบูรณ์ ลูกจะมี
ความสุข สดชื่น เบิกบาน เต็มวันเต็มคืน เต็มวัน
หมดเวลาของชีวิตแล้ว ชีวิตหลังจากการตายนั้นยืนยาวนาน
เป็นหมื่น เป็นแสน เป็นล้านปี เป็นกัป หรือเป็นมหากัป
ทีเดียว

ลูกพระลูกเณรพึงพิจารณาให้ดีว่า เราจะให้ประ-
โยชน์อันยิ่งใหญ่และยาวนานแก่ท่าน หรือจะให้เพียงสิ่ง
ที่จะกลบทุกข์อันเกิดจากความไม่รู้ของท่านชั่วคราว แต่
ดับทุกข์ไม่ได้ และไม่มีผลดีอันใดเกิดขึ้นต่อพระศาสนา ต่อ

โลก ต่อลูกพระลูกเณร หรือต่อญาติโยมทั้งหลายเหล่านั้น

ไม่ช้าเราก็จะต้องละจากโลกนี้ไป **เราจะจากโลกนี้**
ไปแบบไหน แบบผู้แพ้หรือผู้ชนะ ไปแบบผู้ที่ใจช้า หรือ
 ไปแบบผู้ที่ใจฉ่ำ ในเวลาที่เรากำลังจะตายนั้นเรามีสิทธิ์เลือก
 เส้นทางของเรา

ณ จุดเชื่อมต่อของภพ คือ มนุษย์โลก และเทวโลก
 นั้น หากใจเราสะอาด บริสุทธิ์ ปล่อยใส ก็มีสุดที่เป็นที่ไป
 แต่ถ้าใจเราขุ่นมัว เศร้าหมอง ไม่ปล่อยใส ก็มีทุกที่เป็นที่ไป

เพราะฉะนั้น หากเรามีสมณสัญญาอย่างนี้ เราจะ
 หลับตลาลโลกอย่างผู้ชนะ ไปอย่างมีความสุข สดชื่น เบิกบาน
 หลวงพ่อหวังว่า พระราชานี้จะเป็นพระราชแห่งความสม-
 ปรารถนาของลูกทุกๆ รูป

คุณวิเศษ

(วันอังคารที่ ๓๐ เดือนกรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๙)

ลูกๆ ที่รักทั้งหลาย

วันนี้ เป็นวันแรกของการอธิษฐาน
จำพรรษา ซึ่งมีพระบรมพุทธานุญาตให้ภิกษุ
ทั้งหลายอยู่จำพรรษาร่วมกัน เพื่อประพฤติ
ปฏิบัติธรรมให้ยิ่งๆ ขึ้นไป ซึ่งจะใช้เวลาจาก
วันนี้จนถึงวันสิ้นสุดการอยู่จำพรรษาเป็นระยะ
เวลา ๓ เดือน

เมื่อมีการอยู่ร่วมกัน ก็จะมีการแนะนำ
แลกเปลี่ยน ถ้ายทอดประสบการณ์ ความรู้

ภายในซึ่งกันและกัน ทำให้คลายความสงสัยในสิ่งที่เราเคย
ข้องใจลงได้ และยังทำให้เกิดพลังหมู่ เป็นกำลัง ใจในการ
ปฏิบัติธรรมซึ่งกันและกัน เมื่อมีสิ่งที่เกื้อหนุนการ ประพฤติ
ปฏิบัติธรรมอย่างนี้ ขอให้ใช้เวลาในพรรษานี้ ให้ เป็น
ประโยชน์ต่อการประพฤติปฏิบัติธรรม ให้บรรลุวัตถุประสงค์
ประสงค์ของการมาบวชให้ได้

ธรรมะของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นั้น จะเข้าถึงได้
ด้วยการปฏิบัติธรรมอย่างต่อเนื่อง สม่ำเสมอ และถูกวิธี
เป็นสิ่งที่รู้ได้เฉพาะตน ดังพุทธพจน์ที่ตรัสไว้ว่า

ปตฺจตุตฺตํ เวทิตพฺโพ วิญญูติ

อันวิญญูชนรู้ได้เฉพาะตน

การเข้ามาบวชในบวรพระพุทธศาสนานั้น เรารู้ตัวเอง
ดีว่า ได้บรรลุคุณวิเศษแล้วหรือยัง ตั้งแต่เบื้องต้น คือ
เข้าถึงความสุขภายใน เข้าถึงความบริสุทธิ์ จนเข้าถึงความ
รู้แจ้งภายใน คุณวิเศษเหล่านี้บังเกิดขึ้นในตัวของเราแล้ว
หรือยัง ถ้าหากยังไม่เกิด ในพรรษานี้ก็จงตั้งใจประพฤติ
ปฏิบัติธรรมให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการบวชให้ได้

ใครที่ปฏิบัติธรรมยังเข้าไม่ถึงความสุขภายใน ก็
ต้องพยายามปฏิบัติอย่างจริงจัง เอาให้เข้าถึงให้ได้ ใครยัง

ไม่พบแสงสว่างภายใน ยังไม่พบดวงธรรม ยังไม่พบกายภายใน ยังไม่พบพระธรรมกาย ยังไม่เข้าถึงวิชชาธรรมกาย เพื่อจะทำความเข้าใจเกี่ยวกับความจริงของชีวิต นี่คือหน้าที่ที่เราต้องทำให้ได้ภายในพรรษานี้

สำหรับลูกที่เพิ่งเข้ามาบวชในพรรษานี้ ยังไม่มีภารกิจที่ต้องรับผิดชอบโดยตรง มีแต่กิจวัตร คือ การสวดมนต์ ไหว้พระ ทำภาวนา ช่วยเหลือกิจการงานสงฆ์ส่วนรวมในบางสิ่งบางอย่างเท่านั้น ก็เป็นโอกาสที่เหมาะสมอย่างยิ่ง ที่จะใช้เวลาตลอด ๓ เดือนในพรรษานี้ให้เป็นประโยชน์ต่อการปฏิบัติธรรม เพื่อให้ได้รู้แจ้งเห็นจริงในคำสั่งสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อย่างน้อยๆ ต้องให้เข้าถึงความสุขภายใน ให้รู้ว่าความสุขที่แท้จริงที่ทุกคนปรารถนามีลักษณะอย่างไร แตกต่างจากความเข้าใจดั้งเดิมของเราหรือไม่

ความสุขที่แตกต่าง

“ความสุข” เป็นสิ่งที่มนุษย์ทุกคนแสวงหา แต่จะมีสักกี่คนที่เข้าใจ และสามารถเข้าถึงความสุขแท้จริง ที่ตนเองแสวงหามาตลอดชีวิต

ก่อนบวช เราเข้าใจความหมายของคำว่า “ความสุข” อย่างหนึ่ง ซึ่งแตกต่างกันไปตามรสนิยมของแต่ละคน บาง

คนบอกว่าการเข้าคลับเข้าบาร์ ดื่มสุราเมรัย นั่นคือความสุข บ้างก็ว่าการเดินทางท่องเที่ยว ชมธรรมชาติตามป่าเขาลำเนาไพร หรือการเดินทางท่องเที่ยวไปรอบโลก คือความสุข การมีเงินทอง มีทรัพย์สินสมบัติมากมาย คือความสุข สิ่งต่างๆ เหล่านี้เราเข้าใจว่าเป็นความสุข

พรพรานี้เราต้องรู้ให้ได้ว่า ความสุขในความหมายที่เราเข้าใจก่อนบวช กับความสุขภายในที่ได้รับจากการปฏิบัติธรรมนั้นแตกต่างกันอย่างไร

ดังนั้น เมื่อเราตัดสินใจเข้ามาบวชแล้ว จงใช้เวลาตลอด ๓ เดือนตั้งใจปฏิบัติสมาธิ กระทั่งเข้าถึงความสุขภายในให้ได้

ความสว่างที่แตกต่าง

ถ้าให้ดียิ่งไปกว่านั้น ต้องปฏิบัติให้เข้าถึงความสว่างภายใน อันเป็นเบื้องต้นในการเข้าถึงธรรม เมื่อความสว่างเกิดขึ้นก็จะขจัดความมืดให้หมดไป สามารถมองเห็นสิ่งต่างๆ ไปตามความเป็นจริง เราจะเข้าใจว่า ความสว่างภายในนั้นแตกต่างจากความสว่างภายนอกอย่างไร แตกต่างจากความสว่างของดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ ดวงดาว หรือแสงสว่าง

ที่มนุษย์ประดิษฐ์ขึ้นมาอย่างไร เข้าถึงแล้วมีรสมีชาติอย่างไร
นี่เป็นความรู้ที่จำเป็นต้องรู้ให้ได้

ดวงที่ควรดู

ถ้าจะให้ดียิ่งขึ้นไปกว่านั้นอีก ก็ต้องปฏิบัติให้เข้าถึง
ดวงธรรมภายใน อันเป็นจุดเริ่มต้นของอริยมรรค คือ ทาง
เดินของพระอริยเจ้าที่จะไปสู่อายตนะนิพพาน ต้องให้เข้าถึง
ให้เห็น ให้รู้จักว่า ดวงธรรมเบื้องต้นที่เรียกว่า **“ดวงปฐม
มรรค”** นั้นมีลักษณะอย่างไร

เมื่อบวชเข้ามาแล้ว ตั้งใจปฏิบัติสมาธิกระทั่งเข้าถึง
ดวงปฐมมรรคได้ การบวชในคราวนี้จะมีอานิสงส์อันยิ่งใหญ่
ไพศาลทีเดียว แม้จะสร้างโบสถ์ สร้างวิหาร สร้างศาลา
การเปรียญ สร้างถาวรวัตถุมากมาย บุญยังไม่เท่ากับการ
เข้าถึงปฐมมรรค

เพราะบุญจากการสร้างสิ่งต่างๆ เหล่านั้น ส่งผลเพียง
แค่ให้เราไปเกิดในสุคติโลกสวรรค์ ซึ่งยังเป็นกามาวจรเท่านั้น
แต่บุญจากการเข้าถึงดวงธรรม มีอานิสงส์ใหญ่ จะนำให้
เราเข้าถึงความเป็นพระอริยเจ้า

เมื่อเข้าถึงแล้ว ถ้ารักษาจุดตรงนี้เรื่อยไป กระทั่ง
เข้าถึงดวงสว่าง ชัด ใสแจ่มตลอดชีวิต ถึงเวลาหลับตาลาโลก

ก็ไปเป็นสหายของเทวดาที่เดียว สามารถปิดประตูอบายภูมิ ทั้ง ๔ คือ นรก เปรต อสุรกาย และสัตว์ดิรัจฉาน ไม่ต้องไป กั้นเลย

การเข้าถึงดวงปฐมมรรค แสดงว่ามาถูกทางแล้ว เมื่อเห็นจุดเริ่มต้นแล้ว ในไม่ช้าก็จะถึงที่หมายโดยปลอดภัย เป็นการบรรลุวัตถุประสงค์ของการบวชในเบื้องต้น

กายภายใน

ถ้ายิ่งไปกว่านั้น ปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงกายภายใน รู้จักชีวิตในระดับที่ละเอียด ประณีตยิ่งขึ้นไปตามลำดับ ตั้งแต่ กายมนุษย์ละเอียด กายทิพย์ กายรูปพรหม กายอรูปพรหม ซึ่งเป็นกายที่อยู่ในภพ ๓ ซ่อนอยู่ภายในของกายมนุษย์หยาบ เป็นสิ่งที่เราควรปฏิบัติให้เข้าถึง

เมื่อเข้าถึงแล้ว เราจะเห็นความแตกต่างของชีวิต ในแต่ละระดับได้อย่างชัดเจน เกิดความรู้แจ้งเห็นแจ้งและ เข้าใจในชีวิต จากเดิมเข้าใจว่าชีวิตมีเพียงระดับเดียว คือ กายมนุษย์หยาบ แต่ความจริงแล้ว ยังมีชีวิตอีกหลายชีวิต ที่ ซ่อนเร้นอยู่ภายใน เราจะเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องภพภูมิต่างๆ ที่ รองรับกายที่เป็นอยู่นั้นอย่างแจ่มแจ้ง

ความรู้แจ้งเห็นแจ้งนั้นจะมาพร้อมๆ กับความบริสุทธิ์
ความสุข ความปิติ ปราโมทย์ใจ อย่างที่เราไม่เคยเป็นมาก่อน

รัตนะทั้ง ๓ คือ วัตถุประสงค์ของการบวช

ถ้าให้ยิ่งไปกว่านั้น ต้องปฏิบัติธรรมกระทั่งเข้าถึง
ธรรมกายภายใน เข้าถึงพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ
ปฏิบัติเข้าถึงรัตนะทั้ง ๓ ได้ ถือว่าบรรลุวัตถุประสงค์ของ
การเป็นนักบวช

เราจะรู้ลึกกว่าที่ฟังที่ระลึกที่แท้จริงมีลักษณะอย่างไร
มีรูปพรรณสัณฐานและคุณสมบัติอย่างไร จะเข้าใจคำว่า ผู้รู้
ผู้ตื่น ผู้เบิกบานแล้วว่า มีความหมายที่แท้จริงลึกซึ้งกว้าง
ขวางเพียงไร **ธรรมกายนี้แหละ คือ แก่นของพระพุทธ
ศาสนาในเบื้องต้น**

เมื่อเข้าถึงรัตนะทั้ง ๓ เราจะเป็นพระที่สมบูรณ์ทั้ง
ภายนอกและภายใน มีอานิสงส์ใหญ่แก่ตัวเรา ต่อโยมพ่อโยม
แม่ ญาติพี่น้องและเพื่อนร่วมโลก ทุกคนจะพลอยได้อานิสงส์
จากส่วนนี้ด้วย

เราจะได้ชื่อว่าเข้าถึงไตรสรณคมน์อย่างแท้จริง เป็น
ชาวพุทธที่สมบูรณ์ เป็นพระที่สมบูรณ์ เป็นเนืองนาบุญของ

โลก เป็นผู้ที่ควรแก่การเคารพ กราบไหว้ บูชา ควรแก่การต้อนรับในทุกสถานที่

เพราะฉะนั้น การเข้าถึงรัตนะทั้งสามนี้ จึงเป็นเป้าหมายที่สำคัญยิ่งสำหรับชีวิตของนักบวช

สมมติสงฆ์

ถ้าบวชเข้ามาแล้วยังเข้าไม่ถึงรัตนะทั้ง ๓ ก็ยังไม่ชื่อว่าได้บรรลូវัตถุประสงค์ในเบื้องต้น ยังเป็นพระที่ไม่สมบูรณ์ เป็นเพียงสมมติสงฆ์ คือ สมมติว่าเป็นพระสงฆ์ ที่มีพระวินัย กำหนดว่าจะต้องรักษาศีล ๒๒๗ ข้อ มีเครื่องนุ่งห่ม บริหาร และความเป็นอยู่ที่แตกต่างจากชาวโลก สมมติเอาไว้ว่า นี่คือพระสงฆ์ สมมติว่าเป็นเนื่อนาบุญ เป็นบุคคลที่ควรแก่การเคารพ กราบไหว้ บูชา เหมาะแก่การต้อนรับ ดูแลเอาใจใส่ เป็นเพียงแค่การสมมติเท่านั้น ยังไม่เป็นพระที่สมบูรณ์ ท่านถึงเรียกว่า สมมติสงฆ์

ส่วนเนื่อนาบุญอย่างแท้จริงและเป็นผู้ควรแก่การเคารพกราบไหว้ทั้งมนุษย์และเทวดา ควรแก่การต้อนรับ คือ ผู้ที่เข้าถึงรัตนะภายในทั้ง ๓ นั้นเอง

พรราชาณี ถ้าลูกรุกๆ เข้าถึงพระรัตนตรัยได้ การบวชนี้แม้เป็นเพียงช่วงสั้นแค่ ๓ เดือน ก็ถือว่าได้บรรลូវัตถุ

ประสงค์ของการบวช ได้อานิสงส์ใหญ่ ยิ่งกว่าผู้บวชมาหลายสิบพรรษา แต่ยังไม่ถึงพระรัตนตรัยภายใน

เพราะฉะนั้น ผู้ที่เพิ่งเข้ามาในธรรมวินัยนี้ ควรให้ความเอาใจใส่ต่อการประพฤติปฏิบัติธรรม เพราะมีสิ่งที่ยำนวยความสะดวกให้กับผู้บวชใหม่อย่างเต็มที่ ไม่ต้องมีกิจกรรมที่เราจะต้องทำ มีแต่กิจวัตรเท่านั้น กิจกรรมส่วนใหญ่พระผู้บวชก่อนเป็นผู้รับภาระแทนไป มีอุบาสกอุบาสิกาคอยรองรับแทนพวกเรา

หน้าที่ของผู้บวชใหม่ มีแต่เพียงการศึกษาเล่าเรียน ฝึกฝนตนเองไปตามศีล สมาธิ และปัญญาเท่านั้น จึงเป็นโอกาสดีสำหรับพระใหม่ที่จะใช้เวลาให้เป็นประโยชน์ ในช่วงจังหวะที่ปลอดกังวล พ้นจากเครื่องพันธนาการของชีวิตปราศจากสิ่งแวดล้อมที่กีดตันชีวิตเราให้เครียด ให้สับสน วุ่นวายตลอดเวลา

หากสามารถศึกษาเข้าไปเรื่อยๆ ให้เห็นแผนผังของชีวิต คือ ๑๘ กาย เข้าถึงกายภายใน ๑๘ ชั้น ที่ซ้อนๆ กันไปตามลำดับได้ ยิ่งเป็นสิ่งอันประเสริฐ

ความรู้จากธรรมกาย

แผนผังของชีวิตที่เป็นชั้นๆ เข้าไปทั้ง ๑๘ กาย เป็น

สิ่งที่เราจะต้องเข้าถึงให้ได้ ถ้าเข้าถึงไม่ได้ ก็ยังไม่เห็นคุณค่าของพระพุทธศาสนาเต็มที

นอกจากนี้ เราจะได้ศึกษาวิชาในทางพระพุทธศาสนา เช่น บุปเพณิวาสนานุสติญาณ จตุปปาตญาณ และ อาสวักขยญาณ วิชาทั้ง ๓ ก็จะอยู่ในกำมือของเรา ถ้าเราได้เข้าถึงแผนผังของชีวิต ได้เข้าถึงความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระธรรมกายภายในตัวของเรา

เพราะวิชาทั้งหมดนี้อยู่ในคลองแห่งธรรมจักขุ จะอยู่ในญาณทัสสนะของธรรมกาย วิชาภักดี แสงสว่างภักดี ญาณทัสสนะภักดี จักขุภักดี ปัญญาภักดี จะบังเกิดขึ้นแก่เรา เพราะฉะนั้นยังมีสิ่งที่น่าศึกษาอีกมากมายรอเราอยู่นะจ๊ะ

ธรรมะเป็นเรื่องในตัว

ธรรมทั้งหมดนี้มีอยู่แล้วในตัวของเรา ไม่ใช่เป็นเรื่องนอกตัว พระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านทรงนำเอาเรื่องในตัวที่ท่านได้เข้าถึงมาแนะนำสั่งสอน เปิดเผยให้เราได้รับทราบ ให้เราได้เข้าถึงความเป็นจริงของชีวิต เข้าถึงในสิ่งที่มีอยู่แล้ว

ไม่ว่าจะมีพระพุทธเจ้าบังเกิดขึ้นหรือไม่ก็ตาม แสงสว่าง ดวงธรรมกายใน กายภายใน สิ่งเหล่านี้มีอยู่แล้วในตัวของเรา ไม่ใช่เป็นสิ่งที่ใครๆ สร้างขึ้นมา ไม่ได้เป็นนิมิต

ที่ปรุ่งแต่งขึ้นมา แต่เป็นลิ่งที่มีอยู่แล้วจริงในกลางกายของ มนุษย์ทุกๆ คน ไม่ว่าเชื้อชาติไหน ภาษาไหน หรือนับถือ ศาสนาใด ต่างแต่ว่าใครจะมีความรู้ได้กว้างไกล หรือเข้า ถึงได้แค่ไหนเท่านั้น ใครเข้าถึงแคไหน ก็รู้จักในลิ่งที่ตนเข้าถึง ลิ่งที่ตนยังเข้าไม่ถึง เขาก็ยังไม่รู้จักกัน

เพราะฉะนั้น พระพุทธเจ้าท่านจึงนำลิ่งที่มีอยู่แล้ว ที่ไม่เคยมีใครเข้าถึงในยุคของพระองค์ท่าน มาเปิดเผยให้ทุก คนได้รู้จัก ได้เข้าถึง ได้หลุดพ้น และเกิดญาณหยั่งรู้ ได้เข้า ถึงความสมบูรณ์ของชีวิตเช่นเดียวกับพระองค์

เพศนักบวช

เพศนักบวช เป็นเพศที่เหมาะสมต่อการแสวงหา ความจริงของชีวิต เพราะไม่ต้องไปเสียเวลาทำมาหากินแบบ ชาวโลก มีลิ่งแวดล้อมที่แตกต่างจากชาวโลก ไม่สับสน วุ่นวาย ไม่มีแรงกดดันจากทุกๆ ด้าน

ลิ่งแวดล้อม และบรรยากาศก็เหมาะสมต่อการ แสวงหาลิ่งที่มีอยู่แล้วในตัวของเรา เหลือแต่เพียงว่าเรา จะเอาจริงแคไหน และทำฎกวิธีการหรือไม่

เราต้องมีความตั้งใจจริงว่า จะต้องรู้ให้ได้ จะต้อง ค้นให้เจอในลิ่งที่มีอยู่แล้ว ซึ่งเราได้ยินได้ฟังกันอยู่บ่อยๆ ให้

ทำกันอย่างจริงจัง โดยเอาชีวิตเป็นเดิมพัน และต้องทำให้
ถูกวิธีด้วย

หยุดเป็นตัวสำเร็จ

วิธีที่หลงพอได้แนะนำเอาไว้ นั่น เป็นวิธีที่จะทำให้
เข้าถึงได้อย่างสะดวกสบาย ซึ่งหลงพอวัดปากน้ำท่านได้สรุป
ไว้ว่า **หยุดเป็นตัวสำเร็จ** คือ ให้นำใจของเราที่ซัดส่ายไปมา
ในที่ต่างๆ นั้นมาฝึกให้หยุดนิ่งอยู่ภายในตัวของเราให้ถูกล้วน
เมื่อถูกล้วนแล้ว เราจะรู้เห็นความเป็นจริงไปตามลำดับ

ใจจะหยุดได้ เราต้องวางใจอย่างสบายๆ ให้มีสติ

มีความสบายและสม่ำเสมอ ทำอย่างต่อเนื่องในทุกอิริยาบถ
ไม่ว่าจะนั่ง นอน ยืน เดินหรือทำภารกิจอะไรก็ตาม ก็ให้มี
สติอยู่ที่ศูนย์กลางกาย ฐานที่ ๗ อย่างสบายๆ แล้วก็สังเกต
ดูว่าสบายจริงหรือไม่ หมั่นปรับกาย วาจา ใจ ของเราตลอด
เวลา จนกระทั่งใจอยู่ในสภาวะที่พอเหมาะพอดี เมื่อพอ
เหมาะพอดีแล้ว ใจจะถูกล้วนไปเอง และในไม่ช้าก็จะเข้า
ถึงสิ่งที่มีอยู่ภายในตัวของเรา

อารมณ์ดีและอารมณ์สบาย

อารมณ์ดีและอารมณ์สบายเป็นอุปกรณ์สำคัญ ที่ทำให้สติกับความสบายของเราเป็นไปได้อย่างต่อเนื่อง

ส่วนอารมณ์ที่ขุ่นมัว ไม่ว่าจะ เป็นด้วยสาเหตุอะไรก็ตาม ย่อมทำให้ใจเราฟุ้งซ่าน ขุ่นเคือง เร่าร้อน และเป็นอุปสรรคต่อการเข้าถึงธรรม เพราะฉะนั้นให้รักษาอารมณ์ดี และอารมณ์สบายเอาไว้ให้ดี

จงตั้งพรหมวิหารธรรมขึ้นมาในใจ ให้มีความรู้สึกเป็นมิตร และมีความปรารถนาดีต่อเพื่อนสหธรรมิก และทุกๆ คน แม้เพื่อนสหธรรมิกนั้นอาจจะพลาดพลั้งล่วงเกินเรา โดยเจตนา หรือไม่เจตนาก็ตาม ก็ให้อภัย ไม่ถือสา ไม่สนใจในการล่วงเกิน หรือข้อบกพร่องพลาดพลั้งของเพื่อนสหธรรมิก

รักษาอารมณ์ดี อารมณ์สบายให้ได้ตลอดทั้งวันทั้งคืน ทั้งหลับ ทั้งตื่น ทั้งนั่ง นอน ยืน เดิน มีความรู้สึกเป็นมิตรและปรารถนาดีต่อทุกๆ คน แล้วอารมณ์ดีและอารมณ์สบายที่เรารอดน้ำพรวนดินอย่างสม่ำเสมอในจิตใจของเรา ทุกวันนั้น ก็จะเป็นเครื่องเกื้อกูล สนับสนุนการประพฤติปฏิบัติธรรมของเราให้เข้าถึงธรรมได้ง่ายขึ้น

ในเทศกาลเข้าพรรษา

ชาวพุทธทั่วไปยึดถือเป็นประเพณีสืบต่อกันมาว่า ภายในพรรษาจะต้องเพิ่มคุณธรรมในตัว หรืออย่างน้อยก็ลด ละ เลิก สิ่งไม่ดีที่เคยทำมา เช่น ใครเคยดื่มเหล้า สูบบุหรี่ เที่ยวบาร์เที่ยวคลับ เคยหงุดหงิด โมโหร้าย อารมณ์ฉุนเฉียว เจ้าอารมณ์ อะไรต่างๆ เหล่านี้ ก็จะลด ละ เลิก ภายใน ๓ เดือนนี้ อย่างค่อยเป็นค่อยไป

เป็นการทดสอบกำลังใจของตัวเอง สั่งสมคุณธรรม ภายในตัวให้เพิ่มขึ้น และหากมั่นคงดี เมื่อออกพรรษาแล้ว ก็จะได้รักษาคุณธรรมนั้นสืบต่อไป แต่หากยังมีพลาดพลั้ง สิ่งเหล่านั้นก็จะเบาบางลงไป

พอถึงพรรษาใหม่ก็ตั้งหลักใหม่ เหมือนบัณฑิตจบ เห็นที่บวชๆ ลึกๆ ถึง ๗ ครั้ง ลาลึกขาออกไปทำมาหากิน พอถึงเวลาก็กลับมาบวช พอฝนตกก็นึกถึงจอบ นึกถึงไถ่นาก็ลึกลงไปทำนา พอหมดหน้านาแล้วก็มาบวชใหม่ วนเวียนอยู่อย่างนี้ แต่ครั้งที่ ๗ ก็ตั้งใจได้ และในที่สุดก็ได้เข้าถึงธรรม บรรลุวัตถุประสงค์ของการบวช ชาวโลกเขามีธรรมเนียมที่ ทำสืบต่อกันมาอย่างนี้

ส่วนเราเป็นผู้ที่อยู่ในอุ้งแห่งศีลธรรม อยู่ในทะเลแห่งศีลธรรม อยู่ในท่ามกลางความรู้ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นหนึ่งในพระรัตนตรัย จึงควรจะสร้างคุณธรรมภายในใจของเรา ให้ยิ่งกว่าที่ชาวโลกเขาได้ตั้งใจทำกัน

ตรวจตราดูให้ดี

ในระดับความคิด ควรจะตั้งปณิธานเอาไว้ว่าภายในพรรษานี้ เราจะตั้งใจเป็นพระที่สมบูรณ์ จะไม่ตริ๊กในเรื่องของสิ่งที่เป็นข้าศึกต่อพรหมจรรย์ เช่น

กามวิตก เราจะให้ใจสะอาด เกลี้ยงเกลาประดุจเพชรที่ใสสว่าง หรือประดุจพระจันทร์ในคืนวันเพ็ญ ที่ปราศจากหมุ่เมฆ ใจผุดผ่องใส นั่งก็ยิ้มได้ นอน ยืน เดิน ก็ยิ้มได้ว่าใจเราผ่องใสอย่างแท้จริง

พยาบาทวิตก คือ ความขุ่นมัว ชัดเคืองใจ ก็จะไม่ให้เกิดขึ้นในใจ ไม่ว่าใครจะล่วงเกินเราด้วยเจตนา หรือไม่เจตนา ก็ดี พรรษานี้เราจะไม่ถือสา กัน จะให้อภัย ไม่เก็บขังความขุ่นมัวไว้ในใจ ไม่เก็บเอากริยาท่าทาง หรือถ้อยคำของผู้ที่กล่าวล่วงเกินเรามาไว้ในใจ จนกระทั่งคิดแค้น คิดแก้แค้น คิดอาฆาต เช่นฆ่า ทำลายกัน

พรรษานี้จะไม่ให้พยาบาลวิตกบังเกิดขึ้น ให้จิตใจของเราเยือกเย็น ผ่องใส เป็นมิตรกับทุกคน หันไปรอบทิศ มีแต่มิตรรอบตัวเราตลอดเวลา แล้วจิตของเราจะผ่องใส เป็นสมาธิได้ง่าย

วิหิงสาวิตก ความคิดที่จะเบียดเบียนทำลายใคร ก็จะไม่ให้เกิดขึ้นในใจของเราเลย ใจจะมีแต่ความปรารถนาดี ขอให้เขาอยู่เป็นสุข ให้เขาได้เข้าถึงธรรม ให้เขาได้บรรลुธรรม ให้คิดกันอย่างนี้นะลูกนะ

เรื่องถ้อยคำ พรรษานี้ตั้งใจให้ดี ถ้อยคำใดที่ไม่มีสาระแก่นสาร ไม่เป็นประโยชน์ เป็นคำไม่จริง เป็นคำหยาบ เราจะไม่พูด พรรษานี้เราจะพูดแต่ถ้อยคำที่เป็นปียวาจา เป็นที่รักของทุกๆ คน กล่าวธรรมภาษิต กล่าวถ้อยคำที่เป็นที่รัก เป็นคำจริง มีประโยชน์ พูดให้ถูกจังหวะ ถูกกาลเทศะ และเป็นคำที่เปี่ยมด้วยเมตตา นี่เป็นสิ่งที่เราจะต้องตั้งใจเกี่ยวกับเรื่องถ้อยคำของเรา

สำหรับการกระทำ ก็ไปศึกษาดูว่า อะไรที่จะทำให้เราเป็นพระที่สมบูรณ์ตามพระธรรมวินัย แต่อันที่จริงวิธีที่ง่ายที่สุด คือ ถ้าเรารักษาจิตดวงเดียวของเราเอาไว้ให้ตั้งมั่น อยู่ในกลางกาย ให้มีแต่ความใส สะอาด บริสุทธิ์ อย่างนี้

**ตลอดพรรษา ก็ได้ชื่อว่าครอบคลุมในสิ่งที่หลวงพ่อดี
กล่าวมาแล้วทั้งหมด**

เมื่อเรามีวัตถุประสงค์ในการเข้ามาศึกษาวิชาธรรม-กาย มาฝึกอบรมหล่อหลอมตัวเราให้มีชีวิตที่สมบูรณ์ รวมทั้งมาสร้างบารมี และมาทำหน้าที่กัลยาณมิตร พรรษานี้ก็ต้องตั้งใจให้ได้บรรลุวัตถุประสงค์ให้ได้ ผู้ที่ยังทำไม่เป็นก็พยายามทำให้เป็น ผู้ที่เป็น ได้เข้าถึงจุดที่จะศึกษาได้แล้ว ก็ให้ตั้งใจมั่นที่จะศึกษาวิชาธรรมกายของเราให้ดี ให้เต็มที่ยิ่งขึ้นไป

**การศึกษาวิชาธรรมกายจะทำให้เราหลุดพ้นจาก
กิเลสอาสวะ จากสิ่งที่พญามารเขาบังคับบัญชาเราได้**

**วิชาธรรมกายเป็นวิชาสูงสุด เป็นอสาธารณะ
ไม่ทั่วไป** การที่จะศึกษาวิชาธรรมกายได้นั้น จะต้องเข้าถึง ธรรมกายเท่านั้น ธรรมกายนั้นมีอยู่แล้วภายในตัวของเรา ถ้าเราได้เข้าถึงและเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับท่าน เราเป็นท่าน ท่านเป็นเราอย่างแท้จริง นั่นแหละจึงจะศึกษาวิชาธรรมกายได้

เรายังมีสิ่งที่ต้องศึกษาอีกมากมายทีเดียว ลูกทุกรูป
ยังมีความแข็งแรง มีความสดชื่นของร่างกาย และความ
ปลอดภัยขวลอยู่ในขณะนี้ ถ้าตั้งใจประพฤติปฏิบัติกันเต็มที่
จะมีโอกาสศึกษาวิชาธรรมกายกันได้อย่างแท้จริง

เพราะฉะนั้นการศึกษาและฝึกฝนให้ชำนาญยิ่งขึ้นนั้น
เป็นสิ่งที่เราจะต้องทำให้ได้อย่างที่เราตั้งใจเอาไว้ ส่วนการ
สร้างบารมี กิจกรรมต่างๆ เราก็ทำกันอยู่แล้ว หน้าที่
กัลยาณมิตรชี้หนทางสว่างให้แก่ชาวโลกทั้งหลาย เราก็ทำ
กันเป็นปกติ แต่พรพรรณี้เราจะทำให้ยิ่งๆ ขึ้นไปกว่าทุกๆ ปี
ที่ผ่านมา

นี่คือสิ่งที่หลวงพ่อยากจะฝากไว้แก่ลูกทุกๆ รูปที่ได้
สมัครใจเข้ามาอยู่ร่วมในอารามแห่งนี้ เพื่อสร้างบารมี
เพื่อประพฤติปฏิบัติธรรมร่วมกับหลวงพ่ เพื่อที่จะศึกษา
และฝึกฝนให้ชำนาญในวิชาธรรมกาย เพื่อที่จะไปให้ถึง
ที่สุดแห่งธรรม เราจะได้บรรลุวัตถุประสงค์กันในคราวนี้

บรรพชิตที่แท้

(วันเสาร์ที่ ๒๓ เดือนกรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๗)

ลูกๆ ที่รักทั้งหลาย

เราได้กล่าวคำอธิษฐานจิตอยู่จำพรรษา
กันเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็ขอให้ลูกทุกๆ รูป
ตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมให้เต็มที่ ให้สมกับ
ที่ได้ตั้งใจสละทางโลกเข้ามาบรรพชาอุปสมบท
ในคราวนี้ แม้บางรูปจะอุปสมบทเพียงช่วงสั้น
ก็ตาม แต่เป้าหมายในการอุปสมบทนั้นไม่ควร
จะเปลี่ยนแปลง ควรจะเป็นเป้าหมายเดียวกัน
นั่นคือ **การทำพระนิพพานให้แจ้ง**

พรรษานี้ เรามีเวลาอย่างจำกัด เช่นเดียวกับพรรษาที่ผ่านๆ มา ขอให้ใช้เวลาให้เป็นประโยชน์อย่างสูงสุดต่อการประพฤติปฏิบัติธรรม โดยมุ่งหวังทำพระนิพพานให้แจ้ง หรือ อย่างน้อยต้องเข้าถึงพระธรรมกายภายในตัวของเรามีพระธรรมกายเป็นสรณะ เป็นโคตรภูบุคคล คือ บุคคลที่มีเชื้อสายของพระธรรมกาย เชื้อสายของพระอริยเจ้า

อย่างน้อยพรรษานี้เราต้องเข้าถึงตรงนี้ เราจะได้เข้าถึงความสุขที่แท้จริง มีที่พึ่งที่ระลึก อย่างที่เรามีความปรารถนามานาน เราจะได้เห็นคุณค่าของพระพุทธานุศาสน์ อีกทั้งจะมีความมองอาจ แก้วกล้าในทุกสถานที่ สมกับบทสวดมนต์ที่เราสวดกันทุกๆ วันว่า

“บรรพชิตควรพิจารณาเนืองๆ ว่า คุณวิเศษของเรามีอยู่หรือไม่ ที่จะทำให้เราเป็นผู้ไม่เก้อเขิน ในเวลาเพื่อนบรรพชิตถามในกาลภายหลัง”

คุณวิเศษในตัวของเรา ในทางพระพุทธศาสนา หมายถึงเอาพระรัตนตรัย เพราะสิ่งอื่นที่จะวิเศษเท่า หรือยิ่งกว่านี้ไม่มีอีกแล้ว มีแต่พระรัตนตรัยอย่างเดียว พระรัตนตรัยภายใน พุทธสรูปย่อๆ ก็คือ พระธรรมกายนั่นเอง

พุทธรัตนะ คือ พระธรรมกาย ธรรมรัตนะ คือ ดวงธรรมที่ทำให้เป็นธรรมกาย สังฆรัตนะ ก็คือธรรมกายละเอียด

ที่ซ่อนกันอยู่ภายในกลางกายของเรา

เพราะฉะนั้น ควรพิจารณาเนืองๆ ว่า บัดนี้เรามีคุณวิเศษในตัวหรือไม่ มีพระรัตนตรัยเป็นสรณะ เป็นที่พึ่งที่ระลึกแล้วหรือยัง ถ้ายังไม่มี ก็ต้องทำให้มีให้ได้ภายในพรรษานี้ ให้สมกับที่ตั้งใจมาบวชในคราวนี้ แล้วจะได้ชื่อว่า เป็นอายุของพระพุทธศาสนา

อายุพระพุทธศาสนา

อายุพระพุทธศาสนา ก็คล้ายกับอายุของคนนี้แหละ บางคนอายุสั้น บางคนอายุยืน ที่อายุสั้นก็เพราะว่าหมดบุญหมดอายุกันไปเสียก่อน ที่อายุยืนเพราะมีบุญ ได้อายุยืนยาวเป็นมนุษย์สืบต่อไป อายุพระพุทธศาสนาก็เช่นเดียวกัน

อายุของพระพุทธศาสนา ท่านหมายเอาพระรัตนตรัยเป็นหลัก ตราบใดที่ยังมีการสืบต่อของพระรัตนตรัย มีผู้เข้าถึงพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะภายใน ก็ได้ชื่อว่ายังมีพระพุทธศาสนาอยู่ นั่นหมายถึงว่า อายุพระพุทธศาสนาก็จะสืบทอดยืนยาวต่อไป แต่ถ้าเมื่อไรพระรัตนตรัยในตัวดับสูญไป เมื่อนั้นอายุพระศาสนาก็สั้นไป

ถ้าหากว่าลูกรๆ ทุกรูป ตั้งใจปฏิบัติธรรมจนกระทั่ง
เข้าถึงพระรัตนตรัยภายในตัวแล้ว ย่อมได้ชื่อว่าเกิดมาใน
ชาตินี้ มาเพื่อสืบต่ออายุพระพุทธศาสนาอย่างแท้จริง

บุญกุศลจะเกิดขึ้นกับเรา แก่โยมพ่อโยมแม่ และหมู่
ญาติอย่างมากมายมหาศาลทีเดียว ไม่ว่าจะมาเกิดอีกก็ภพก็
ชาติก็จะอยู่ในเส้นทางของพระรัตนตรัยตลอดไป จนกระทั่ง
เข้าสู่พระนิพพาน

กิจวัตรกิจกรรม

พรรษานี้ก็เช่นเดียวกับพรรษาก่อนๆ เป็นพรรษาที่มี
อากาศเหมาะสมต่อการประพฤติปฏิบัติธรรม อากาศไม่ร้อน
อบอ้าวและไม่หนาวเกินไป อากาศกำลังพอดีๆ เหมาะสม
เป็นอย่างยิ่งต่อการประพฤติปฏิบัติธรรม

ดังนั้น ขอให้ลูกพระลูกเณรทั้งหลายใช้เวลาทุก
วินาทีให้เป็นประโยชน์ต่อการปฏิบัติธรรม เพื่อให้เข้าถึงพระ
รัตนตรัยภายในกัน

กิจวัตรหรือกิจกรรมต่างๆ ที่เราได้รับมอบหมายจาก
หมู่คณะ ก็อย่าให้ขาด ให้ทำด้วยความเอาใจหาญ ร่าเริง
เบิกบาน มีปีติ มีความภาคภูมิใจ ให้รู้สึกว่าเป็นเกียรติแก่

เราที่หมู่คณะมอบหมายภารกิจนี้ให้เรา และให้ทำด้วยอาการที่ร่าเริง โดยถือว่าภารกิจที่ได้รับมอบหมายนั้นเป็นการพักผ่อนอย่างหนึ่งของเรา และให้เป็นเครื่องเสริม เครื่องเกื้อกูลในการประพฤติปฏิบัติธรรมให้ดียิ่งๆ ขึ้นไป

หยุด นิ่ง เฉย สบายๆ

ส่วนแนวทาง หรือวิธีการปฏิบัตินั้น ทุกระบุก็ได้ยินได้ฟังและรับทราบจากหลวงพ่อกันหมดแล้ว เหลือเพียงอย่างเดียวเท่านั้น คือ เราต้องทำให้ได้

สูตรสำเร็จที่จะทำให้เข้าถึงพระรัตนตรัยในตัวเอง หรือ พระธรรมกาย มีเพียงประการเดียว คือ ทำใจของเราให้หยุด ให้นิ่ง ให้เฉย อย่างสบายๆ อย่างนี้เท่านั้น

หยุดนิ่งเฉยอย่างสบายๆ จะเข้าถึงพระธรรมกายอย่างง่ายดาย สมกับคำสอนของหลวงพ่อกวักปากน้ำ ภาณี-เจริญ ที่สอนเอาไว้ตลอดชีวิตว่า “หยุดเป็นตัวสำเร็จ” ทำใจให้หยุดให้หนึ่งอยู่ในอย่างเดียวเป็นตัวสำเร็จ ทำอย่างอื่นไม่สำเร็จ ซึ่งถ้าขยายความต่อมาก็คือ ต้องทำใจให้หยุดให้หนึ่งให้เฉยอย่างสบายๆ หยุด นิ่ง เฉย อย่างสบายๆ อย่างนี้เท่านั้น จึงจะทำให้เข้าถึงพระธรรมกายได้อย่างง่ายๆ

ชีวิตใหม่

สำหรับลูกๆ ที่บวชเข้ามาใหม่ภายในพรรษาปีนี้ เพื่อถวายพระราชกุศลแด่สมเด็จพระบรมโอรสาธิราช ก็ขอให้ความรู้สึกใหม่ๆ ว่า บัดนี้เราได้อยู่ในเพศของนักบวชแล้ว ตั้งใจเข้ามาบวชในบวรพระพุทธศาสนา เรามีชีวิตที่แตกต่างจากชีวิตของฆราวาสที่เราเคยเป็นอยู่ เราจะต้องมีความคิดใหม่ๆ พุต์ใหม่ๆ แล้วก็ทำใหม่ๆ เพราะชีวิตนักบวชเป็นชีวิตที่ตรงข้ามกับชีวิตดั้งเดิมของเรา

ถ้าพูดในแง่ของการปฏิบัตินั้น เราต้องมีชีวิตใหม่ๆ คือเมื่อมีชีวิตทางโลก เราคุ้นเคยกับความยากลำบาก เราได้รับการสั่งสอนมาว่า ชีวิตคือการต่อสู้ และเราก็ได้ต่อสู้จริงๆ เกี่ยวกับการทำมาหากิน ชีวิตเราถูกหล่อหลอมมาอย่างนั้น เราคุ้นเคยกับความยาก ความลำบาก การที่ต้องใช้กำลังต่อสู้กัน ต้องใช้ตาต่อตาฟันต่อฟัน เบียดเบียนกันไป นั่นคือสิ่งที่เราคุ้นเคยกันมา

แต่ชีวิตของนักบวชในแง่ของการปฏิบัติธรรมนั้นมันกลับตาลปัตรกัน เราจะเจอในสิ่งที่เราคาดไม่ถึง ซึ่งเป็นสิ่งตรงกันข้ามกับชีวิตทางโลก

การปฏิบัติธรรม เพื่อให้เข้าถึงพระธรรมกายนั้น ต้องง่าย ๆ สบาย ๆ ความยากอยู่ที่ตรงนี้ คือ เราคุ้นกับสิ่งที่

ยากมาก่อน แต่พอมาทำในสิ่งที้ง่ายๆ ที่เราคาดไม่ถึง นึกไม่ถึงจึงมักทำไม่ค่อยได้ มักจะใช้กำลังในการปฏิบัติธรรม ซึ่งจริงๆ แล้วต้องใช้วิธีการง่ายๆ สบายๆ แต่เราไม่คุ้นเคย

การดำเนินชีวิตทางโลก เราคุ้นว่าถ้าจะไปถึงที่หมาย ต้องไปอย่างรวดเร็ว ต้องเร่งรีบ แต่ในการปฏิบัติธรรมแล้ว จะถึงที่หมายอย่างรวดเร็วได้ ต้องหยุด ต้องค่อยๆ ซ้ำลง นี่มันสวนทางกันอย่างไร

หรือการเห็นโลกภายนอก กับการเห็นโลกภายใน ก็แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง การเห็นโลกภายนอกนั้น พอเราลืมตาก็เห็นได้ชัดเจนทันทีตั้งใจหวัง

ส่วนการเห็นโลกภายใน หรือการเห็นธรรมภายใน นั้นตรงกันข้ามกัน คือ การเห็นภายในจะค่อยเป็น ค่อยไป ค่อยๆ เห็น ค่อยๆ ชัด ค่อยๆ เป็น ค่อยๆ ไป ไม่ใช่ ปู๊ปปี้บแล้วชัดขึ้นมาเลย

ตรงนี้แหละที่เราไม่คุ้น และเรามักอดทนกันไม่ค่อยได้ ใจเย็นไม่พอ พอมันไม่ค่อยชัด เราก้ใช้วิธีทางโลกที่เราคุ้นเคย คือ ใช้กำลังบังคับกันเลย ไปลุ้น ไปเร่ง ไปเพ่ง ไปจ้อง ในที่สุดก็ไม่สมหวัง

วิธีการปฏิบัติภายในก็เหมาะสมกับงานภายใน วิธีของโลกว่านอกก็เหมาะสมกับโลกว่านอก วิธีการมันกลับตาลปัตรกันอย่างนี้นะ

เพราะฉะนั้น ลูกๆ ที่เข้ามาบวชใหม่ขอให้ทิ้งชีวิตเก่าให้หมด ทั้งความคิดเก่าๆ คำพูดเก่าๆ การกระทำเก่าๆ เปลี่ยนแปลงไปมีชีวิตใหม่ ที่คิดใหม่ๆ พูดใหม่ๆ ทำใหม่ๆ แล้วจะเข้าถึงพระธรรมกายได้โดยไม่ง่ายเลย

พรรษานี้จะเป็นพรรษาแห่งความสมปรารถนา ถ้าลูกๆ ทุกรูปได้ตั้งใจปฏิบัติตามที่หลวงพ่อดิฉันแนะนำมานี้

ทำอย่างสมณะ

อีกเรื่องหนึ่งที่อยากจะกล่าวให้ลูกทุกรูปได้รับทราบเอาไว้ ในบทสวดข้อที่ ๑ ที่กล่าวว่า

“บรรพชิตควรพิจารณาเนืองๆ ว่า บัดนี้เรามีเพศต่างจากคฤหัสถ์แล้ว อาการกิริยาใดๆ ของสมณะ เราต้องทำอาการกิริยานั้นๆ”

บทสวดบทนี้ เราได้สวดกันมาทุกวันเลย เท่าที่หลวงพ่อดิฉันสั่งเกต ลูกทุกรูปก็ได้พยายามที่จะทำอย่างนี้อยู่แล้ว นอกจากบางที่เราอาจดูเบาในบางเรื่องไปนิดหน่อย แต่

**เราไม่ได้ตั้งใจ หรือมีเจตนาที่จะทำในสิ่งที่ไม่ดี แต่ว่าดู
เขาไป**

หลวงพ่อลังเกตเห็น ลุกๆ บางรูปมีกล้องถ่ายรูป หลวงพ่เห็นที่อื่นเขาทำกัน นักบวชนิกายเดียวกัน หรือต่าง นิกายก็ดี ทั้งภายในประเทศก็ดี หรือภายนอกประเทศก็ดี ที่เขาเข้ามาในเมืองไทย หลวงพ่เห็นเขาสะพายกล้องถ่ายรูป ทั้งชายทั้งหญิงเลยที่เป็นนักบวช แล้วก็ถ่ายรูปกัน หลวงพ่ ดูว่ามันไม่งาม ถ้าถามว่าผิดพระวินัยไหม ก็ไม่ผิดอะไร แต่ ว่าดูไม่งาม ไม่เหมาะกับเพศสมณะ

ตอนแรกๆ ก็ถ่ายธรรมชาติกันก่อน เพราะกล้อง มันมีวิญญาณ ใครถือแล้วเป็นต้องถ่าย เหมือนหนังสัตว์ ใคร ถือแล้วต้องยิง กล้องก็เหมือนกัน ถ้าถือแล้วต้องถ่าย มันมี วิญญาณอยู่ ทีนี้ใหม่ๆ ก็ถ่ายธรรมชาติกันก่อน ต่อไปก็ถ่าย ภาพคนทั้งผู้ชายทั้งผู้หญิง แล้วต่อไปก็มีความคุ้นเคยกัน และจากความคุ้นเคย จิตของเราที่เคยละเอียดก็จะหยาบ จะ เริ่มพูดเรื่องหยาบๆ ความนึกคิดแบบสมณะก็จะค่อยๆ หย่อน ลง ไปคิดแบบฆราวาส แล้วในที่สุดก็ถอยออกไปเลย ลาลึกลงไปอยู่ในเพศของฆราวาส

เพราะฉะนั้น หลวงพ่อยากจะทำให้ลูกๆ บางรูปที่มี กล้องถ่ายรูปนำไปมอบให้เป็นของกลาง ให้กับอุบาสกที่เขา

ทำหน้าที่ถ่ายภาพ แล้วเขาถ่ายได้ดีเสียด้วย ถ่ายเก่ง ถ่ายดี และเหมาะสม นำไปมอบตั้งแต่วันนี้เลย เพื่อเขาจะได้ทำหน้าที่ให้สมบูรณ์

อย่าเอาติดตัวเลย สิ่งของที่ไม่เหมาะสมกับสมณะ ไม่อย่างนั้นสิ่งที่ไม่ดีไม่งามมันจะเกิดขึ้นตามมาในภายหลัง แล้วจะทำให้เป้าหมาย มโนปณิธานของเราที่ตั้งใจเข้ามาสู่อารามนี้ ต้องพลอยเสียไป

หลวงพ่อกเคยให้โอวาทเอาไว้ว่า เมื่อเข้ามาสู่อารามนี้ แล้ว ลูกๆ ทุกรูปต้องมีวัตถุประสงค์อย่างน้อย ๓ ข้อ คือ

๑. เข้ามาฝึกฝนอบรมตนเอง ให้เป็นพระที่สมบูรณ์
๒. เข้ามาสร้างบารมี
๓. เข้ามาศึกษาวิชาธรรมกาย

หลวงพ่อกเสียตายนะ เสียตายนโอกาสที่ดี ที่เราได้มาพบวิธีการที่จะสอนให้เข้าถึงธรรมกายแล้ว มาพบหมู่คณะที่เขาตั้งอกตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรม เพื่อให้เข้าถึงธรรมกาย จะศึกษาวิชาธรรมกาย จะเป็นอายุพระพุทธศาสนา ช่วยขยายธรรมกายไปทั่วโลก เพื่อให้ชาวโลกได้เข้าถึงความสุขภายใน สันติสุขที่แท้จริงจะได้เกิดขึ้นแก่โลก เราได้มีโอกาสดีอย่างนี้แล้ว อย่าให้พลาดไปนะจ๊ะ

พรรษาแห่งการหยุดนิ่ง

(วันอังคารที่ ๓ เดือนสิงหาคม พ.ศ. ๒๕๓๖)

ลูกๆ ที่รักทั้งหลาย

วันนี้เป็นวันเข้าพรรษา ซึ่งเป็นวันที่พวกเราทุกคนได้ทราบกันเป็นอย่างดีแล้วว่า ภายในระยะเวลา ๓ เดือนนี้ เราจะไม่ใช่ไปค้างคืนที่ไหน จะตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมร่วมกันในอาวาสแห่งนี้ โดยจะใช้วันเวลาทุกวินาทีให้เป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการประพฤติปฏิบัติธรรม

เพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ได้ตั้งใจวชเข้ามาในพระพุทธศาสนา คือการทำพระนิพพานให้แจ้ง หรือพูดง่ายๆ ก็คือ ต้องการ ขจัดกิเลสอาสวะให้หมดสิ้นไป จนกระทั่งเข้าถึงความเป็นพระ อริยบุคคล ไปสู่อายตนนิพพานในที่สุด

ฤดูกาลนี้เป็นฤดูกาลที่เหมาะสมอย่างยิ่งต่อการประ-
พฤติปฏิบัติธรรม เพราะว่าอากาศเย็นสบาย ไม่ร้อนไม่หนาว
เกินไป กำลังพอเหมาะพอดีต่อการประพฤติปฏิบัติธรรม
ถ้าหากว่าเรามีความตั้งใจจริง ไม่มีความเกียจคร้าน ไม่มี
ข้อแม้ ข้ออ้าง หรือเงื่อนไขที่จะผัดผ่อนเวลาในการปฏิบัติ
ธรรม หลวงพ่อมั่นใจว่า ภายในพรรษานี้เราทุกรูปต้องสม
ความปรารถนาอย่างแน่นอน

เราจะสังเกตเห็นได้ว่า หลวงพ่อวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ
ท่านได้บรรลุธรรมก็ในกลางพรรษา ในคืนวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน
๑๐ ซึ่งท่านได้ถือเอาฤดูกาลแห่งพรรษานี้ตัดสินใจสละชีวิต
ประพฤติกปฏิบัติธรรม ให้เข้าถึงธรรมะที่พระพุทธองค์ตรัสรู้
ในที่สุดท่านก็ได้สมปรารถนา

เพราะฉะนั้นพวกเราทั้งหลายก็เช่นเดียวกัน จะต้อง
ยึดถือท่านเป็นแบบอย่างในการประพฤติปฏิบัติธรรม โดย
จะเริ่มต้นกันอย่างจริงจังตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป

สูตรสำเร็จ

หลวงพ่อบอกว่า ลูกๆ ทุกคนที่มีความกระหายอยาก จะเข้าถึงธรรมกายกันจริงๆ จึงได้ตั้งใจเข้ามาสู่หมู่คณะนี้ ตั้งนั้นเมื่อความตั้งใจจริงของลูกทุกรูปนั้นมีอยู่ เท่ากับว่าเรา ได้กำความสำเร็จในการเข้าถึงธรรมไว้แล้วครึ่งหนึ่ง อีกครึ่ง หนึ่งเหลือแต่เพียงปรับวิธีการปฏิบัติให้ถูกวิธี และทำอย่างต่อเนื่องเท่านั้น ความสำเร็จก็จะเกิดขึ้น

สูตรสำเร็จในการเข้าถึงธรรมะภายในมี ๓ ประการ คือ

ประการที่ ๑ ให้พวกเราทุกรูปหันกลับมาพิจารณา ตัวเราว่า เราได้ปฏิบัติถูกวิธีตามคำแนะนำของหลวงพ่อบ้างหรือ เปล่า อย่างเช่น

หลวงพ่อบอกว่า ให้ทำใจหยุดนิ่งเฉยๆ อย่างสบายๆ ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ให้ต่อเนื่องตลอดเวลา ทั้งนั่ง นอน ยืน เดิน ในทุกอิริยาบถ **ทำอย่างนี้ แค่นี้ เท่านั้น** ให้ สังเกตดูว่าเราได้ทำอย่างนี้กันหรือเปล่า

ประการที่ ๒ หลวงพ่อก็อธิบายเพิ่มเติมถึงวิธีการ ทำใจให้สบายๆ คือ **ทำใจหลวมๆ ให้มีความรู้สึกว่างสบาย โดยไม่มั่นหมายว่าเราจะได้อะไร** คือ ให้ทำตามขั้นตอน ของใจ

ขั้นตอนของใจเรา ตอนนี้ต้องการทำให้ใจให้หลวมๆ อย่างสบายๆ โดยไม่มันหมายความว่าเราจะเห็นนั่น เห็นนี่ ได้ นั่น ได้นี่ เข้ากลางอย่างละเอียด หรืออะไรที่นอกเหนือจากนี้ **ให้ทำอย่างนี้ แค่นี้ เท่านั้น** ให้สังเกตดูว่าเราได้ทำอย่างนี้ กันหรือเปล่า

ประการที่ ๓ เมื่อเราทำทั้งสองประการนั้นต่อเนื่องกันไปแล้ว ก็จะทำให้เกิดสิ่งที่ ๓ ตามมา นั่นคือมีนิมิตเกิดขึ้นให้เราดู ตั้งแต่เห็นแสงสว่าง เห็นจุดเล็กใสดุๆ เห็นดวงธรรมใสๆ เห็นกายภายในใสดุๆ เกิดขึ้น ตั้งแต่กายมนุษย์ละเอียด กายทิพย์ กายรูปพรหม กายอรูปพรหม แล้วเข้าถึงกายธรรม หรือสิ่งที่เราเห็นนอกเหนือจากนี้ จะเป็นคน สัตว์ สิ่งของ หรือจะเป็นภาพอะไรก็แล้วแต่

สิ่งที่เราต้องทำต่อไปก็คือ **มีอะไรให้ดูที่ศูนย์กลางกาย ก็ให้ดูไปเรื่อยๆ อย่างสบายๆ โดยไม่ต้องคิดอะไรทั้งสิ้น ให้ทำอย่างนี้ แค่นี้ เท่านั้น** ให้สังเกตดูว่าเราได้ทำอย่างนี้ กันหรือเปล่า

นี่คือสูตรสำเร็จ ที่จะทำให้เราเข้าถึงธรรมภายในได้ ฟังดูแล้วเหมือนไม่มีอะไร แต่นี่คือหัวใจสำคัญ ที่พวกเรา หลายรูปกำลังติดอยู่ และติดกันมากเสียด้วย ภายในพรหม

นี่เราจะขจัดสิ่งเหล่านี้ให้หมดไป และจะพยายามทำให้ได้
ต่อเนื่องตลอดเวลาในทุกอิริยาบถ

กล้าที่จะพิจารณาตนเอง

หลวงพ่อกเคยยกตัวอย่าง สาธุชนหลายท่านที่ปฏิบัติ
ธรรมจนสามารถเข้าถึงธรรมภายในได้ ทั้งๆ ที่เขามีภารกิจ
ที่แตกต่างจากเราโดยสิ้นเชิง

ภารกิจของเขานั้น บางอย่างไม่เป็นกุศลด้วยซ้ำ อย่าง
เช่น บางท่านต้องดูแลลูก ดูแลครอบครัว ทำภารกิจในที่
ทำงาน กลับมาก็ต้องบริหารบ้าน บริหารครอบครัว และ
ต้องเจียดเวลาสำหรับการปฏิบัติธรรม แต่ไม่น่าเชื่อเลย ท่าน
เหล่านั้นกลับประสบความสำเร็จในการปฏิบัติธรรม

เขาสามารถเข้าถึงดวงธรรมภายใน เข้าถึงกายภายใน
เข้าถึงพระธรรมกายภายใน และเล่าให้หลวงพ่อฟังอย่าง
ถูกต้องเสียด้วย เล่าด้วยความอาจหาญ ว่าจะ เบิกบานใน
ธรรม ซึ่งเป็นสิ่งที่หลวงพ่อฟังแล้วเกิดปีติทุกครั้ง และอด
ที่จะชื่นชมไม่ได้ว่า นี่ขนาดเขามีเวลาอย่างจำกัด ต้องทำมา
หากิน มีเครื่องกังวลใจต่างๆ มากมาย ต้องประสบปัญหา
สารพัด แต่เขาสามารถจัดสรรเวลาสำหรับการประพฤติ
ปฏิบัติธรรมได้อย่างเต็มที่ จนกระทั่งเข้าถึงพระรัตนตรัย

ภายในได้

เมื่อหันมองกลับเข้ามาในหมู่คณะของเรา กิจวัตร
กิจกรรมของเราตรงกันข้ามกับชาวโลกทั้งหลายโดยสิ้นเชิง
กิจกรรมของเราล้วนเป็นบุญกุศลทั้งนั้น เป็นการดำรงชีวิต
อยู่อย่างมีคุณค่า ก่อให้เกิดประโยชน์ทั้งต่อตนเองและผู้อื่น

หลวงพ่อยังไม่เห็นว่าจะมีกิจกรรมใดๆ ทั้งสิ้นในโลก
ที่จะมาเทียบกับกิจกรรมของเราได้เลย กิจวัตรกิจกรรมเหล่านี้
น่าจะเป็นสิ่งที่จะช่วยส่งเสริมสนับสนุนให้เราเข้าถึงธรรมได้ดี
ยิ่งกว่าท่านเหล่านั้นเสียอีก

เพราะฉะนั้นภายในพรรษานี้ท่านที่ยังไม่เข้าถึง ก็ให้
หันมาพิจารณาตัวเราด้วยความกล้าหาญว่า

ทำไมเราจึงทำใจให้หยุด ให้นิ่งที่ศูนย์กลางกายฐานที่
๗ อย่างต่อเนื่องไม่ได้ ?

ทำไมเราจึงยังเข้าไม่ถึงดวงธรรม ?

ทำไมเรายังเข้าไม่ถึงธรรมกาย ?

ทั้งๆ ที่เราต่างมีความตั้งใจดีกันมาแต่เดิมอย่างเต็มที
ถ้าให้คะแนนความตั้งใจที่จะเข้ามาศึกษาวิชาธรรมกาย
พวกเราก็ได้ ๑๐๐ คะแนนเต็มกันทุกรูปเลย

สำหรับท่านที่เข้าถึงธรรมภายในแล้ว ก็พยายามฝึกให้คล่อง ทำให้ชำนาญ เพราะในอนาคตสิ่งที่เราจะต้องศึกษาเกี่ยวกับวิชาธรรมกายนั้นยังมีอีกมาก ซึ่งหนีไม่พ้นหลักคือ “การทำใจหยุดใจนิ่ง” ได้เลย

“หยุดเป็นตัวสำเร็จ” หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านยืนยันอย่างนั้น ถูกต้องร่องรอยตรงตามคำสอนของพระพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ทีเดียว

เพราะฉะนั้นแม้เราจะหยุดได้แล้วในเบื้องต้น ก็ยังจะต้องฝึกหยุดในหยุด ต่อไปเรื่อยๆ ตามลำดับ

หยุดเป็นตัวสำเร็จ

การศึกษาวิชชาธรรมกายจะแตกต่างจากการศึกษาทางโลก การศึกษาทางโลกนั้นเราต้องอาศัยการได้ยิน ได้ฟัง ได้อ่าน ต้องท่อง ต้องทรงจำ ต้องคิดค้นทดลอง จึงจะศึกษาสำเร็จได้ ซึ่งตรงข้ามกับการศึกษาวิชชาธรรมกายของพระพุทธเจ้า ที่อาศัยเพียงการหยุดนิ่งอย่างเดียวเท่านั้น

หยุดนิ่งอย่างเดียว จะเปลี่ยนจากผู้ไม่รู้ เป็นผู้รู้ ได้ เปลี่ยนจากคนโง่ ให้เป็นคนฉลาดได้

หลวงพ่อดอกปากน้ำ ภาซีเจริญ ผู้เป็นครูของเรา แต่เดิมท่านก็ไม่มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องกายในกายเลย ก่อนนั้น

ท่านได้ศึกษาวิชาความรู้ต่างๆ มากมายทีเดียว แล้วท่านก็มีความเห็นว่า วิชาความรู้ทั้งหลายล้วนเป็นสิ่งที่ดีมีประโยชน์ด้วยกันทั้งนั้น แต่ยังไม่ใช่ของดีเลิศ ยังไม่สามารถเติมเต็มความปรารถนาในใจลึกๆ ของท่านให้เต็มเปี่ยมได้

ท่านจึงได้วางความรู้เหล่านั้น แต่ก็ไม่ได้ดูถูกล้างเหล่านั้น วางทุกสิ่งที่ท่านเคยศึกษาเล่าเรียนมาทั้งหมด แล้วก็หันมาตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรม ทำใจหยุดนิ่งอย่างเดียว หยุดเรื่อยไปเลย จนกระทั่งเข้าถึงดวงปฐมมรรค ดวงธรรมภายใน ซึ่งท่านไม่เคยรู้จักมาก่อน

พอใจหยุดแล้วดวงธรรมก็บังเกิดขึ้นเอง คือ เราจะไปคิดค้นค้นหาเอาว่าในตัวเรามีดวงธรรม หรืออะไรต่างๆ เหล่านี้ ทั้งๆ ที่เราไม่เคยมีความรู้มาก่อนนั้น มันคิดไม่ออก คิดอย่างไรก็คิดไม่ออก เพราะเป็น**อจินไตย** คิดไปก็ไม่รู้เรื่อง ไม่เกิดประโยชน์

แต่เมื่อใจท่านหยุดนิ่งอยู่ภายใน ถูกส่วนเข้า ดวงธรรมก็บังเกิดขึ้น แล้วท่านหยุดเรื่อยไปเลย มีอะไรให้ดูท่านก็ดูไป ดูไปเรื่อยๆ อย่างสบายๆ โดย ไม่คิดอะไรทั้งสิ้น

ท่านหยุดไปกลางดวงธรรม แล้วก็หยุดเข้าไปตามลำดับเรื่อยไปเลย กระทั่งเข้าถึงกายมนุษย์ละเอียด กายทิพย์ กายรูปพรหม กายอรูปพรหม แล้วเข้าถึงกายธรรม

ในที่สุด พอไปสุดที่กายธรรม ท่านก็ลืมตาขึ้นมาในยามดึก
ก่อนคืน แล้วรำพึงว่า

**“เออ...มันยากอย่างนี้เอง ถึงได้ไม่บรรลุกัน
ความเห็น ความจำ ความคิด ความรู้ ต้องรวมหยุดเป็น
จุดเดียวกัน เมื่อหยุดแล้วจึงดับ เมื่อดับแล้วจึงเกิด”**

ธรรมกายเป็นสิ่งที่มียูอยู่ในพระพุทธรูปศาสนา มียูใน
คัมภีร์ต่างๆ มากมายทีเดียว แต่ไม่มีคัมภีร์ไหนเลยที่บอกว่า
ธรรมกายมีลักษณะเป็นอย่างไร อยู่ที่ตรงไหน และจะ
เข้าถึงได้ด้วยวิธีการใด

เมื่อหลวงพ่อดปากน้ำท่านสละชีวิตปฏิบัติธรรม ทำ
ใจหยุดใจนิ่ง จนกระทั่งเข้าถึงธรรมกาย รู้ได้ทั่วถึงว่านี่คือ
ธรรมกาย พอเห็นแจ้ง ก็รู้แจ้ง **ความเห็นแจ้งกับความรู้
แจ้งจะเกิดขึ้นพร้อมกัน** ไม่ก่อนไม่หลังกันเลย คือพอเห็น
ธรรมกายก็รู้แจ้งว่า นี่เรียกว่าธรรมกาย เกิดขึ้นพร้อมกัน

เห็นใหม่จะว่า แต่เดิมท่านไม่ได้มีความรู้อะไร อาศัย
หยุดนิ่งอย่างเดียว จนกระทั่งเข้าถึงธรรมกายและก็รู้จัก
ธรรมกาย

หยุดนิ่งจึงเป็นตัวสำเร็จ และเป็นวิธีเดียวที่จะเรียน
รู้วิชาธรรมกายของพระพุทธเจ้าได้ จะศึกษาวิชา ๓ คือ

บุพเพนิวาสานุสติญาณ จตุปปาตญาณ หรืออาสวัภขญาณ
ก็ตามที่ ความรู้เหล่านี้ต้องอาศัยการหยุดนิ่งอย่างเดียว

มีใครบ้างในโลก ที่ใช้ความนึกคิด หรือศึกษาเล่าเรียน
เอา จนเกิดความรู้ได้ว่า ภพชาติก่อนๆ นั้นตนเองเคยเกิด
เป็นอะไร เป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย อยู่ในตระกูลไหน มีความ
เป็นอยู่อย่างไร คือ รู้เรื่องราวของชีวิตในกาลก่อนนั้นได้

ความรู้เหล่านี้เป็นอจินไตย ใช้มันสมองคิดอย่างไร
ก็คิดไม่ออก จนกระทั่งหยุดนิ่งอยู่ในกลางธรรมกายนั้นแหละ
พอถูกส่วนเข้าก็เห็นเรื่องราว เห็นได้รอบตัวทุกทิศทุกทาง
ความรู้ก็บังเกิดขึ้นมาเลย อาศัยหยุดนิ่งอย่างเดียว จึงบรรลุ
บุพเพนิวาสานุสติญาณ ได้

จตุปปาตญาณ ก็เช่นเดียวกัน ภูมิของสัตว์โลกทั้ง
๓๑ ภูมินี้ ทั้งในกามภพ รูปภพ และอรุภพ พระพุทธองค์
ทรงรู้แจ้งแทงตลอดหมด ด้วยการหยุดนิ่งอย่างเดียว

แม้กระทั่งการบรรลุ**อาสวัภขญาณ** คือ การขจัด
กิเลสอาสวะให้หมดสิ้นไป ก็ต้องอาศัยหยุดเข้าไปเรื่อยๆ
จนกระทั่งบรรลุมรรคผลนิพพาน หยุดนิ่งนี้จึงเป็นตัวสำเร็จ
หยุดเป็นตัวสำเร็จ

ช่วยกันสร้างบรรยากาศ

พรรษานี้ ให้หันมาพิจารณาตัวของเรา ตั้งใจปรารถนา ความเพียรให้สม่ำเสมอในทุกอิริยาบถ ทั้งนั่ง นอน ยืน เดิน ตรีภเวียรไปเลย ที่ได้แล้วก็ทำต่อไป ทำหยุดในหยุดต่อไปเรื่อยๆ

ถ้ามีโอกาสจะสร้างบรรยากาศของการประพฤติปฏิบัติธรรม โดยการพูดคุยกัน แนะนำกัน ชักถามกันว่า ปฏิบัติไปถึงไหน หยุดนิ่งไหม หยุดไปถึงตรงไหนแล้ว ทำอย่างไรจึงจะหยุดได้ต่อไปอีก

ถ้าลูกๆ ทุกคนจะช่วยกันสร้างบรรยากาศของการประพฤติปฏิบัติธรรมอย่างนี้ด้วย ก็จะเป็นสิ่งที่ดีทีเดียว เวลาเราเข้าถึงธรรม เราจะได้เข้าถึงไปพร้อมๆ กัน ชีวิตของสมณะ ของนักบวชนี้ก็จะมีความหมายเพิ่มขึ้น

การบวชในคราวนี้เราจะได้สมปรารถนา และการทำอย่างนี้ทุกๆ วัน ธาตุธรรมของเรา ทั้งกาย วาจา ใจของเรา ดิน น้ำ ลม ไฟ อากาศธาตุ วิญญาณธาตุ ก็จะถูกกลั่นให้สะอาด ให้บริสุทธิ์เพิ่มขึ้นทุกวันทุกคืน

สมณะที่มีใจหยุดนิ่งดีแล้ว

ให้สังเกตุในหมู่คณะของเรา ยามใดที่เราตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมกันอย่างเต็มที่ ธาตุธรรม ทั้งเห็น จำ คิด รู้ ของเราจะถูกกลั่นให้สะอาดขึ้นไปเรื่อยๆ เราจะสังเกตุเห็นว่าผิวพรรณ วรรณะ ผ่องใส ดวงตาสุกใส น้ำเสียง นุ่มนวล อากัปกริยาต่างๆ ก็เหมาะสมกับการเป็นนักบวช โดยที่เราไม่ได้คำนึงถึงสมณสังฆญาด้วยซ้ำไป เป็นแต่เพียงเราเอาใจหยุดนิ่ง รักษาใจไว้ตรงกลางกายฐานที่ ๗ อย่างเดียวเท่านั้น สมณสังฆญาก็เกิดขึ้น ความบริสุทธิ์ภายในก็เกิดขึ้นทันที

ความบริสุทธิ์ที่เกิดขึ้นจากภายในจะแผ่ขยายออกสู่ภายนอก สู่ระบบประสาท กล้ามเนื้อ ผิวพรรณวรรณะ กระแสใจอันบริสุทธิ์ที่ส่งไปโดยรอบทุกทิศทุกทาง จะดึงดูดสัตว์โลกทั้งหลาย สาธุชนทั้งหลายเมื่อเขาได้เห็น ได้สัมผัส ด้วยสายตาแล้ว ก็จะมีบังเกิดความเลื่อมใส

เมื่อทัสสนานุตตริยะ คือ การเห็นอันประเสริฐเกิดขึ้น เขาจะเริ่มมีความรู้สึกที่ว่าสายตาของเขานี้มีบุญแก่ๆ ที่ได้มาสัมผัสกับสมณะ ผู้มีความสงบกายและใจ เป็นพระที่มีสมณสังฆญา และก็จะเริ่มรู้สึกว่า การเห็นสมณะเป็นมงคลอย่างยิ่ง

เขาจะเกิดความปีติ เบิกบาน ดวงจิตมีความเลื่อมใส
 อย่างที่ไม่เคยเกิดความรู้สึกชนิดนี้มาก่อนในโลก ใจที่ชุ่มมัว
 กลับเลื่อมใสเป็นเงา ไส้กระจ่างชั้นที่เดียว อยากมอง มอง
 แล้วก็ไม่มีมึน ไม่เบื่อ มองด้วยใจที่เป็นกุศล มองในฐานะที่
 เห็นเราเป็นสรณะ เป็นที่พึ่งที่ระลึกอันประเสริฐ

นี่คือสายตาที่สาวุชนทั้งหลายมองพระภิกษุที่มีใจ
 หยุดดีแล้ว การเห็นสมณะดีอย่างนี้ เห็นแล้วก็อยากเข้าไปใกล้
 อยากฟังธรรม แม้เราจะแสดงธรรมไม่เป็น เราไม่ใช่นักเทศน์
 ไม่ได้เป็นพระธรรมกถึก แต่ถ้อยคำที่กลั่นออกมาจากใจอัน
 บริสุทธิ์ ที่เรามีประสบการณ์ภายในอย่างแท้จริง แม้เพียง
 คำเดียว ก็มีคุณค่าอย่างมหาศาล เป็นมงคลอย่างยิ่งต่อผู้ที่
 ได้ยินได้ฟัง ทำให้เขาเกิดความปีติเบิกบาน มีกำลังใจ
 อยากจะสร้างความดี อยากจะประพฤติปฏิบัติธรรมตามไป
 ด้วย

เช่น เราพูดคำว่า **“หยุดเป็นตัวสำเร็จ มาประพฤติ
 ปฏิบัติธรรมกันเถอะ”** คำพูดไม่กี่คำแค่นี้แหละ กลับมีพลัง
 อย่างมหาศาลทีเดียว คำๆ นี้ ใครก็พูดได้ แต่พลังไม่เท่ากัน

ถ้ำคำนี้ออกมาจากจุดที่มีพลัง ซึ่งกลั่นความบริสุทธิ์
 ออกมาจากกลางกาย พูดออกไปแม้เพียงไม่กี่คำก็สร้างความ
 ปีติ ความเบิกบาน ก่อให้เกิดพลังใจที่จะสร้างความดีอื่นๆ

ขึ้นไป ทำให้เขาเกิดความรู้สึกอยากจะประพฤติปฏิบัติธรรม
ขึ้นมาได้อย่างน่าอัศจรรย์ทีเดียว

เพราะฉะนั้นพรชานี้ ให้เป็นพรชานี้ที่เราจะน้อม
นำใจของเรากลับมาอยู่ที่ศูนย์กลางกาย ซึ่งเป็นที่อยู่แห่ง
จริงของเราอย่างจริงจังกั้นในทุกอิริยาบถ

หลวงพ่อบอกฝากสิ่งเหล่านี้เอาไว้ให้ลูกๆ ทั้งหลายได้
นำไปพิจารณา นึกคิด และปฏิบัติตาม ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป
ผลประเดี๋ยวเดียววันเวลาแห่งความสุข และอากาศที่เหมาะสม
ต่อการประพฤติปฏิบัติธรรมก็จะหมดไป แค่ ๓ เดือนเท่านั้น
ประเดี๋ยวเดียวก็จะหมดเวลาแล้ว จงใช้เวลานี้ให้คุ้มค่าต่อ
การสร้างบารมี ต่อการประพฤติปฏิบัติธรรมกันนะลูกนะ

ภารกิจที่แท้จริง

(วันอาทิตย์ที่ ๘ เดือนกรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๓)

ดูๆ ที่รักทั้งหลาย

การที่เราได้เข้ามาบวชในครั้งนี้ ไม่ว่าจะบวชช่วงสั้น หรือช่วงยาวก็ตาม ต่างมีเป้าหมายอันเดียวกัน คือ หวังที่จะขจัดกิเลสอาสวะให้หมดสิ้น เพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง ตามแบบอย่างพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และพระอรหันต์ในกาลก่อน เมื่อเราได้ตั้งใจดีกันมาทุกๆ รูป เราก็จะต้องทำให้ได้ตามที่ได้ตั้งใจเอาไว้

การที่เราตั้งใจดีในเบื้องต้น เท่ากับทำความสำเร็จไว้แล้วครึ่งหนึ่ง ส่วนอีกครึ่งหนึ่งคือการรักษาความตั้งใจดีให้สม่ำเสมอต่อเนื่องกันไป อย่าให้ขาดเลยแม้แต่วันเดียว

ภารกิจของพระภิกษุสามเณร มี ๒ อย่างคือ ภารกิจหลัก และภารกิจรอง

ภารกิจหลัก หมายถึง การศึกษาค้นถุระ และวิปัสสนาธุระเป็นสำคัญ นั่นก็คือ ศึกษาพระธรรมวินัยให้เข้าใจแจ่มแจ้ง แดกฉาน แล้วก็ลงมือปฏิบัติธรรม เพื่อให้เข้าถึงหนทางพระนิพพาน นี่คือภารกิจหลักอันยิ่งใหญ่ทีเดียว

ภารกิจรอง หมายถึง กิจวัตรกิจกรรมต่างๆ ที่ทางคณะสงฆ์ได้มอบหมายไว้

ภารกิจทั้งสองอย่างนี้เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับนักบวชที่ต้องทำควบคู่กันไป ดังนั้นให้ลูกทุกรูปตั้งใจให้ดีว่าตั้งแต่วันแรกที่บวชเข้ามา เราจะทำภารกิจทั้ง ๒ นี้ควบคู่กันไปให้สำเร็จสมบูรณ์ โดยไม่ขาดตกบกพร่องเลย

ธรรมกายเป็นหลักของพระพุทธศาสนา

พระพุทธศาสนานั้นเริ่มต้นเมื่อเข้าถึงธรรมกาย ก่อนเข้าถึงธรรมกายนั้น ได้มีคำสอนของครูบาอาจารย์ต่างๆ

มากมาย ซึ่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา สมัยเมื่อยังเป็นพระ
บรมโพธิสัตว์อยู่ ก็ได้ศึกษาผ่านมาแล้ว คือ สมาบัติ ๘
(รูปฌาน ๔ และ อรูปฌาน ๔)

คำสอนเพื่อให้เข้าถึงกายภายใน หรือขั้นสมาบัติ ๘
นี้มีมานานแล้วก่อนที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะทรงอุบัติขึ้น
เป็นคำสอนต่างๆ ไปของพวกฤๅษีชีไพร หรือนักปราชญ์
บัณฑิตทั้งหลาย ผู้ที่หลีกเร้นตั้งใจทำความเพียร จนกระทั่ง
เข้าถึงกายภายในต่างๆ ดังกล่าว

ส่วนคำสอนในพระพุทธศาสนา เริ่มต้นเมื่อเข้าถึง
ธรรมกาย ความรู้นี้ได้ถูกเปิดเผยเมื่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ทรงบังเกิดขึ้นในโลก

การตรัสรู้ธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

เจ้าชายสิทธัตถะได้ทรงเจริญสมาธิ ประกอบความ
เพียรด้วยจาดุรงค์ควิริยะ (อิริยาบถ ๔ ทั้งนั่ง นอน ยืน เดิน)
ในที่สุดเมื่อใจหยุดนิ่งดีแล้ว ท่านก็เข้าถึงกายต่างๆ ไปตาม
ลำดับ จนกระทั่งเข้าถึงกายธรรม ตั้งแต่กายธรรมโคตรภู
กายธรรมพระโสดาบัน กายธรรมพระสภิกาทาคามี กายธรรม
พระอนาคามี และกายธรรมพระอรหัต ได้ตรัสรู้เป็นพระ
อรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า

จากนั้นพระพุทธองค์จึงทรงปฏิญาณตนว่า เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานแล้ว รู้แจ้งเห็นแจ้งแทงตลอดแล้วด้วยธรรมกาย หยั่งรู้ด้วยญาณทัสสนะ เห็นแจ้งด้วยธรรมจักขุของธรรมกาย เห็นตลอดหมดทั้งนิพพาน ภพ ๓ โลกัณฑ์

ภพ ๓ คือ กามภพ รูปภพ และอรุภพ รวมทั้งหมด ๓๑ ภูมิ แบ่งเป็นภพภูมิของสุคติ และทุคติ ดังนี้

สุคติภูมิ คือ ภูมิของมนุษย์ ๑ เทวดา ๖ รูปพรหม ๑๖ และอรุพรหม ๔

ทุคติภูมิ หรือเรียกว่า อบายภูมิ ๔ คือ เปรต อสุรกาย สัตว์ดิรัจฉาน และสัตว์นรก

ความรู้ในภพทั้ง ๓ ตลอดจนในอายตตนิพพาน พระพุทธเจ้าของเราทรงรู้แจ้งเห็นแจ้งแทงตลอดด้วยธรรมกาย

กระแสบาปกระแสนุญ

พระพุทธองค์ทรงมองเห็นกิเลสอาสวะที่บังคับร้อยรัดผูกพันใจสัตว์โลก เห็นว่ากิเลสมีลักษณะเป็นอย่างไร มีการบังคับบัญชาอย่างไร ทำไมสัตว์โลกถึงต้องทำไปตามอำนาจของกิเลส เห็นกระแสของกิเลส

กระแสบาปสี่ไม่เหมือนกับกระแสบุญ สัตว์ทั้งห้า
กันทีเดียว คือ มีสี่ตำสนิท ที่เรียก**กัณฑ์ธรรม** หรือธรรมดำ
บางครั้งก็เรียกว่า **“อกุศลธรรม”** ธรรมที่เป็นบาป เป็นอกุศล
เป็นกระแสสีดำ เมื่อเข้าไปบังคับอยู่ในธาตุในธรรม ในเห็น
ในจำ ในคิด ในรู้ ก็บังคับให้บุคคลนั้นแปรปรวนไปตาม
กระแสที่ถูกบังคับ

อกุศลบังคับให้สร้างกรรม ทั้งกายกรรม วาจากรรม
และมโนกรรม แล้วก็มีวิบากส่งผล สร้างภพขึ้นมาประกอบ
ผลอันนั้น แล้วตั้งดูสัตว์โลกไปสู่ภพภูมินั้น วนเวียนกัน
อยู่อย่างนี้

เมื่อใดสร้างบุญมาก ไม่ว่าจะเป็นการให้ทาน รักษา
ศีล เจริญภาวนา หรือทำศีล สมาธิ ปัญญา ให้แก่กล้ามาก
เข้า **กระแสบุญก็จะขจัดกวาดล้างกระแสบาป ให้บรรเทา
เบาบาง กระทั่งหมดสิ้นไป**

เมื่อกระแสแห่งบาปเบาบางหมดสิ้นไป ธาตุธรรม เห็น
จำ คิด รู้ ก็ขาวใสบริสุทธิ์ สว่างพริบ ธรรมจักขุก็เกิดขึ้น
มองเห็นว่าอะไรเป็นต้นเหตุ และเห็นวิธีการที่จะขจัดกิเลส
อาสวะ จนกระทั่งสามารถขจัดกิเลสอาสวะให้หมดสิ้นไปได้
เปรียบเสมือนกรดกัดทอง กัดมลทินของทองให้เหลือแต่

ทองคำบริสุทธิ์ สุกปลั่ง มีสีทองอร่าม **อานุภาพของธรรมกาย**
ก็ขจัดกิเลสอาสวะให้หมด ลึนเชื่อไม่เหลือเศษ กระทั่ง
เป็นพระธรรมกายบริสุทธิ์ สว่าง สุกใสฉะนั้น

เมื่อพระพุทธเจ้าท่านเข้าถึงธรรมกาย ขจัดกิเลส-
 อาสวะไปตามขั้นตอน จนลึนเชื่อไม่เหลือเศษ จึงได้นำ
 ความรู้นี้มาสั่งสอน แนะนำสัตว์โลกต่อไป ว่าต้องทำอย่าง
 นี้ จึงจะขจัดกิเลสอาสวะได้

เมื่อกิเลสอาสวะหมดสิ้นไปแล้ว ก็จะเข้าถึงความสุข
 อันไพบูรณ์ เป็นความสุขอย่างยิ่ง ที่เรียกว่า **เอกนัตบรมสุข**
 คือ สุขอย่างเดียว ไม่มีทุกข์เลย

นี่แหละคำสอนในพระพุทธศาสนาเริ่มต้นมาจาก
 ธรรมกาย ธรรมกายจึงเป็นหลักของพระพุทธศาสนา

ของจริงคู่กับคนจริง

ธรรมกายนี้มีอยู่จริงในตัวของมนุษย์ทุกคน อยู่ใน
 กลางกายที่ละเอียดที่สุด จะเข้าถึงได้ด้วยการปฏิบัติธรรม
 ทำใจหยุดใจนิ่ง ตรงศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ปล่อยจิตตั้ง
 เข้าไปสู่ภายในตามลำดับ จะพบกายมนุษย์ละเอียด กายทิพย์
 กายรูปพรหม กายอรุปรหม กายธรรมโคตรภู กายธรรม

พระโสดาบัน กายธรรมพระสกิทาคามี กายธรรมพระ
อนาคามี จนที่สุดเข้าถึงกายธรรมอรหัต

เมื่อเราทราบอย่างนี้ ภายในพรรษานี้ ให้พวกเรา
ตั้งใจมั่นที่จะจำพรรษา เพื่อประพฤติปฏิบัติธรรมให้เต็มที่
ฤดูกาลนี้เหมาะสมอย่างยิ่งต่อการประพฤติปฏิบัติธรรม
อากาศไม่ร้อนไม่หนาวเกินไป ญาติโยมก็ตั้งใจอุปัฏฐาก
สนับสนุนปัจจัยสี่อันควรแก่สมณบริโศค บ้านเมืองสงบราบ
คาบ ไม่มีศึกเสียดินแดนได้ ไม่มีการรบราฆ่าฟันกัน ทุกอย่าง
เหมาะสม เป็นลัปปายะอย่างยิ่ง เหลือแต่ความเพียร และ
ความตั้งใจจริงของเราว่า เอาจริงแค่ไหน **ถ้าเอาจริง เรา
จะต้องเข้าถึงของจริงอย่างแน่นอน**

พระพุทธเจ้าของเรา เกิดมาก็ภพก็ชาติก็ตาม ท่านเอา
จริงทุกชาติ จริงไปตามขั้นตอนของชีวิตในแต่ละชาติ แม้
บางชาติเกิดเป็นสัตว์ดิรัจฉาน เป็นมหาทุคตะคนยากจน หรือ
จะเป็นเศรษฐี มหาเศรษฐี พระราชา พระเจ้าจักรพรรดิ ก็
เอาจริงมาทุกภพทุกชาติ

กระทั่งชาติสุดท้าย ทรงสละชีวิตทีเดียว แม้เนื้อ
เลือดจะแห้งเหือดหายไป เหลือแต่หนัง เอ็น และกระดูก
ข้างมัน ถ้าไม่บรรลุนิพพาน จะไม่ยอมลุกจากที่ ปล่อยวาง

เอาชีวิตเป็นเดิมพันทีเดียว ในที่สุดเมื่อใจหยุดนิ่งถูกส่วน ท่านก็เข้าถึงธรรมกายได้

สมัยปัจจุบัน พระมงคลเทพมุนี หลวงพ่อวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย ท่านก็ได้สละชีวิตเป็นเดิมพัน นั่งสมาธิปฏิบัติธรรมอย่างเอาจริงเอาจัง ตั้งมโนปณิธานอันสูงส่ง ต่อหน้าพระประธาน ณ อุโบสถวัดโบสถ์บน บางคูเวียง ว่า

“..หากไม่รู้ไม่เห็นธรรมแห่งพระพุทธเจ้าแล้ว ก็
จะยอมจบชีวิตไว้เพียงเท่านี้ แต่ถ้าหากจะได้เป็นผู้สืบทอด
แนวคำสอนอันบริสุทธิ์แห่งองค์พระศาสดาแล้ว ขอ
พระองค์จงได้ประทานดวงตาเห็นธรรมแก่ข้าพระองค์เถิด”

ด้วยการปรารถนาความเพียรอย่างแรงกล้า ในที่สุดหลวงพ่อวัดปากน้ำ ท่านก็เข้าถึงธรรมกาย เห็นของจริงในพระพุทธศาสนา และได้นำความรู้ที่นั่นมาสั่งสอนศิษยานุศิษย์ทั้งหลาย กระทั่งตกทอดมาถึงพวกเราในปัจจุบัน

ของจริงในพระพุทธศาสนานั้นมีอยู่จริงภายในตัวของเรา ผู้ที่เอาจริงเท่านั้น จึงจะเข้าถึงของจริงได้ ผู้ที่ไม่เอาจริง เข้าถึงไม่ได้

อย่ามีข้อแม้ ข้ออ้าง เจื่อนใจ

ตั้งเป้าไว้ให้สูงว่า พรรษานี้เราต้องเข้าถึงธรรมกายให้ได้ ถ้ายังเข้าไม่ถึงเป็นไมเล็กเด็ดขาด ไม่ว่าจะมีการกิจอะไรเล็กน้อยเพียงใดก็ตาม เราก็จะไม่ทอดธุระในการฝึกฝนใจให้หยุดนิ่ง เพื่อให้เข้าถึงธรรมกาย เราจะไม่ยกเอาภารกิจเหล่านั้นมาเป็นข้ออ้างว่า เหนื่อยนัก เมื่อยนัก หิวกระหายนัก หรือเอาความเจ็บป่วยต่างๆ มาเป็นอุปสรรค ขัดขวางการประพฤติปฏิบัติธรรม

เพราะภารกิจของภิกษุสามเณรที่ทำอยู่นี้ เป็นภารกิจที่เป็นบุญกุศลล้วนๆ เป็นสิ่งที่ประเสริฐเลิศกว่าภารกิจทั้งหลายของชาวโลก และเป็นเครื่องสนับสนุนให้เราได้เข้าถึงความสุขภายในทั้งนั้น

เพราะฉะนั้นอย่าให้สิ่งเหล่านี้มาเป็นข้อแม้ ข้ออ้าง เจื่อนใจ เป็นอุปสรรคในการฝึกฝนอบรมใจของเรา เพราะการปฏิบัติธรรมเพื่อให้เข้าถึงธรรมกายนั้น เป็นงานทางใจ ไม่ต้องใช้แรงแบกหาม เป็นงานที่เราสามารถทำควบคู่ไป **ได้กับภารกิจอื่นๆ** เหมือนการหายใจกับการรับประทาน อาหาร ที่ต้องทำไปพร้อมๆ กันอย่างนั้น

ให้มีจิตสำนึกว่า เราจะต้องเร่งทำความเพียรอย่างเต็มที่ นำสิ่งที่อยู่รอบกายมาเป็นเครื่องสนับสนุน ประคับประคองใจให้อยู่ภายในตลอดเวลา ถ้าหากทำได้แบบนี้ หลวงพ่อเชื่อมั่นว่า ภายในพรรษานี้เราจะต้องสมปรารถนา กันทุกรูป

ผลแห่งความเพียรมีรสหวาน

หลวงพ่อดีใจที่ได้ฟังสิ่งที่เป็นมงคล จากอุบาสิก อุบาสิกามากมายทีเดียว ท่านเหล่านั้นมาเล่าให้ฟังว่า **ตั้งใจปฏิบัติธรรมอย่างเต็มที่ทุกวันไม่เคยขาดเลย** บางวันผมมีภารกิจมาก เหน็ดเหนื่อยเหลือเกิน ตั้งใจว่าจะนอนแล้ว

แต่ว่าหลวงพ่อกเคยสอนเอาไว้ว่า **ถึงจะเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า จะเจ็บป่วยไข้ จะมีภารกิจอันใดก็ตาม จะต้องปฏิบัติธรรมให้เต็มที่** อย่าให้สิ่งเหล่านั้นมาเป็นอุปสรรค หรือเป็นข้ออ้างในการประพฤติปฏิบัติธรรม

ขอให้เราได้ลงมือนั่งเถอะ ถึงแม้ว่าจะหลับบ้าง ตื่นบ้าง ชัดบ้าง ไม่ชัดบ้าง ทันทิที่เรานั่งขัดสมาธิคู้บัลลังก์ ดำรงสติให้มั่น ทำใจหยุดนิ่งที่ศูนย์กลางกาย แม้ว่าเราจะหลับบ้าง ตื่นบ้าง ฟุ้งบ้าง ไม่ฟุ้งบ้าง เท่ากับเรากำความสำเร็จในการเข้าถึงธรรมกายไว้ล้านเปอร์เซ็นต์

ผมได้จดจำคำนี้เอาไว้ และได้นำมาเป็นหลักในการปฏิบัติตนอย่างสม่ำเสมอทุกวัน แล้วก็เป็นอย่างที่หลวงพ่อบอกว่าจริงๆ บางครั้งก็หลับบ้าง ตื่นบ้าง ฟุ้งบ้าง ไม่ฟุ้งบ้าง นึกออกบ้าง นึกไม่ออกบ้าง แต่ผมก็ปฏิบัติธรรมทุกวัน

แม้อยู่ในที่ทำงาน บนรถ ในห้องน้ำ ผมก็ทำ แต่เดิมคิดว่าทำอยู่ในห้องน้ำ แล้วจะบาปกรรม ถ้าอยู่จตุรทิศ หรือ ปีสสวาระไป กลัวว่าจะบาป เพราะวาธรรมะเป็นของสูง เคยคิดผิดอย่างนั้น ต่อมาเมื่อได้รับคำแนะนำแล้ว ผมก็นำไปปฏิบัติ เข้าห้องน้ำห้องท่า ล้างหน้าล้างตาก็นึกถึงธรรมะไปด้วย ใหม่ๆ ก็ฝัน แต่พอทำบ่อยๆ เข้าก็ติดเป็นนิสัย

ในที่สุด วันหนึ่งใจก็หยุดนิ่ง แล้วผมก็ค้นพบว่า **ด้วยความตั้งใจจริงที่ทำอย่างสม่ำเสมอ เราจะได้สมาธิโดยที่เราไม่รู้ตัว เป็นสมาธิที่ค่อยๆ สะสม เริ่มมาทีละเล็กทีละน้อยทุกวัน อย่างที่ผมไม่รู้สึกรู้สีกตัว แล้วส่งผลให้ผมเข้าถึงธรรมในที่สุด**

ผมรู้จักคำว่าหยุดนิ่ง รู้จักแสงสว่างภายใน รู้จักกายภายใน แล้วก็รู้จักธรรมกาย เป็นความรู้ที่ผมไม่เคยพบที่ไหนมาก่อน เป็นความอัศจรรย์ใจ ไม่นึกว่าตัวเองจะทำได้ นึกถึงที่ไรก็มีความสุข เดี่ยวนี้ผมมีความสุขมาก

เขาเล่าให้ฟังต่อว่า ผมค้นพบว่า ผมมีโลกส่วนตัว
ผมเป็นตัวของตัวเองได้อย่างเต็มที่ เวลาที่ผมนั่งสมาธิ เอา
ใจเข้าไปตั้งไว้กลางกาย แล้วปล่อยเข้าไปสู่ภายในจนเข้า
ถึงธรรมกาย ผมมีความสุขมาก มีความปีติ เบิกบาน จิต
ขยายกว้างขวางไปไม่มีประมาณ มีแสงสว่างไม่มีประมาณ

เมื่อออกจากสมาธิ ความสุขนั้นก็ยังคงติดตามผมไปอีก
ด้วย เป็นความสุขที่สร้างพลังใจให้เกิดขึ้น ซึ่งผมค้นพบว่า
ในการปฏิบัติภารกิจประจำวันนั้น ยังมีปัญหาเหมือนเดิม
และเท่าเดิม แต่ว่าใจผมไม่เป็นทุกข์เลย ทำให้แก้ปัญหาเหล่านั้น
นั้นได้ดีขึ้น เพราะว่ามีพระธรรมกายเป็นที่พึ่งที่ระลึก

เห็นไหมจะว่า **ถ้าหากเราตั้งใจจริง ทำงานทางใจ**
ควบคู่กับการทำภารกิจ ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับพระภิกษุ
สามเณร งานทั้งสองอย่างนี้สามารถไปด้วยกันได้ ไม่เป็น
อุปสรรคต่อกันและกันเลย

แต่ข้อได้เปรียบของเรา คือ ภารกิจของพระภิกษุ
สามเณรนั้น เป็นไปเพื่อบุญกุศลล้วนๆ ส่วนภารกิจของชาว
โลกนั้นจะมีการต่อสู้กัน แข่งขันกัน เอาชนะกันด้วยวิธีการ
ต่างๆ

ดังนั้น เมื่อเราอยู่ในเพศของสมณะอย่างนี้แล้ว อยู่ในภูมิอันสูง อันประเสริฐ และยังมีโอกาสดีกว่า เราจะต้องตั้งใจปฏิบัติธรรมกันให้เต็มที่ ทำให้อย่างกว่าชาวโลก

หน้าที่ที่แท้จริงของพระ

หน้าที่ที่แท้จริงของพระ คือ การปฏิบัติธรรม ทำจิตของเราให้สะอาด ให้บริสุทธิ์ ให้หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะทั้งหลาย เพื่อไปสู่อายตนิพพาน ให้หมั่นสอนตนเองทุกวัน เราจะได้มีสติ ไม่สนใจไปที่อื่น ไม่ปล่อยวันเวลาให้ผ่านไปโดยเปล่าประโยชน์

โดยเฉพาะบางรูปที่ต้องกลางานเข้ามาบวชในพรรษา นี้ นับเป็นโอกาสที่ดีสำหรับเรา เพราะการหาโอกาสที่ดีอย่างนี้สำหรับเพศฆราวาสนั้นยากมาก เมื่อเราได้โอกาสอันดีแล้ว ขอให้ใช้โอกาสอันดีงามภายใน ๓ เดือนนี้ ให้เป็นประโยชน์ต่อการประพฤติปฏิบัติธรรมอย่างเต็มที่

ให้หมั่นเตือนตนเองทุกๆ วันว่า บัดนี้เราเป็นพระแล้ว อะไรที่เป็นเรื่องของฆราวาส เราจะไม่เอาใจไปสอดส่องในเรื่องนั้น ส่วนอะไรที่เป็นเรื่องของพระ เราจะเอาใจใส่ให้ดีหมั่นคิดอย่างนี้ทุกวัน จะทำให้เราเป็นพระเพิ่มขึ้นทุกๆ วัน

พลังใจของเราก็จะมีเพิ่มพูนขึ้น ความเกียจคร้านในการที่จะประพฤติปฏิบัติธรรมก็จะไม่ค่อยมี ความอยากที่จะปฏิบัติธรรมก็จะเพิ่มขึ้น

ความอยากที่แท้จริง

ทุนเบื้องต้นที่สำคัญ ที่ทำให้เราเข้าถึงธรรมกาย นั้น คือ **ความอยากที่จะเข้าถึงธรรมกายอย่างแท้จริง** ต้องเป็นความอยากที่แท้จริง ไม่ใช่ความอยากเทียม

ความอยากเทียม คือ วันนี้ตั้งใจจะทำ ตั้งใจจะเข้าถึงจริงๆ พุ่งนี้เปลี่ยนแปลงอีกแล้ว ตัดภารกิจบ้าง หรือ เจอสิ่งแวดล้อมบางอย่างที่ทำให้ห่างจากการกุศล ก็เปลี่ยนแปลงอีกแล้ว อย่างนี้เป็นความอยากเทียม ไม่ใช่ของแท้

ความอยากที่แท้จริง คือ เราต้องนึกอยู่ตลอดเวลาว่า ต้องเอาให้ได้ ต้องเป็นธรรมกายให้ได้ แล้วก็ต้องได้ภายในพรรษานี้ นึกคิดทุกวันทุกคืน นี่คือการอยากแท้ ซึ่งเป็นทุนเบื้องต้นที่เราจะต้องมี

พระโพธิสัตว์ท่านอยากจะพ้นทุกข์ อยากจะออกจากทุกข์ อยากจะแสวงหาวิธีการที่จะทำให้หลุดพ้นจากความทุกข์ นี่เป็นความอยากที่แท้จริง ท่านคิดกันข้ามภพข้ามชาติทีเดียว

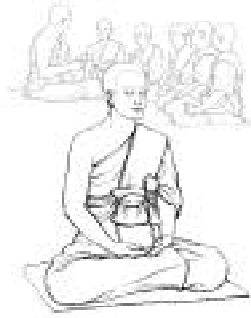
หรือคิดปรารภนาจะเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ทรงตั้งความปรารภนามายาวนานทีเดียว คิดในใจอยู่นานถึง ๗ อสงไขย จากนั้นเปล่งวาจาอีก ๙ อสงไขย และหลังจากได้รับพุทธพยากรณ์แล้วต้องสร้างบารมีอีก ๔ อสงไขย กับแสนมหากัป รวมเป็นระยะเวลาอันยาวนานถึง ๒๐ อสงไขยกับแสนมหากัป

เห็นไหมจะว่า ปรารภนาจะเป็นพระพุทเจ้า ต้องมีความตั้งใจอย่างแท้จริง และต้องเป็นความตั้งใจจริงที่ต่อเนื่องยาวนานข้ามภพข้ามชาติทีเดียว แล้วในที่สุดท่านก็สมปรารถนา

เพราะฉะนั้น เราอยากจะเข้าถึงธรรมกาย จะต้องให้มีความอยากเข้าถึงธรรมกายเป็นทุนเบื้องต้นก่อน แล้วเดี๋ยวความสำเร็จจะตามมา

แต่ในเวลาปฏิบัติธรรม เพื่อให้เข้าถึงธรรมกายนั้น อย่าเอาความอยากเข้ามาเจือ เราต้องวางใจเป็นกลาง ให้ใจเป็นอุเบกขา วางใจเบาๆ สบายๆ แล้วก็ใจเย็นๆ จึงจะเข้าถึงธรรมกายได้

ถ้าลูกๆ ทำได้แบบนี้ หลวงพ่อเชื่อมั่นว่า ในพรรษานี้พวกเราจะต้องสมปรารถนากันอย่างแน่นอน เพราะฉะนั้น ตั้งใจกันให้ดีทุกรูปนะ

ถวายชีวิตเป็นพุทธบูชา

(วันอังคารที่ ๑๘ เดือนกรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๒)

ลูกๆ ที่รักทั้งหลาย

การอยู่จำพรรษานั้น เป็นสิ่งที่มีความจำเป็นสำหรับพวกเราทุกรูป ที่ได้มีโอกาสอยู่ใกล้ชิดครูบาอาจารย์ ได้ศึกษาเรื่องเกี่ยวกับพระธรรมวินัย ทั้งในด้านปริยัติและปฏิบัติ เพื่อให้บรรลุผลสมความตั้งใจของเรา ที่ได้สละชีวิต อุทิศทุกสิ่งทุกอย่างในทางโลก เข้ามาบวชในบวรพระพุทธศาสนา เพื่อหวังจะทำพระนิพพานให้แจ้ง

นี่เป็นวัตถุประสงค์อันสูงสุดของพวกเราทุกๆ รูป ที่ได้ตั้งใจบวชเข้ามาในคราวนี้

ในสมัยพุทธกาล ถ้าเราได้ศึกษาจากพระไตรปิฎก จะพบว่า มีพระภิกษุสามเณร อุบาสก อุบาสิกา ได้บรรลุมรรค ผลนิพพานมากมาย ตั้งแต่เข้าถึงไตรสรณคมน์ มีพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่ง จนกระทั่งเป็นพระอริยบุคคล ส่วนใหญ่ ท่านจะบรรลุมรรคกันในช่วงเข้าพรรษานั้นเอง เพราะช่วงเข้าพรรษา เป็นฤดูกาลที่เหมาะสมต่อการประพฤติปฏิบัติธรรม อากาศกำลังเย็นสบาย ไม่ร้อนอบอ้าวเกินไป และไม่หนาวจนเย็นยะเยือก พอเหมาะต่อการศึกษาเล่าเรียน และประพฤติปฏิบัติธรรม ที่จะทำพระนิพพานให้แจ้ง

ดังนั้น ในพรรษานี้ ขอให้พวกเราทุกรูปดำรงชีวิตของนักบวชด้วยความไม่ประมาท ตั้งใจปรารภความเพียรกันในอิริยาบถทั้งสี่ ทั้งนั่ง นอน ยืน เดิน ตั้งแต่ตื่นนอน จนกระทั่งเข้านอน ศึกษาทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง

ขอให้คิดอย่างนี้จริงๆ และอย่าเพียงสักแต่ว่าคิดเท่านั้น เราต้องมีใจรัก มีใจผูกพันกับพระนิพพาน ต้องตั้งเป้าหมายเอาไว้ให้สูงสุดอย่างนี้

การตั้งเป้าหมายอันสูงสุดจะทำให้เราเกิดปัญญาสูงส่ง
กล้าที่จะต่อสู้กับอุปสรรคทั้งหลาย ที่มาขัดขวางในหนทาง
แห่งการสร้างบารมี หรือการประพฤติปฏิบัติธรรมนี้ ไม่ว่าจะ
จะเป็นเรื่องอะไรก็ตาม เราจะเอาชีวิตเป็นเดิมพันทีเดียว

พระนิพพานอยู่ฟากข้างตาย

โบราณท่านกล่าวไว้ว่า พระนิพพานนั้นอยู่ฟากข้างตาย
เราต้องถวายชีวิตเป็นพุทธบูชา เอาชีวิตเป็นเดิมพันทีเดียว
จึงจะทำพระนิพพานให้แจ้งได้

ชีวิตของมนุษย์นั้นถือว่า เป็นสิ่งสำคัญอันสูงสุดที่
มนุษย์ทุกๆ คนหวงแหน ดังที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ตรัส
ไว้ในเรื่องของการเสียสละเป็นลำดับว่า

ให้สละทรัพย์ เพื่อรักษาอวัยวะ

ให้สละอวัยวะ เพื่อรักษาชีวิต

ให้สละชีวิต เพื่อรักษาธรรม เพื่อทำพระนิพพาน
ให้แจ้ง

นี่คือปฏิบัติอันยิ่งใหญ่ของพระบรมโพธิสัตว์ทั้งหลาย
ดังนั้นเมื่อเราอยากเข้าถึงธรรม ก็ต้องเอาจริงเอาจังเอา
ชีวิตเป็นเดิมพันทีเดียว

ในยุคปัจจุบัน หลวงพ่อวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ท่านได้ เป็นแบบอย่างอันดีในการประกอบความเพียร สละชีวิตเพื่อ ที่จะให้เข้าถึงธรรม ท่านได้ตั้งสัตยาธิษฐานเมื่อวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๐ ในกลางพรรษาว่า จะตั้งใจปฏิบัติธรรม เอาจริง เอาจัง สละชีวิต แม่นื้อและเลือดจะแห้งเหือดหายไป เหลือ แต่หนัง เอ็น และกระดูกก็ช่างมัน ไม่ได้เป็นยอมตายทีเดียว แล้วท่านก็ทำอย่างนั้นจริงๆ ในที่สุดท่านก็ได้พบหนทางพระ นิพพาน และเข้าถึงธรรมกายในวันนั้น

หลวงพ่อวัดปากน้ำ ท่านยังสละชีวิต เพื่อให้เข้าถึง ธรรมกายได้ เราทุกรูปล้วนเป็นลูกศิษย์ของท่าน ถึงแม้ว่า จะเกิดมาไม่ทันท่าน แต่มีคำสอนของท่านเป็นตัวแทน เรา ก็ควรจะประพฤติปฏิบัติตามคำสั่งสอนของท่าน ซึ่งก็นำมา จากคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้านั่นเอง

คำว่า “ธรรมกาย” กับคำว่า “พระพุทธเจ้า” คือ คำๆ เดียวกัน อย่างที่เราได้ยินได้ฟังมาบ่อยๆ ว่า

ธมฺมกาโย อหํ อิติปิ

คำว่า “ธรรมกาย” เป็นชื่อของเราตถาคต

หลวงพ่อดีวางกฎเกณฑ์เอาไว้ เพื่อที่จะสนับสนุนให้ พวกเราเข้าถึงธรรมกาย คือ ให้ทุกรูปประพฤติปฏิบัติธรรม

กันอย่างสม่ำเสมอทุกๆ วัน ในช่วงเช้า และในช่วง ๑ ทุ่ม ส่วนในช่วงกลางวันก็ตั้งใจศึกษาธรรมะภาคปริยัติ และช่วยกันทำกิจกรรมงานส่วนรวมของคณะสงฆ์ นี่เป็นกิจกรรมที่จะช่วยส่งเสริมให้เราเข้าถึงพระนิพพาน

เพราะฉะนั้น เราจะต้องเื้อเพื่อตอกฎเกณฑ์เหล่านี้ด้วยความสมัครใจ เต็มใจ โดยมีเป้าหมายว่า เราจะต้องปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงพระธรรมกายให้ได้ ไม่ได้ไม่เล็ก ไม่ได้ยอมตายทีเดียว ยอมตายกันสักครั้งหนึ่งในชีวิต เพื่อให้เข้าถึงธรรม ภาพเหล่านี้จะเป็นภาพประวัติชีวิตอันสูงส่ง ที่จะสร้างความปิติ ปราโมทย์ใจให้แก่เราไปตลอดชีวิต

ภาพแห่งความปิติ

ในยามที่เรานึกถึงว่า ครั้งหนึ่งในชีวิตที่เราได้มีโอกาสมาบวชในพระพุทธศาสนาเป็นเวลา ๑ พรรษา เราได้ตั้งใจสละชีวิต ประพฤติปฏิบัติธรรมกันอย่างเต็มที่ ไม่ได้เป็นยอมตายทีเดียว ยามใดที่เราระลึกนึกถึงอย่างนี้ ขนในกายของเราที่ราบเรียบนั้นจะลุกชูชันขึ้นมา ด้วยความปิติ ปราโมทย์ใจทีเดียว

ความปิตินี้จะเกิดขึ้นทุกครั้งที่เราระลึกถึง จนกระทั่งวันใกล้จะหลับตาลาโลก แม้ในวาระสุดท้ายของชีวิตที่เรา

จะต้องทิ้งร่างกาย ทั้งชั้น ๕ นี้ไป เมื่อระลึกนึกถึงภาพที่ เราได้สละชีวิตปฏิบัติธรรม เพื่อเข้าถึงธรรม ภาพนั้นจะยัง ความปีติเบิกบานให้เกิดขึ้น ทำจิตของเราให้สะอาด บริสุทธิ์ สว่างไสว มีสุคติเป็นที่ไปอย่างแน่นอน

นอกจากนั้น สิ่งเหล่านี้จะเป็นตัวอย่างจริงที่จะสร้าง กำลังใจ และเป็นเนติแบบแผนอันงดงาม ให้รุ่นลูกรุ่นหลาน ที่จะเข้ามาบวชในภายหลัง ได้เอาเยี่ยงเอาอย่าง นี้ก็จะเป็น ส่วนบุญของเรา ในการเป็นต้นแบบ เป็นตัวอย่างในการสละ ชีวิตเพื่อให้เข้าถึงธรรมะ

พระที่แท้จริง

พระพุทธศาสนานั้นเป็นของสูง เป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง ถ้าไม่สละชีวิตเอาจริงเอาจังแล้ว เป็นเข้าถึงไม่ได้ ต้อง สละกันจริงๆ ทีเดียว บวชเป็นพระก็ต้องเป็นพระจริงๆ ไม่มีหวัง ไม่มีกังวล ไม่มีอะไรมาผูกพัน ใจต้องจดจ่อที่ศูนย์ กลางกายฐานที่ ๗ ซึ่งเป็นหนทางไปสู่อายตนิพพาน ต้อง จดจ่อกันจริงๆ

อย่างนี้จึงจะเรียกว่า เป็นพระที่สมบูรณ์ ที่บวชอย่าง มีเป้าหมาย คือ ตั้งใจบวชเพื่อที่จะแสวงหาหนทางพระ นิพพานเท่านั้น

ถ้าในระหว่างบวชนั้น ใจเรายังฝกฝึในทางโลก
ยังเป็นห่วงเป็นกังวล ยังตรึกนึกคิคแบบชาวโลกที่เข
นึกคิคอยู่ บวชอย่างนี้ได้อื่อว่า ยังบวชไม่จริง เขาเรียกอว่า
มีเพียงผ้าเหลืองท้อ ท่อนายนั้นนายนี้ ต้องทึงต้องสละ
เอาจริงเอาจ้งทีเดียว จึงจะเข้าถึงพระธรรมกายได้

เมื่อเราทำกัณอย่างจริงจ้ง อุบนิสัยจริงจ้งนี้จะได้
ติคไปทุกภพทุกชาติ กระท้งเราเข้าสู่พระนิพพาน

ยามใดที่เรได้บรรลุมรรคผลนิพพาน เป็นพระอรหันต์
แล้วระลึกชาติหนหลัง ได้เห็นภาพประวัติชีวิตอันงดงาม พบ
ว่าครั้งหนึ่งในชีวิตที่เกิดมาเป็นมนุษย์ ได้บวชในบวรพระ
พุทธศาสนา ได้มาอยู่ในวัดพระธรรมกาย ในพรรษานั้นเรา
เป็นพระภิกษุบวชใหม่ ได้ตั้งอกตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรม
กัณอย่างเต็มที เราจะเกิดธรรมปีติ มีความปราโมทย์ เรา
จะได้นำภาพประวัติชีวิตที่งดงามนี้ไปเล่าให้พุทธบริษัท
ท้งหลายได้ฟังกัน

อริยประเพณี

เหมือนพระอรหันต์ท้งหลายที่ท่านจะระลึกชาติในหน
หลังดูว่า กว่าท่านจะมาเป็นพระอรหันต์ได้นั้น ท่านได้สร้าง
บารมีอะไรไว้บ้าง ภพไหนชาติไหนได้สร้างกัณอย่างจริงๆ จ้งๆ

ภาพไหนชาติไหนที่มีภาพประวัติชีวิตอันสูงส่งดั่งงาม ภาพนั้น
จะปรากฏเกิดขึ้นมาก่อนทีเดียว

เมื่อได้เห็นภาพนั้นด้วยธรรมจักขุของธรรมกายอรหัตต์
หยั่งรู้ได้ด้วยญาณของธรรมกาย รู้แจ้งเห็นแจ้งแทงตลอด
รู้ได้รอบตัว เห็นได้รอบตัว แล้วก็มิธรรมปฏิบัติ เกิดความสุข
เปี่ยมล้นขึ้นมาทีเดียว

นี่เป็นประเพณีของพระอริยเจ้า ต่อไปในอนาคต พวก
เราจะต้องเป็นพระอริยเจ้าด้วยกันทุกคน ต่างแต่ว่าช้า หรือ
เร็วเท่านั้น ขึ้นอยู่กับความขยันของเราว่า มีความเพียร
กันจริงจังกัไหน

หลวงพ่หวังว่า พุทธศาสนิกชนเราทุกคนจะตั้งอก
ตั้งใจจริง อย่างที่พระอริยสาวกทั้งหลายได้ประพฤติเป็นแบบ
อย่างที่ดีงามกันสืบๆ มา

เพราะฉะนั้น หวังว่าพวกเราที่มาอยู่ร่วมอารามเดียวกับ
หลวงพ่ มาปฏิบัติธรรมร่วมกัน ต้องมีความคิดว่าจะ
ไม่ให้เวลาแต่ละวินาทีนั้นผ่านไปโดยเปล่าประโยชน์ ให้
ประพฤติปฏิบัติธรรมจริงๆ จังๆ เมื่อวันเวลาผ่านไปแล้ว เรา
จะได้ไม่เสียดายโอกาสที่ผ่านมา

เรื่องจริงที่รอการพิสูจน์

(วันศุกร์ที่ ๒๙ เดือนกรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๑)

ลูกๆ ที่รักทั้งหลาย

เราได้ตั้งใจอธิษฐานอยู่จำพรรษากัน
เสร็จเรียบร้อยแล้ว นั่นหมายถึงว่า ตลอดระยะเวลา
เวลา ๓ เดือนในพรรษานี้ พวกเราทุกๆ รูป
จะตั้งอกตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมกัน โดยไม่
ไปแรมราตรีที่ไหน จะใช้วันหนึ่งคืนหนึ่งให้เป็น
ประโยชน์อย่างยิ่งต่อการประพฤติปฏิบัติธรรม

ในพรรษาที่ผ่านมา หลวงพ่อได้
ชักชวนลูกทุกๆ รูป ปฏิบัติธรรมกันอย่างสม่ำเสมอ

เสมอ ตั้งแต่ตื่นนอน จนกระทั่งเข้านอน ไม่ว่าเราจะมีภารกิจอันใดก็ตาม จะศึกษาเล่าเรียนพระปริยัติ ทำกิจวัตรกิจกรรมของสงฆ์ หรือต้องรับผิดชอบงานส่วนรวมก็ดี ตลอดเวลาที่เราปฏิบัติภารกิจนั้น เราก็จะต้องประพฤติปฏิบัติธรรมควบคู่กันไปด้วย

เพราะวัตถุประสงค์ของการเข้ามาบวชในคราวนี้ ไม่ว่าจะบวชช่วงสั้นหรือช่วงยาวก็ตาม เราต่างมีวัตถุประสงค์ อันยิ่งใหญ่ คือ ขจัดกิเลสอาสวะให้หมดสิ้นจากใจ มุ่งแสวงหา มรรคผลนิพพาน อันเป็นเป้าหมายสูงสุดของการบวช และเป็นเป้าหมายของทุกชีวิต

ขณะที่เรามีชีวิตอยู่ในทางโลก โอกาสที่จะมีเวลาว่างสำหรับการปฏิบัติธรรม เพื่อแสวงหาหนทางพระนิพพาน นั้นเป็นไปได้ยาก เพราะว่ามีภารกิจเครื่องกั่วงวลหลายอย่าง และเมื่อเราได้ทราบว่าเป็นเป้าหมายสูงสุดของชีวิตนั้น คือ การขจัดกิเลสอาสวะให้หมดสิ้นไป จึงได้สละความสนุกสนาน เพลิดเพลินทางโลก เข้ามาบวชในบวรพระพุทธศาสนา ละเว้น ปรลีโพธ (สิ่งที่ทำให้เกิดความกังวล ความห่วงใย) เพื่อจะได้มีเวลาว่าง สำหรับการปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงพระธรรมกาย ภายใน ทำเป้าหมายชีวิตให้บริบูรณ์

บัดนี้ โอกาสนั้นได้มาประจวบเหมาะ เราได้เข้ามาบวช
ในพระพุทธศาสนาแล้ว ขอให้ได้รับการเป้าหมายของชีวิตนี้
เอาไว้ให้เต็มที่ อย่างจริงจังและมั่นคง ทุ่มเทชีวิตจิตใจต่อ
การแสวงหาหนทางพระนิพพานอย่างแท้จริง หนทางนั้นมี
อยู่ในตัวของเรานี้แหละ ตรงศูนย์กลางกาย ชั้นที่ ๗

คำสอนของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย ทั้ง ๘๔,๐๐๐ พระ
ธรรมขันธ์ พระองค์ทรงนำมาจากภายในกลางกายของ
พระองค์ เมื่อเข้าถึงแล้ว พิสูจน์และสัมผัสแล้วว่าเป็นคุณ
วิเศษจริงๆ จึงได้นำความรู้ภายในที่ทรงเข้าถึงมาสั่งสอน
ชาวโลกทั้งหลาย ให้พวกเราได้ประพฤติปฏิบัติตาม เพื่อ
จะได้รู้แจ้งเห็นแจ้งเช่นเดียวกับพระองค์

คนจริงคู่กับของจริง

มรรคผลนิพพานมีอยู่ในตัวของเรา วิธีการเข้าถึง
ก็มีอยู่ ผู้สอน ผู้ชี้แนะแนวทางคอยให้คำแนะนำก็มีอยู่
ดังนั้นความสำเร็จจึงขึ้นอยู่กับตัวเราว่า มีความเพียรมากน้อย
เพียงใด ตั้งอกตั้งใจจริงจังแค่ไหน ถ้าเอาจริง ก็จะถึงของจริง
ถ้าไม่จริง ทำอย่างไรก็ไม่พบ เพราะ **ของจริงต้องคู่กับ
คนจริง** ตลอดระยะเวลา ๑ พรรษา นี้ จะเป็นเครื่องพิสูจน์
ว่า **เราเป็นคนจริงแค่ไหน**

เมื่อเราได้ตั้งใจอธิษฐานพรพรแล้ว ให้ทำใจประหนึ่งว่า เราไม่มีบลิโพธ คือ ไม่มีเครื่องกังวลเกี่ยวกับทางโลก ตอนนี้อยู่ในเพศสมณะ ต้องคิดแบบพระ พุดแบบพระ และทำแบบพระ ทุ่มเทศชีวิตจิตใจกันอย่างจริงจัง ปฏิบัติธรรม คั่นคว่ากันไปเพื่อพิสูจน์ว่า สิ่งที่พระพุทธเจ้าท่านตรัสสอน นั้นมีจริงไหม

พระพุทธองค์ตรัสไว้ว่า

นตฺถิ สนฺตปิรํ สุขํ

สุขอื่นนอกจากใจหยุดใจนิ่งนั้นเป็นไม่มี

หรือคำว่า **ธมฺมกาโย อหํ อิตฺถิ**

ธรรมกายเป็นชื่อของเราตถาคต

คำสอนเหล่านี้ ที่เราได้ยินได้ฟังกันมาบ่อยๆ เป็นความจริงแค่ไหน เราจะต้องศึกษาคั่นคว่า ไปพิสูจน์กันอย่างจริงจัง จังๆ ภายในพรพรานี้ให้ได้

ธรรมกาย คือ เป้าหมายชีวิต เป็นหลักของพระพุทฺธศาสนา โดยเฉพาะวัดนี้ชื่อว่า วัดพระธรรมกาย ได้นำเอาคำสอนของพระพุทธเจ้าที่มีมาแต่ดั้งเดิม เกี่ยวกับเรื่องธรรมกายนั้นขึ้นมาเปิดเผยใหม่ โดยการนำของหลวงพ่อดาวกน้ำ ภาชีเจริญ (สด จนฺทสโร) ท่านได้คั่นคว่าพิสูจน์

ทุ่มเทสละเอาชีวิตเป็นเดิมพันทีเดียว จนกระทั่งได้พบพระ
ธรรมกาย คำสอนนี้ยืนยันเหมือนกันหมด ซึ่งเราจะต้อง
พิสูจน์ให้ได้

ดังนั้น ภายในพรรษานี้ ต้องรวมใจกันให้เป็นหนึ่ง
โดยมีความตั้งใจเดียวกันที่จะปฏิบัติธรรมอย่างจริงจัง เพื่อให้
ให้เข้าถึงพระธรรมกายภายใน หากทำได้อย่างนี้ พรรษานี้
จะเป็นพรรษาที่ดีเยี่ยมสำหรับพวกเราทั้งหลาย จะเป็น
ประวัติศาสตร์ชีวิตอันงดงามของเรา ที่จะติดไปทุกภพ
ทุกชาติกระทั่งเข้าสู่พระนิพพาน

ตามระลึกนึกถึงเมื่อใด เราก็จะมีความปีติทุกครั้งไปว่า
ตลอดระยะเวลา ๑ พรรษาที่ผ่านมา เราไม่ได้ปล่อยเวลาให้
ว่างเปล่า ได้ตั้งใจประพฤติปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธ-
เจ้าอย่างจริงจัง เป็นพระแท้ ความปีติ ความภาคภูมิใจ
และความสุขใจจะเกิดขึ้นกับเรา เป็นความสุขที่เงินทองหา
ซื้อไม่ได้ หรือจะเอาสิ่งใดมาแลกก็ไม่ได้ แต่ได้มาด้วยความ
เพียรพยายาม และความตั้งใจอย่างแท้จริง

พ่อยอมตาย ลูกต้องไม่ยอมแพ้

ขอให้ลูกทุกๆ รูป ใช้เวลาในพรรษานี้ให้เป็นประ-
โยชน์อย่างสูงสุด ภาคปริยัติเราก็ร่ำเรียนกันไป กิจวัตร

กิจกรรมต่างๆ เราก็ต้องช่วยเหลือกัน การปฏิบัติธรรมเราก็ต้องเอาจริงเอาจัง ให้ทำทั้ง ๒ อย่างควบคู่กันไป และหลวงพ่อก็ได้ตั้งใจเอาไว้ว่า ตลอดพรรษานี้ ตอนเย็นเวลา ๖ โมงครึ่ง หลวงพ่อจะพื่อนำสวดมนต์ ไหว้พระ และน่านั่งสมาธิ จนกระทั่งถึง ๓ ทุ่ม

เพราะฉะนั้น ตลอดระยะเวลา ๑ พรรษาต่อไปนี้ เราจะพบกันทุกวัน หรือเกือบจะทุกวัน หากหลวงพ่อไม่ติดภารกิจอันใด ดังนั้นขอให้เชื่อมั่นได้ว่า เราจะปฏิบัติธรรมไปพร้อมๆ กัน จะแตกต่างจากพรรษาที่ผ่านมา ซึ่งหลวงพ่อก็มีภารกิจมาก เมื่อหลวงพ่อตั้งใจจริงอย่างนี้ ขอให้พวกเราทั้งหลายตั้งใจจริงด้วย

หลวงพ่อก็ได้ตั้งปณิธานเอาไว้ว่า トラบใดผู้ทีเข้ามา ร่วมประพฤติปฏิบัติธรรมกับหลวงพ่อ ไม่ว่าจะเป็นฆราวาส หรือบรพชิตก็ตาม ถ้าหากแนะนำสั่งสอนให้เขาเข้าถึง พระธรรมกายไม่ได้ก็จะยอมตาย เพราะเห็นคุณค่าของการ เข้าถึงธรรมกายว่าดีอย่างไร

ขณะเดียวกันลูกทุกๆ รูปก็ต้องให้ความร่วมมือกับ หลวงพ่อ คือ ไม่ยอมแพ้ หลวงพ่อยอมตาย พวกเราทั้งหลายก็ต้องไม่ยอมแพ้ เอาชีวิตเป็นเดิมพันเช่นเดียวกัน ถ้าไม่ได้ก็ยอมตาย

ถ้าต่างคนต่างมีใจตรงกันอย่างนี้ สิ่งที่เราปรารถนา
ร่วมกันนั้นก็สมความปรารถนา ขอให้พรานี้เป็นพราน
แห่งความสำเร็จ สมปรารถนาของหลวงพ่อกับของพวก
เราทุกๆ รูป

ปล่อยชีวิตยอมตาย

(วันเสาร์ที่ ๑๑ เดือนกรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๐)

ลูกๆ ที่รักทั้งหลาย

วันนี้เป็นวันเข้าพรรษา ซึ่งเราทราบกันดีอยู่แล้วว่า เป็นวันสำคัญในทางพระพุทธศาสนา ที่พระภิกษุและพุทธศาสนิกชนทั้งหลายถือเป็นวันมหามงคล ที่ได้สั่งสมบุญบารมีกันเต็มที่ ตั้งแต่วันแรกถึงวันสุดท้ายของการเข้าพรรษา

หลวงพ่อยากให้ลูกทุกรูป ได้ใช้ช่วงเวลาในช่วงเข้าพรรษานี้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด

ในการประพฤติปฏิบัติธรรมอย่างเต็มที่ เพื่อให้เข้าถึงพระธรรมกายให้ได้ เช่นเดียวกับครูบาอาจารย์ของเรา

หลวงพ่อดีปาคน้ำได้เล่าประวัติการปฏิบัติธรรมของท่านว่า **“ฉันเอง ๒ คราว ปล่อยชีวิตยอมตาย ไม่ได้ตายเออะ”**

ครั้งแรกที่ท่านปล่อยชีวิตก็ได้เข้าถึงดวงปฐมมรรค ครั้งที่ ๒ เข้าถึงพระธรรมกาย ท่านตั้งใจปฏิบัติธรรมอย่างจริงจังทีเดียว ในที่สุดท่านก็ได้เข้าถึงธรรมกาย ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๐ ในกลางพรรษา ซึ่งตรงกับเดือนกันยายน ปีพุทธศักราช ๒๔๖๐

เข้าพรรษาในปีนั้น ท่านได้ตั้งใจแน่วแน่ว่า ภายในพรรษานี้จะต้องปฏิบัติกิจในทางพุทธศาสนาให้บรรลุเป้าหมายให้ได้ เป็นตายอย่างไรก็ต้องทำให้ได้ ท่านตั้งใจแน่วแน่ ตั้งแต่อธิษฐานจิตเข้าพรรษาในวันแรก เช่นเดียวกับที่พวกเราได้อธิษฐานพรรษากันเมื่อสักครู่นี้

เมื่อบารมีของท่านเต็มเปี่ยมแล้ว ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๐ กลางพรรษา ท่านปฏิบัติธรรมแบบปล่อยชีวิต ตั้งแต่ยามเย็น นั่งไม่กระดิกเลย ท่านเล่าว่า ตอนดึกๆ ไกล่

สว่าง ท่านก็ได้รู้ได้เห็นไปตามความเป็นจริง คือ เข้าถึงธรรมกาย ซึ่งเป็นกายตรัสรู้ธรรม ได้รู้ว่ำนั่นคือของจริง เพราะการรู้เห็นด้วยธรรมกายนั้นแตกต่างจากการรู้เห็นด้วยตาของมนุษย์ ซึ่งพวกเราจะได้ทราบในภายหลัง เมื่อเราได้เข้าถึงธรรมกายด้วยตัวของเราเอง

หลวงพ่อดีวักปากน้ำ ท่านก็มีเลือดเนื้อ มีชีวิตจิตใจ เช่นเดียวกับพวกเรา ท่านปวดเป็น เมื่อยเป็น เจ็บเป็น ทุกข์ทรมานเป็น เหมือนอย่างพวกเรานี้แหละ **แต่ด้วยหัวใจที่เด็ดเดี่ยว เป็นคนจริง บวชมาแล้วต้องแสวงหาหนทางพ้นทุกข์ให้ได้ ถ้าไม่ได้ ยอมตาย เอาจริงเอาจัง ตั้งใจมั่นทีเดียว**

หัวใจท่านต่างหากที่แตกต่างจากชาวโลกทั้งหลาย ท่านเดินตามปฏิบัติของพระบรมครู คือ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วในที่สุดท่านก็ได้บรรลุเป้าหมาย คือ เข้าถึงพระธรรมกายในคตินั้น

สิ่งนี้เป็นแบบอย่างที่ตั้งงามของพวกเรา ซึ่งในฐานะที่เราเป็นลูกศิษย์ของท่าน จะต้องยึดถือเอาท่านเป็นแบบอย่างในการปฏิบัติ ยามใดที่เราเกิดความท้อใจ จากการประพฤติปฏิบัติธรรม ปวดหนัก เมื่อยนัก กระสับกระส่าย

ฟุ้งซ่าน หงุดหงิด งุ่นง่าน รำคาญใจ จะได้นึกถึงท่านเป็น
 รัชชัชของเรา ให้คิดว่าท่านมีเลือดมีเนื้อเช่นเดียวกับเรา ท่าน
 ยังกินได้

เพราะฉะนั้นเราต้องอดต้องทนอย่างท่าน ถ้าหากเรา
 มีมรรคผลนิพพานเป็นเป้าหมาย เราจะต้องทนได้ การที่ท่าน
 ทนได้นั้นแหละ จะทำให้เราเดินทางเข้าใกล้หนทางของพระ
 นิพพานเข้าไปทุกที

ดังนั้นภายในพรรษานี้ เราจะต้องตั้งใจมั่น แน่วแน่
 เอาจริงเอาจัง ขอให้เด็ดเดี่ยว สมกับเป็นนักรบแห่งกองทัพ
 ธรรม ไม่ได้ยอมตายกัน ทำความเพียรกันในทุกอิริยาบถ

กิจไหนที่จะศึกษาพระปริยัติธรรม เราก็ศึกษาไป กิจ
 ไหนที่จะต้องทำไปตามกิจวัตร เช่น สวดมนต์ทำวัตรเช้า
 ทำวัตรเย็น เราก็ทำกันไป กิจไหนต้องช่วยเหลือกิจการงาน
 ส่วนรวมของหมู่คณะ เราก็ทำไป กิจไหนเจริญสมาธิภาวนา
 เราก็ทำไป

ให้ทำอย่างจริงจังในทุกๆ เรื่อง เพราะกิจวัตรกิจ
 กรรมเหล่านั้น ล้วนแต่เป็นเครื่องเกื้อกูลสนับสนุนให้เรา
 เข้าถึงธรรมทั้งสิ้น

เรื่องเล็กน้อย แต่ผลงานยิ่งใหญ่

มีกิจบางอย่างที่เราอาจเห็นว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย แต่เมื่อทำไปแล้วกลับส่งผลอันยิ่งใหญ่ ทำให้สมบูรณ์ด้วยโลกียทรัพย์ และน้อมนำไปพบอริยทรัพย์ในภายหลัง

ตั้งเรื่องสามเณรรูปหนึ่ง ถูกครูบาอาจารย์บังคับให้เก็บขยะไปเททิ้งที่ริมฝั่งแม่น้ำ พอมีจิตใจผ่องแผ้วก็นึกถึงบุญที่ตนได้ทำว่า เป็นสิ่งที่ทำได้ยากเหลือเกิน เพราะเณรก็คือเด็ก ยังมีวัยแห่งความซุกซน ยังอยากเล่นสนุกสนาน แต่เมื่อถูกบังคับให้ทำงาน ท่านก็ทำ

เมื่อทำความสะอาดแล้ว อาบน้ำอาบท่าเสร็จ จิตใจผ่องแผ้ว ก็ระลึกนึกถึงบุญนั้น แล้วอธิษฐานจิตว่า ขอให้ มีปัญญาประดุจคลื่นในแม่น้ำคงคาอันกว้างใหญ่ไพศาล และให้มีเดชดังดวงอาทิตย์

บุญเก็บใบไม้ ทำความสะอาดนี้ เราอาจดูเหมือนเป็นเรื่องเล็กน้อย แต่แท้จริงนั้นกลับส่งผลอันยิ่งใหญ่ เพราะบุญสถานนั้นเป็นสถานที่ของพระพุทธเจ้า เป็นที่ที่มนุษย์และเทวดาทั้งหลายจะต้องมาอาศัยประพฤติปฏิบัติธรรมร่วมกัน ณ ที่แห่งนั้นจะไม่ขาดเสียงสวดมนต์ ไม่ขาดเสียง

แสดงธรรม ไม่ขาดภาพผู้มาแสดงธรรม และผู้มาประพฤติธรรม เพราะฉะนั้นเมื่อไม่ขาด ๔ อย่างนี้ ก็จะไม่ขาดผู้บรรลุมรรคผลนิพพาน

ความสะอาดของบุญสถานนั้น จะสร้างความสบายใจให้เกิดแก่ผู้ที่พบเห็น ผู้ที่ยังไม่เลื่อมใส เมื่อเห็นแล้วก็เลื่อมใส ผู้ที่เลื่อมใสแล้วก็ยิ่งมีความเลื่อมใสมากยิ่งขึ้น **ความเลื่อมใสเป็นอาการของจิตที่หลุดพ้นจากความมืด** ความสะอาดที่ได้เห็นจะขัดเกลาให้ใจเลื่อม คือ เป็นเงา และใส คือ สว่าง กระฉ่าง เป็นเงากระฉ่าง เขาเรียกว่าเลื่อมใส เป็นเงางามขึ้นมา

จิตเงางามเมื่อไร ความเบิกบาน ความสุขใจก็เกิดขึ้น สติก็ตั้งมั่น ปัญญาก็เกิดตามมา **ความสุขใจ ความสบายใจนั้นเป็นต้นทางที่จะทำให้เข้าถึงธรรมกายได้ง่าย** เพราะฉะนั้นการเก็บกวาดไปไม้ใบหญ้านี้ จึงไม่ใช่บุญเล็กๆ น้อยๆ เลย

เมื่อกำลังบุญส่งผลเต็มที่ สามเณรน้อยรูปนั้นได้มาเกิดเป็น**พระยามิลินท์** เป็นกษัตริย์ผู้เลิศด้วยปัญญา ทรงอำนาจมาก มีวาทีคมคาย เจ้าลัทธิต่างๆ ในยุคนั้นเจอคำถามข้อสงสัยของพระยามิลินท์แล้วจนปัญญาหมด คือ ปัญญาที่มีอยู่หมดไปเลย อัดอั้นตันปัญญา

ฝ่ายพระภิกษุ ผู้เป็นอาจารย์ที่ใช้ให้สามเณรนำ
หยากเยื่อไปเททิ้ง ได้ยินคำอธิษฐานของสามเณร ก็มองเห็น
ว่า สามเณรรูปนี้มีปัญญา อธิษฐานดี และคิดจะสงเคราะห์
สามเณร

ท่านจึงได้อธิษฐานว่า ขอให้เรามีปัญญาประดุจผึ้งที่
ก้นกระแสดิ้นได้ คือ ให้เป็นผู้มีปฏิภาณสามารถแก้ไข
ปัญหาข้อข้องใจทั้งปวงของสามเณรได้หมดสิ้น เพื่อให้จิตของ
สามเณรนั้นสว่างไสว และมุ่งตรงต่อหนทางพระนิพพานได้

ต่อมา พระอาจารย์ท่านนั้นก็ได้มาเกิดเป็น **พระนาค
เสน** ผู้สามารถตอบปัญหาข้อสงสัยต่างๆ ของพระยามิลินท์
ได้ทุกข้อ สามารถยกอุปมาอุปไมยเปรียบเทียบกับข้อธรรมต่างๆ
ให้เข้าใจอย่างชัดเจน

ส่วนพระยามิลินท์นั้น ในที่สุดก็ได้คร่ำคร่าออกบวช
และบรรลุมรรคผลนิพพาน เป็นพระอรหันต์องค์หนึ่งในพระ
พุทธศาสนา

คำถามคำตอบของพระยามิลินท์และพระนาคเสน ที่
โต้ตอบกันในยุคนั้น ได้เป็นประโยชน์ เป็นที่พึ่งแก่ชาวโลก
มาจนกระทั่งปัจจุบันนี้ เพราะว่าข้อสงสัยของชาวโลกมีมาก
น้อยเพียงใดก็ตาม ต่างอยู่ในขอบข่ายภูมิปัญญาของ
พระยามิลินท์ทั้งสิ้น

เห็นไหมล่ะว่า เก็บใบไม้เพียงใบเดียว ทำความสะอาด เก็บกวาดหยากเยื่อแค่เล็กน้อย ยังมีอานิสงส์มาก ถึงขนาดนี้ กุศลกรรมที่เราจะทำร่วมกัน ตลอดระยะเวลา ๑ พรรษา นี้ จะมีอานิสงส์ยิ่งใหญ่ไพศาลยิ่งไปกว่านี้อีก

เพราะฉะนั้นขอให้ลูกทุกๆ รูป ตั้งใจปฏิบัติธรรมกัน ให้เต็มที่ อย่างเอาจริงเอาจัง ผลแห่งการปฏิบัตินั้นจะเกิดขึ้นแก่ตัวของเรา บุญกุศลจะเกิดขึ้นแก่หมู่ญาติ มีบิดามารดา ครูบาอาจารย์ ญาติพี่น้องของเรา เป็นต้น เพราะการที่แต่ละท่านได้สนับสนุนส่งเสริมเราด้วยปัจจัย ๔ อันควรแก่สมณบริโศค เพื่อให้เราได้ประพฤติปฏิบัติธรรมอย่างสะดวกสบาย ท่านเหล่านั้นก็จะมีส่วนแห่งบุญแห่งกุศลของเราด้วย

ยิ่งจิตใจเราใสสว่างเท่าไร บุญกุศลก็จะเกิดขึ้นแก่ตัวเราและหมู่ญาติมากเท่านั้น ยิ่งเข้าถึงธรรมกาย ก็ยิ่งสว่างมาก ยิ่งมีความสุขมาก

ถึงตอนนั้นเราจะมีชีวิติตี ความเบิกบาน และมีความภาคภูมิใจว่า เราเอาชนะอุปสรรคทั้งหลายทั้งหมดได้ เช่น ความเกียจคร้านในการประพฤติปฏิบัติธรรม การศึกษาเล่าเรียน หรือในการทำกิจการงานส่วนรวมก็ดี หรือเอาชนะความฟุ้งซ่าน ที่เกิดขึ้นจากความเคยชินที่เราเคยปล่อย

ให้จิตใจเลื่อนลอย ในสมัยที่เราเป็นฆราวาส เราสามารถข่ม
ได้ เอาชนะได้ นั่นก็คือความภาคภูมิใจ ความปิติ ปราโมทย์ใจ
เพราะเป็นสิ่งที่ทำได้ยาก

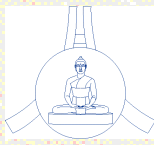
เราเคยหงุดหงิด เคยขุ่นมัว เคยโกรธคนนั้นคนนี้
ไม่ชอบใจในความประพฤติ หรือข้อวัตรปฏิบัติของบุคคลนั้น
แล้วเราอดทนได้ ให้อภัยได้ ข่มใจได้ ยิ้มแย้มแจ่มใสได้
เข้าไปทักทาย ไปพูดคุยกับเขาก่อนได้ นี่ก็คือความภาคภูมิใจ
ใจ เพราะสิ่งนี้เป็นสิ่งที่ทำได้ยาก ซึ่งคนส่วนใหญ่มักจะติดทิฐฐิ
มานะ แต่พอเราเอาชนะได้แล้ว นั่นคือความภาคภูมิใจ

**สิ่งที่ยากเป็นของเยี่ยม ถ้าเราทำได้ เราก็เป็น
ยอดคน สิ่งที่ยากเป็นของเยี่ยม ทำได้แล้วเป็นยอด**

เพราะฉะนั้นภายในพรุชานี้ ขอให้ตั้งอกตั้งใจ
ปฏิบัติธรรม และฝึกฝนอบรมตนเองกันอย่างเต็มที่ทุกรูป
เลยนะจ๊ะ

หลวงพ่อดปากน้ำ ท่านก็มีเลือดเนื้อ
มีชีวิตจิตใจเช่นเดียวกับพวกเรา
ท่านปวดเป็น เมื่อยเป็น เจ็บเป็น ทุกข์ทรมานเป็น
เหมือนอย่างพวกเราในแหละ
แต่ด้วยหัวใจที่เด็ดเดี่ยว เป็นคนจริง
บวชมาแล้วต้องแสวงหาหนทางพ้นทุกข์ให้ได้
ถ้าไม่ได้ออมตาย เอาจริงเอาจัง ตั้งใจมั่นกันเดียว
หัวใจท่านต่างหากที่แตกต่างจากชาวโลกทั้งหลาย
ท่านเดินตามปฏิปทาของพระบรมครู
คือ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ในที่สุดท่านก็ได้บรรลุเป้าหมาย คือ เข้าถึงพระธรรมกาย

วัดพระธรรมกาย
ธรรมกาย คือ เป้าหมายชีวิต